

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Nisan | Mayıs | Haziran 2024

Büyük Mücadele

1	• Tüm Savaşların Arkasındaki Savaş – 30 Mart – 5 Nisan	4
2	• Temel Mesele: Sevgi mi Bencillik mi? – 6-12 Nisan	12
3	• Işık Karanlıkta Parlar – 13-19 Nisan	20
4	• Gerçeği Savunmak – 20-26 Nisan	28
5	• Tüm Engellere Rağmen İman – 27 Nisan–3 Mayıs	36
6	• İki Tanık – 4-10 Mayıs	44
7	• Umudun Harekete Geçirdiği – 11-17 Mayıs	52
8	• Tapınaktan Gelen Işık – 18-24 Mayıs	60
9	• Tanrı'nın Yönetiminin Temeli – 21-31 Mayıs	68
10	• Ruhçuluğun İfşası – 1-7 Haziran	70
11	• Yaklaşmakta Olan Çatışma – 8-14 Haziran	84
12	• Yeryüzünün Kapanış Olayları – 15-21 Haziran	92
13	• Tanrı'nın Sevgisinin Zaferi – 22-28 Haziran	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Mark Finley

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Homayouni

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Koordinatörü
Tricia Wegh

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2024 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon) un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı nın tercüme etirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM) un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Büyük Mücadele

Size, “Tüm Kutsal Kitap boyunca hangi konu sürekli tekrarlanmaktadır?” diye sorulsa, nasıl yanıtıyorsunuz? *İsa mı? Kurtuluş tasarısı mı? Çarmıh mı?* Elbette hepsi doğru! Fakat bu önemli başlıklar, hepsini kapsayan daha önemli bir konu çerçevesinde ortaya çıkıyor: “büyük mücadele.” Bu konu, Yaratılış kitabından Vahiy’e kadar, Kutsal Kitap’ın her yerine yayılmış durumdadır.

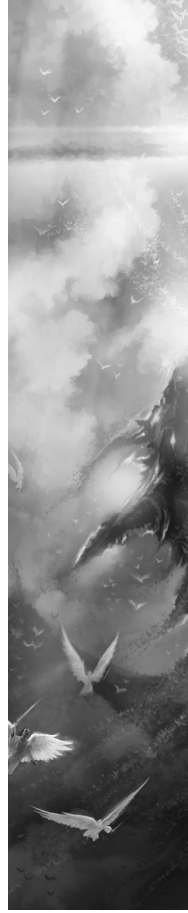
Büyük mücadele, Lusifer’in Tanrı’ya isyan etmesiyle gökte başladı. Bu evrensel çatışmanın kalbinde de Tanrı’nın sevgisi konusu bulunmaktadır. O bütünüyle sevgi dolu mu? Yaratıklarının azami fayda görmesini mi tasarlıyor? Yoksa O sadece Kendi kişisel çıkarı için en iyisini arzu eden otoriter bir diktatör mü?

Bu çeyreğin dersleri, Mesih döneminden başlayıp yüzyıllar boyunca ilerleyerek günümüze ve daha da ötesine kadar peygamberlik sözünün açıkladığı şekilde dünya tarihini, Tanrı’nın bakış açısından araştırıyor. Tanrı’nın öz doğası sevgidir ve bu sebeple O’nun tüm işleri, ölümlü insanlara ve hatta meleklerle her zaman öyle görünmese de, sevgiyle doludur. Fakat Tanrı’nın sevgisi büyük mücadele geliştikçe, aşamalı olarak ortaya çıkmaktadır. Onun yüksekliliğini ve derinliğini en açık şekilde çarmıh aracılığıyla görüyoruz. Golgota’da, Mesih insanlığı kurtarmak için Kendi yaşamını döktüğünde, Tanrı’nın sevgisi tüm evrenin gözleri önünde sergilenmiş oldu ve Şeytan’ın nihai yenilgisi kesinleşti.

Fakat savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Şeytan çarmıhta Mesih’i yok etmeye çalışmıştı ve yüzyıllardır da Tanrı’nın halkını yok etmeye çalıştığını görüyoruz. Şeytan acımasızca Mesih’in kilisesine zulmetmiş ve milyonları katletmiş olsa da, Tanrı her zaman halkının yanında olmuştur ve onları asla terk etmeyecektir.

Bu çeyrekte, gökteki isyandan başlayarak büyük mücadeledeki önemli gelişmelerin izini süreceğiz. Mesih ile Şeytan arasındaki çatışmanın önemli meselelerini keşfedeceğiz. Şiddetli bir zulüm görmelerine rağmen Valdenslerin boyun eğmez cesaretlerini ve Reformcuların işkence, zincire vurulma, kazığa bağlanma hatta şehit olma tehlikeleri karşısında dahi, Kutsal Kitap gerçeğini takip etmek konusundaki kararlılıklarını göreceğiz.

Ellen. G. White bu ruhsal devlerin imamı hakkında şu yorumu yapıyor: “Yetki kaynakları Kutsal Kitap’tı ve tüm öğretileri, tüm iddiaları onun öğretilerine göre

sınıyorlardı. Bu kutsal adamları kazıkta can verirken destekleyen, Allah'a ve O'nun sözüne imandı.”—*Büyük Mücadele*, s. 248.

Reform, bugün hala parlak bir şekilde yanmayı sürdüren bir hakikat meşalesi yakmıştır. Reformcuların Kutsal Yazı'ya olan sarsılmaz inançları ve iman yoluyla lütufla kurtuluşa olan değişmez güvenleri, William Miller ve dünyanın her yerinde pek çok kişi tarafından savunulan Adventist hareketinin yükselişinin yolunu açmıştır.

Yedinci Gün Adventist Kilisesi, yüzyıllardır unutulmuş Kutsal Kitap gerçeklerini yeniden canlandırmak amacıyla, Reformcuların atıkları temel üzerine inşa edilmek üzere Tanrı tarafından büyütülmüştür. Görevinin merkezinde, Vahiy 14:9-12 ayetlerindeki üç meleğin mesajını duyurma işi vardır. Bu, yakında sona erecek dünyaya Tanrı'nın yaptığı son uyarıdır.

Bu duyuru, elçi Yuhanna tarafından ejderha olarak tasvir edilen Şeytan'ın öfkesini uyandırmaktadır: “Bunun üzerine ejderha kadına öfkelenildi. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti” (Va. 12:17). Ayrıca, yeni göklerin ve yeni yeryüzünün yaratılmasına öncülük eden olay olan, Tanrı'nın sevgisinin cehennemin tüm birlikleri ve güçleri karşısındaki zaferi de dahil olmak

üzere, büyük mücadeledeki son olayları inceleyeceğiz.

Bu çeyreğin derslerinin temeli Kutsal Kitap olsa da, bu muazzam konuyu çalışırken Ellen G. White'in Büyük Mücadele kitabının sunduğu konusal taslaktan faydalanacağız. Kitabın, her bir dersin temel aldığı bölümleri çalışmayı genişletmek ve paylaşmak amacıyla kullanılmasını sağlamak için not edilmiştir öyle ki hepimiz Mesih'in “ilgiyi çok aşan” (Ef. 3:19) bu sevgisini daha doğru bir şekilde kavrayabilelim.

Connecticut, A.B.D. doğumlu ve uluslararası tanınmışlığa sahip bir müjdecisi olan Mark Finley, 2005-2010 yılları arasında Genel Konferans başkan yardımcılığı yapmıştır. Tam zamanlı çalışmadan emekli olduktan sonra, Genel Konferans başkanına yardımcı olmaya başlamıştır. Pastör Finley ve eşi Ernestine üç çocuğa ve beş toruna sahiptir.

Tüm Savaşların Arkasındaki Savaş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 12:7–9, Hez. 28:12–15, Yşa. 14:12–14, Yür. 3:15, Yu. 17:24–26.

HATIRLAMA METNİ: “Gökte savaş oldu. Mikail’le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler” (Vahiy 12:7, 8).

Tanrı bu kadar iyiye, o halde dünya neden bu kadar kötü? Bir sevgi Tanrısı bu kadar kötülüğün var olmasına nasıl izin verebilir? İyi insanların başına neden kötü şeyler geliyor? Bu haftanın dersinde iyi ile kötü arasındaki çağlar boyunca süren çatışmayı inceleyeceğiz. Lusifer’in gökteki isyanından başlayarak, kötülüğün kökenini ve Tanrı’nın günah sorunuyla ne kadar sabırlı bir biçimde uğraştığını araştıracağız.

Tanrı akıl almaz bir sevgi Tanrısı’dır. O’nun Kendi doğası sevgidir (Yu. 4:7, 8). O’nun tüm eylemleri sevgi doludur (Yer. 31:3). Sevgi asla zorlanamaz, mecbur tutulamaz ya da yasa olarak konulamaz. Ellen G. White, “Sevgi ancak sevgiyle uyandırılır” derken çok iyi ifade etmişti. Seçimin gücünü inkar etmek sevme yetisini yok etmek anlamına gelir ve sevme yetisini yok etmek de gerçek anlamda mutlu olma olasılığını ortadan kaldırmaktadır. Tanrı bizim bağlılığımızı sevgisi sayesinde kazanmaktadır. O, iyi ile kötü arasındaki mücadeleyi öyle bir şekilde ele almaktadır ki, günah evrende bir daha asla ortaya çıkmayacaktır. Tanrı’nın gayesi, her zaman yarattığı varlıkların azami faydasını gözeterek hareket ettiğini evrenin huzurunda göstermektir. İyi ile kötü arasındaki büyük mücadelenin ışığında, Tanrı’nın sevgisinin merceğinden dünyaya bakmak, her birimize doğrunun yanlış karşısında zafer kazanacağı ve bunu sonsuza dek yapacağı konusunda güvence vermektedir.

*6 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 29.–30. bölümlerini temel alan konusunu çalışın.

Gökte Savaş

Vahiy 12:7-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler gökte var olan özgürlük ve kötülüğün kökeni konularında ne anlatıyor? Lusifer isyan ettiğinde, Tanrı hangi şekillerde karşılık verebilirdi?

Bu ayetler iyi ile kötü arasındaki evrensel çatışmayı tarif ediyor. Şeytan ve melekleri Mesih'e savaş açtılar ve sonunda gökten kovuldular. Gök gibi kusursuz bir yerde bir savaş çıkmış olması son derece şaşırtıcı görünüyor. Peki, bu neden oldu? Sevgi dolu Tanrı bu savaşı başlatan kötü ruhlu bir melek mi yaratmıştı? Bu melekte, onun isyan etmesine yol açan ölümcül bir kusur mu bulunuyordu? Kutsal Kitap, kötülüğün kökenini açıkça ortaya koymaktadır. İyilikle kötülük arasındaki bu savaşın perdesini açmaktadır.

Hezekiel 28:12-15 ve Yeşaya 14:12-14 ayetlerini karşılaştırın. Lusifer denilen bu meleğin zihninden, onun isyan etmesine yol açan neler geçiyordu?

Tanrı bir iblis yaratmış değildi. O göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahip, Lusifer adında bir melek yaratmıştı. Bu melek kusursuz yaratılmıştı. Kusursuzluğu dahilinde özgür seçim hakkına sahipti. Bu, Tanrı'nın baskıyla değil sevgiyle işleyen yönetiminin temel bir ilkesiydi. Günah gökte Lusifer ile başladı. Bu kusursuz meleğin gurur ve kıskançlığın kalbinde kök salmasına ve büyüyüp Tanrı'ya isyan etmesine yol açmasına neden izin verdiğinin mantıklı bir açıklaması bulunmuyor.

Yaratılmış bir varlık olan Lusifer sadece Yaratana ait bir hak olan tapılmayı arzuladı. Tanrı'nın yetkisine meydan okuyarak, O'nun tahtını gasp etmeye teşebbüs etti. İsyanı gökte açık bir savaş çıkmasına yol açtı.

Tanrı Lusifer'e uzun süre katlanmış olsa da, isyanıyla göğü mahvetmesine izin veremezdi. "Göksel şuralar Parlak Yıldız'a ricada bulundular. Allah'ın Oğlu ona Yaratıcı'nın büyüklüğünü, iyiliğini ve adaletini, ve O'nun yasasının kutsallığı ile değişmezliğini gösterdi. Gökteki düzeni Allah'ın Kendisi kurmuştu; Parlak Yıldız bundan ayrılarak Yaratıcısı'nın adını lekeleyip ve kendi yıkımına yol açacaktı. Ancak sonsuz bir sevgi ve merhametle verilen uyarılar, sadece bir direniş ruhu uyandırdı."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 498, 499.

Tanrı'nın kötülüğü ele alma biçiminden, O'nun karakteri hakkında hangi dersleri çıkarabilirsiniz?

Lusifer Aldatıyor: Mesih Üstün Geliyor

Daha önce de belirttiğimiz gibi ama tekrar etmekte fayda var. Bu kusursuz meleğin gurur ve kıskançlığın kalbinde kök salmasına ve büyüyip Tanrı'ya isyan etmesine yol açmasına neden izin verdiğinin mantıklı bir açıklaması bulunmuyor. Şeytan'ın gururu büyüyerek açık bir isyana dönüştü. Tanrı'yı adaletsiz ve hakkaniyetsiz olmakla suçladı. Şüpheleri ve suçlamalarıyla melekleri de zehirledi.

Vahiy 12:4 ayetini okuyun. Bu ayet Şeytan'ın aldatmak konusundaki becerisi hakkında ne gösteriyor? Meleklerin ne kadarı Tanrı hakkında söylediği yalanlara kanmıştı?

Gökte savaş çıktığında, melekler bir karar vermek zorunda kaldılar –İsa'nın mı yoksa Lusifer'in mi peşinden gideceklerdi? Gökteki bu savaşın doğası neydi? Fiziksel bir savaş mıydı, bir fikirler savaşı mıydı yoksa her ikisi de mi? Ayrıntıları bilmiyoruz fakat çatışma sonunda Şeytan ve meleklerinin “yeryüzüne atılmalarına” yol açacak kadar fiziksel. Böylelikle, “gökteki yerlerini” de yitirmiş oldular (Va. 12:8, 9). Bu savaş açık bir şekilde fiziksel unsurlar taşıyordu.

Fakat gökteki savaş hakkında kesin olan bir şey varsa, o da her meleğin Mesih'in tarafında ya da karşısında bir karar vermek zorunda kalmış olmasıdır. Kimin peşinden gideceklerdi? Kimin sesini dinleyeceklerdi? Sadık melekler Mesih'in sevgi dolu emirlerine itaat etmeyi seçtiler. Öte yandan, meleklerin üçte biri Lusifer'in sesini diledi, Tanrı'ya itaatsizlik etti ve göğü kaybetti. Biz de, yeryüzü tarihinin bu önemli döneminde, Mesih'in tarafında ya da karşısında bir seçim yapmaya çağırıyoruz. Biz de kimin tarafında olduğumuzu, Mesih'in tarafında mı yoksa Şeytan'ın tarafında mı olduğumuzu açıklamalıyız.

Yaratılış 2:15-17, Çıkış 32:26, Yeşu 24:15, 1. Krallar 18:20, 21 ve Vahiy 22:17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bize büyük mücadelenin hangi temel ilkesini öğretiyor?

Tanrı insanlığı yarattığında, beyinlerimizin en derinlerine düşünme, muhakeme yapma ve seçim yapma becerisini yerleştirdi. İnsanlığımızın özü ahlaki seçimler yapabilme becerimizdir. Bizler robot değiliz. Biz, ahlaki seçimler yapabilme ve sonsuz ruhsal ilkelere göre yaşam sürebilme becerimizle, hayvan yaratımından tamamen farklı olarak Tanrı'nın suretinde yaratıldık. Lusifer'in gökteki isyanından ve İnsanın düşüşünden beri Tanrı, halkını sevgisine karşılık vermeye ve O'na kulluk etmeyi seçerek, O'nun emirlerine itaat etmeye çağırılmaktadır.

Gökteki savaştan, bizim kötülüğe karşı yürüttüğümüz kendi savaşımızla ilgili hangi dersleri öğrenebiliriz? Şeytan bu adil, kutsal göksel varlıkları aldatılabildiyse, bu onun bizi aldatmak için gerçekleştirdiği kötücül girişimler hakkında bize ne anlatıyor?

Yeryüzü Dahil Oluyor

Tanrı yeryüzünü yarattığında onu kusursuz yaratmıştı. Kutsal Kitap şöyle diyor, “Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü” (Yar. 1:31). Hiçbir yerde ne günahın ne de kötülüğün bir lekesi bulunmuyordu. Fakat O, Lusifer’e verdiği aynı özgürce seçim yapma hakkını Adem’le Havva’ya da tanıdı. O, gökte robotlar olmasını nasıl istemiyorsa, yeryüzünde robotlar olmasını da istemiyordu.

Aslında, bu özgürlüğü açıklığa kavuşturmak amacıyla yolundan sapmıştır. Tanrı bahçeye bir ağaç ekti ve onu İyiyi ve Kötüyü Bilme Ağacı diye adlandırdı. Adem’le Havva’ya o ağaçtan bahsetmeyi ihmal etmedi çünkü onlar bir seçim yapma hakkına sahip olduklarını bilmelerini istiyordu.

Şeytan ağaca geldi ve Havva orada oyalanırken ona yaklaşip şöyle dedi: “Kesinlikle ölmezsiniz... Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız” (Yar. 3:4, 5). Başka bir deyişle eğer bu ağaçtan yerseniz yeni bir varlık sınıfına gireceksiniz. Heyecan duyacaksınız. Daha önce hiç olmadığı kadar etkileneceksiniz. Havva, Tanrı sizden bir şey esirgiyor. Al, yasak meyveyi ısır ve ye.

Havva ve sonra da Adem bu seçimi yaptıklarında Tanrı’nın sonsuza dek kapalı kalmasını istediği bir kapıyı açmış oldular. O günaha açılan kapıydı, acıya, ıstıraba, hastalığa ve ölüme açılan kapıydı.

Yaratılış 3:1-3, Romalılar 3:23 ve Romalılar 5:12 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin ortak özelliği nedir? Günahın, tüm insan ırkını bezdiren nihai sonuçlarını açıklayın.

En özünde, günah Tanrı’ya başkaldırıdır. Günah bizi Tanrı’dan ayırır. Tanrı yaşamın kaynağı olduğu için, Tanrı’dan ayrılmak ölüme yol açar. Aynı zamanda endişeye, gerginliğe, hastalığa ve rahatsızlığa yol açar. Dünyamızda çekilen ıstırap nihayetinde günahın tahrip ettiği bir gezegende yaşamın bir neticesidir. Bu, her acı çektiğimizde günah işlemiş olduğumuz anlamına asla gelmiyor. Bu, her birimiz günahın tahrip ettiği bir gezegende yaşıyor olmaktan etkileniyoruz anlamına geliyor.

Yaratılış 3:15; Levililer 5:5, 6 ve Yuhanna 1:29 ayetlerini okuyun. Adem’le Havva Aden Bahçesi’nde günah işledikten sonra, Tanrı buçaresizlikleri içinde onlara umut verecek ne vaatte bulundu? Tanrı Adem’de, onları yüzyıllar sonrasındaki geleceğe, günah sorununun çözümüne yönlendiren hangi hizmeti başlattı?

Sevgi Bir Yolunu Buluyor

Adem ve Havva günah işlemişlerdi ve Tanrı onlara bahçedeki evlerini terk etmeleri gerektiğini söyledi. Artık, zahmet ve acı onların kaderi olacaktı. Acı çekmeleri ve sonunda hiçbir umutları olmadan ölmeleri mi gerekecekti? Ölüm her şeyin sonu mudur? İşte bu noktada Tanrı onlara Yaratılış 3:15 ayetindeki vaadi açıkladı: Doğrudan yılanı, Şeytan'a bakarak şöyle dedi: "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın." O anda bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamış olabilirler, fakat yeniden bir umuda sahip olabileceklerinin farkındaydılar. Bir şekilde, "kadının Soyu" aracılığıyla kurtuluşları gelecekti.

"Kadının Soyu" elbette İsa Mesih'tir (*Gal. 3:16*). Çarmıhta Şeytan O'nun topuğunu yaralamıştı. Ancak İsa'nın zaferi, bir gün yılanın başının ezileceğinin ve Adem ile Havva'nın açtığı acı ve ölüm kapısının kapanacağını güvencesidir.

Galatyalılar 2:9; Galatyalılar 3:13 ve 2. Korintliler 5:21 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Mesih'in çarmıhtaki kurbanlığının büyüklüğü hakkında bize ne söylüyor?

Tanrı'nın sizi gerçekten sevip sevmediğini hiç merak ettiniz mi? Çarmıha bakın; dikenli taca bakın, O'nun ellerindeki ve ayaklarındaki çivilere bakın. İsa'nın Golgota'da döktüğü her damla kanla Tanrı şöyle diyor: *Sizi seviyorum. Sizler olmadan gökte olmak istemiyorum. Evet, günah işlediniz; kendinizi düşmanın eline sattınız; evet, kendi başımıza sonsuz yaşama layık değilsiniz. Fakat sizi geri almak için fidyenizi ödedim.* Çarmıha bakarsanız, bir daha asla sevilip sevilmediğinizi düşünmek zorunda kalmazsınız.

Kutsal Kitap bu dünyaya gelmiş, tüm insanlar gibi kalp kırıklığı yaşamış, hayal kırıklığı yaşamış ve acı çekmiş bir İsa'dan söz ediyor. Bizim karşılaştığımız aynı ayartmalarla karşılaşmış olan Mesih'i, hem yaşamında hem de çarmıhtaki ölümü aracılığıyla cehennemden birlikleri ve güçleri karşısında kişisel olarak her birimiz için zafer kazanmış bir Mesih'i ortaya koyuyor.

Bir düşünün: Evreni yaratmış olan İsa (*bkz. Yu. 1:3*), gökten inerek sadece bu düşmüş dünyaya gelmekle kalmadı, aynı zamanda bu dünyada hiçbirimizin asla yaşayamayacağı şekilde acı çekti (*bkz. Ysa. 53:1-5*). Ve bunu bizi, her birimizi sevdiği için yaptı. Umut etmek için ne kadar güçlü bir neden!

Mesih çarmıhta Şeytan'ın suçlamalarına nasıl yanıt verdi? İyilik ve kötülük arasındaki büyük mücadelenin ışığında, O'nun ölümü neyi başardı?

Başkahinimiz

İsa'nın çarmlıhta bizim için yaptıkları, O'nun gökte de bizim için arabuluculuk etmesini sağlıyor. Dirilmiş olan Rabbimiz, kurtarılmamız ve sonsuza dek Tanrı'nın krallığında yaşamamız için gereken her şeyi sağlayan büyük Başkahinimizdir.

İbraniler 4:15, 16 ve İbraniler 7:25 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ayartı, acı, hastalık ve ölümle dolu bu dünyada bize nasıl güvence veriyor?

Ayet O'nun "her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiş" olduğunu söylüyor (İbr. 4:15). Ve şöyle ekliyor, "Onun için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle [yani güvenle] yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım" (İbr. 4: 16).

Çok basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, İsa bizi evrenin önünde O'nun doğruluğunu kuşanmış, O'nun ölümüyle kurtulmuş ve O'nun kanı aracılığıyla fidyeyle kurtarılmış olarak sunmaktadır. O, bizim olmamız gereken her şeydi. Mesih'te, geçmiş günahlarımızdan dolayı hiçbir mahkûmiyet bulunmamaktadır. Mesih'te suçluluğumuz ortadan kalkmıştır ve O'nun kudretli arabuluculuğu sayesinde günahın yaşamlarımız üzerindeki etkisi kırılmıştır. Bizi bağlayan zincirler çözülmüştür, biz özgürüz.

Yuhanna 17:24-26 ayetlerini okuyun. İyi ve kötü arasındaki büyük mücadelede, Mesih'in büyük arzusu nedir?

"Büyük kurbanlık tamamlandığında, Mesih yücelere yükselmiş, şu ricayı sunana dek meleklere tapınmasını reddetmiştir: 'Bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını. . . istiyorum' (Yuhanna 17:24). Bundan sonra, Baba'nın tahtından tarifsiz bir sevgi ve kudretle yanıt geldi: 'Tanrı'nın bütün meleklere O'na tapınsın' (İbraniler 1:6). İsa'nın üzerinde tek bir leke dahi kalmadı. Kendini alçaltması sona ermiş, kurbanlığı tamamlanmış, O'na her adın üstünde olan ad bağışlanmıştı."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 506. İsa gökte O'nunla birlikte olmamızı her şeyden çok istiyor. O'nun yüreğinin arzusu, ölümüne ve arabuluculuğunun sebebi, bizi kurtarmaktır. Yaşamınızda özel bir ihtiyacınız var mı? Onu İsa'ya söyleyin. O, kederin olduğu yere teselli getirir. Korkunun olduğu yere esenlik getirir. Suçluluk varsa, bağışlanma getirir. O, zayıflığın olduğu yere güç getirir.

Sizce Mesih neden bizim için Kendisini kurban etti? Bizi O'nun için bu kadar değerli kılan nedir?

EK ÇALIŞMA: “Şeytan’ın gökten kovulmasında, Allah adaletini beyan ederek tahtının şerefini korumuştur. Ancak insan bu sapkın ruhun ayartılarına teslim olarak günah işlediğinde, Allah biricik Oğlu’nu düşkün insanlık uğruna ölmesi için vererek sevgisini kanıtlamıştır. Kefaretle Allah’ın karakteri açıklanır. Çarmıhın iddialı gücü, tüm evrene, Parlak Yıldız’ın seçmiş olduğu günah yolunun suçunun Allah’ın yönetimine yüklenemeyeceğini gösterir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 505.

“Golgota’daki haç bir yandan yasanın değişmezliğini beyan ederken, diğer yandan evrene günahın bedelinin ölüm olduğunu bildirmektedir. Kurtarıcı’nın son soluğunda söylediği ‘Tamamlandı’ nidası ile, Şeytan için ölüm çanları çalmıştır. O zaman çoktan beridir sürmekte olan büyük mücadele sonuçlandırılmış, kötülüğün nihai olarak silinmesine kesin olarak karar verilmiştir. Allah’ın Oğlu, ‘ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis’i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere’ mezarın kapılarından geçmiştir. (*İbraniler 2:14*).”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 507, 508.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı Lusifer’in isyan edeceğini biliyor idiyse, neden en başta ona seçme hakkı tanıdı? Ya da Lusifer isyan ettiğinde, Tanrı neden onu hemen yok etmedi? Tanrı Lusifer’i hemen ortadan kaldırsaydı, düşmemiş evren ne tür bir tepki verebilirdi? Evrenin kurtuluş tasarısına olan ilgisi kavramı (*1Pe. 1:12, Va. 5:13, Va. 16:7*) büyük mücadelenin anlaşılması için neden son derece önemlidir?
2. Mesih’in çarmıhtaki ölümü için aklınıza hangi neden ya da nedenler geliyor? Bu sadece Tanrı’nın karakterini göstermek için miydi? Günahın bedelini fidyeye ödemek için miydi? Öyleyse, fidyeye kime ödendi? Düşüncelerinizi paylaşın ve bunlar için Kutsal Kitap’tan gerekçeler gösterin.
3. “Büyük mücadele” ifadesini kullanırken ne anlatmak istiyoruz? Büyük mücadelenin çeşitli yönlerini ve bu haftanın dersinin kendi yaşamınıza nasıl uygulanabileceğini tartışın.
4. Hangi Kutsal Kitap metinleri büyük mücadelenin gerçekliğinden bahsediyor? (*Örneğin, Eyüp 1, 2. bölümlere ve Efesliler 6:12 ayetine bakın.*)
5. Yedinci Gün Adventistlerinin anlayışı diğer Hristiyan mezhepleri arasında nasıl benzersizdir? Bu büyük mücadele konusunda Adventistleri diğerlerinden ayıran şey nedir?

Volkan, Alev ve Covid-19

Andrew McChesney Tarafından

Kübalı misyoner Misael Delgado Rodríguez, Kanarya Adaları'nda ki ilk Sebt gününde büyük bir zorlukla karşı karşıyaydı. Sadece beş kişi ibadete gelmişti.

Misael, La Palma adasındaki eski kilise üyelerini ve diğerlerini ziyaret ederek misyon sosyal yardım çalışmalarına başladı. Bir ay sonra ilk vaftiziyle sevindi. Ancak daha sonra COVID-19 sosyal yardım çabalarını askıya aldı ve sorunları giderek artmaya başladı. Adanın kuzeyinde, bazı üyeleri evsiz bırakan bir yangın çıktı. Sonra güneyde bir yangın daha çıktı. Ardından bir yanardağ patladı ve 85 gün boyunca adalıları depremler, zehirli gaz ve küllerle boğuşmaya bıraktı. İki kilise ailesi her şeyini kaybetti.

Faciaların tam ortasında inanılmaz bir şey oldu. İnsanların kalbinde inanç yeşerdi. Misael'in gelişinden üç yıl sonra, 45 kişi Sebt gününde düzenli olarak ibadet ediyordu. Ayrıca yedi kişi vaftiz edilmişti, beş kişi vaftiz olmaya hazırlanıyordu ve 15 kişi Kutsal Kitap eğitimi alıyordu. Peki ne olmuştu?

Misael, başkaları adına dua etmenin anahtar olduğunu söyledi. "Her gün sabah 7, öğleden sonra 2 ve akşam 9'da dua ediyorum" dedi. "Her üye, kendinden başka beş kişi için dua eder."

Her kilise departmanı da uygulamalı müjdeciliği benimsemişti. İspanya Kiliseler Birliği Konferansı'nın girişimi olan bir projede, kilise üyeleri telefonla kişileri arayarak Ellen White'in Steps to Christ ve ilgili Kutsal Kitap eğitimlerini sunuyordu. Diğer projeler arasında kilisenin Facebook sayfasında ailelerin, gençlerin ve küçük çocukların ihtiyaçlarına yönelik eğitim kursları; Adventist gençlerin hasta ve muhtaçları ziyaret ederken sokakta verdikleri mini konserler, yani müzikal müjdecilik; ADRA ile iş birliği içinde, üyelerin süpermarketlerdeki yiyecekler için değiştirilebilecek kartlar dağıttığı bir program; sağlık sunumları; Kutsal Kitap çalışmaları; ve The Desire of Ages ve diğer kitapların dağıtımı vardı. Anneler Günü gibi tatillerde kilise üyeleri her kitabın içine özel bir kart yerleştirdi.

Kilise ayrıca, sıradan insanların müjdelemeyi öğrenebileceği bir öğrencilik okulu açtı ve dört küçük grup düzenli olarak evlerde toplanıyordu.

Misael, "dostluk müjdeciliği oldukça başarılı olduğunu kanıtladı," dedi. Volkan patlaması sırasında kilise üyeleri iki aylarını, volkanlarla ilgili sağlık bilgileri içeren yayınlar ve maskeler dağıtmaya verdiler. Misael, "Böylece kilise her yerde adımı duyurdu," dedi. "Gerçekten de, Kutsal Kitap eğitimi alan 15 kişiden çoğu yanardağ patlamasında her şeylerini kaybetmişti ve krizin onları Tanrı'ya götürdüğünü kabul ettiler," dedi. "Aksi takdirde, Tanrı hakkında bilgi edinmekle ilgilenmezlerdi" dedi.

Misael, Kanarya Adaları'ndaki deneyimlerini mutlulukla anıyor. "Başlangıç çok zordu," dedi. "Çok şey yaşadık. Ama sonuçlar çok tatmin edici. Tanrı'nın bizi nasıl kutsadığını gözlerimizle gördük."

Miijdenin Kanarya Adaları'nda ve dünyanın dört bir yanında yayılmasına yardımcı olan Sebt Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Temel Mesele: Sevgi mi Bencillik mi?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luk. 19:41–44; Mat. 23:37, 38; İbr. 11:35–38; Va. 2:10; Elç. 2:44–47; Yu. 13:35.*

HATIRLAMA METNİ: “Korkma, çünkü ben seninleyim, yılma, çünkü Tanrım benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım.” (Yeşaya 41:10).

Zeytin Dağı'nın Yeruşalim kentine bakan yamaçlarında keçilerini otlatan bir çoban olduğunuzu farz edin. Sesler duyuyorsunuz. İsa'nın sesini hemen tanıyorsunuz. Batan güneş tapınakta parıldarken ve onun muhteşem kar beyazlığındaki mermer duvarlarından yansırken, İsa vurgulayarak şöyle demişti, “Size doğrusunu söyleyeyim, burada taş üstünde taş kalmayacak, hepsi yıkılacak!” (Mat. 24:2). Öğrencilerin kafası karışmıştı, sizin de öyle. İsa bu sözlerle ne demek istemiş olabilir? Söylediklerinin, öğrencilerin sorduğu dünyanın sonuyla nasıl bir bağlantısı var?

İsa'nın Yeruşalim'in yıkımına yol açacak olayları, dönüşünden hemen önce gerçekleşecek olanlarla ustaca harmanlamasını pür dikkat dinliyorsunuz. Yeruşalim'in yıkımında, Şeytan'ın son zamanda Tanrı'nın halkını hem aldatma hem de yok etme stratejisinin bir habercisini keşfediyoruz. İsa'nın Matta 24. bölümdeki talimatı, açıkça Yeruşalim'in düşüşü bağlamında son gün olaylarını özetlemektedir.

Şeytan'ın, Tanrı'nın halkını hem kandırmak hem de yok etmek için kullandığı iki yönlü taktiğini inceleyeceğiz. Kötü olan, zulüm yoluyla başaramadığını, uzlaşma yoluyla başarmayı umuyor. Fakat Tanrı asla hazırlıksız yakalanmaz ve O en zor zamanlarda bile halkını korur.

**13 Nisan Sebt Günü'ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 1. ve 2. bölümlerini temel alan konusunu çalışın.*

Kalbi Kırık Kurtarıcı

İsa, Yerus alim'e bakan Zeytin Dağı'nda otururken kalbi kırıktı. Yuhanna'nın müjdesi Şöyle diyor, "Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi" (Yu. 1:11). İsa, halkını sevgili kentlerinin yaklaşan yıkımından kurtarmak için elinden gelen her Şeyi yaptı.

İsa'nın halkına olan sevgisi O'nun sonsuz sevgi dolu yüreğinden kaynaklanıyordu. Tövbe etmeleri ve merhamet dolu davetini kabul etmeleri için onlara defalarca sevgiyle seslendi.

Luka 19:41-44; Matta 23:37, 38 ve Yuhanna 5:40 ayetlerini okuyun. Bu ayetler İsa'nın halkına karşı tutumu ve onların O'nun sevgi dolu lütuf ve merhamet davetine verdikleri karşılık hakkında size ne söylüyor? Tanrı'nın karakterinin nasıl bir ifŐasını görüyorsunuz?

Yerus alim'in yıkımı gibi bir olayı, Tanrı'nın sevgi dolu karakteri ışığında anlamak zordur. Tarih, Romalı general Titus ordularına önderlik ederek kente saldırdığında, on binlerce kişinin öldüğünü ortaya koyuyor. Yerus alim harap oldu. Erkekler, kadımlar ve çocuklar katledildi. Halkı bu kadar büyük acılar çekerken Tanrı neredeydi? Yanıt açıktır ama tam olarak kavranması kolay değildir. O'nun kalbi kırılmıştı. Gözleri yaŐlarla doluydu. O, yüzyıllar boyunca halkına elini uzatmıŐtı. Halk ise, O'nun sevgi dolu Őefkatine karşı isyan ederek, O'nun ilahi korumasını kaybetmiŐtı. Tanrı, halkının yaptıkları Őe imlerin sonuçlarını sınırlamak için her zaman müdahale etmez. İsyanın doğal sonuçlarının gelişmesine izin verir. Yerus alim'in yıkımında masum çocukların katledilmesine Tanrı neden olmadı; masumların korkunç  l m  Tanrı'nın değil, Şeytan'ın iŐiydi.

Şeytan savaştan zevk alır,  nk  savaş insan yüreğinin en kötü tutkularını harekete geçirir. Yüzyıllar boyunca onun amacı kandırmak, yok etmek ve sonra da kötü eylemlerinin suçunu Tanrı'ya atmak olmuştur.

Matta 24:15-20 ayetlerini okuyun. İsa halkını Yerus alim'in yaklaşan yıkımından kurtarmak için onlara hangi talimatı verdi?

M.S. 70 yılında Yerus alim'de yaşayan Hristiyanların büyük çoğunluğunun Yahudi kökenli olduğunu hatırlamakta yarar var. Sevgi dolu olan Tanrı, halkından mümkün olduğunca çok kişiyi korumak istiyordu. Bu sebeple onlara Roma orduları yaklaŐtıđında kentten kaçma talimatını verdi.

Şu ifade üzerinde düşünün: Tanrı'nın karakterini çevremizde gördüğümüz olaylara göre yargılamayız; bunun yerine, gördüğümüz tüm olayları O'nun Kutsal Kitap'ta ortaya konmuŐ olan sevgi dolu karakterinin süzgecinden geçiririz. Bu neden çok iyi bir öğüttür?

İlahi Takdirle Korunan Hristiyanlar

Tanrı'nın merhameti, lütfu, takdiri ve önceden biliyor olması, Yerus alim'in yıkımına götüren olaylarda açıkça ortaya konmuştur. Cestius Gallus ve Roma orduları kenti kuşatmışlardı. Beklenmedik bir hareketle, yakında saldıracaklarmış gibi görünürken geri çekildiler. Yahudi orduları onların peşinden gitti ve büyük bir zafer kazandı.

Romalılar kaçarken ve Yahudiler onları kovalarken, Yerus alim'deki Hristiyanlar Ürdün ırmağının ötesindeki Perea'da bulunan Pella'ya kaçtılar. "Bekleyen Hristiyanlara vaat edilen işaret verilmiş, Kurtarıcı'nın uyarısına kulak verecek olan herkese bir fırsat sunulmuştu. Olaylar, ne Yahudilerin ne de Romalıların Hristiyanların ka ışımını engelleyemeyecekleri kadar yönlendiriliyordu."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 30.

Mezmurlar 46:1 ve Yeşaya 41:10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın tam vaktinde yetişen gözetimi hakkında bize ne anlatıyor?

Tanrı egemendir ve ilahi amaçlarının nihai olarak gerçekleşmesi için yer-y zindeki olaylara hükmeder. Her ne kadar Tanrı zaman zaman bizim insani seçimlerimiz yüzünden asıl planlarını değiştirse de, O'nun bu gezegen için nihai planı yerine getirilecektir. Tanrı'nın halkının Mesih'in davası uğruna zorluklar, zulüm, hapis ve ölümle karşılaşacağı zamanlar olacaktır. Ancak Şeytan'ın en acımasız saldırılarını gerçekleştirdiği en zorlu zamanlarda bile, Tanrı kilisesini ayakta tutmakta ve korumaktadır.

İbraniler 11:35-38 ve Vahiy 2:10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler k t l ğin g  leriyle olan savaşıımız hakkında hangi gerçeği ortaya koymaktadır? Bu ayetler, bir önceki sorudaki Tanrı'nın koruması kavramıyla nasıl uyum sağlıyor? Tanrı'nın koruması düşüncesi ile Tanrı'nın, bazı kişilerin Mesih uğruna acı çekmesine ve hatta şehit olmasına izin vermesi arasında bir çelişki bulunmakta mıdır?

"Şeytan'ın, Mesih'in kilisesini Şiddet yoluyla yok etme çabaları boşa çıkmıştı. İsa'nın  ğrencilerinin, uğruna hayatlarını feda ettikleri büyük mücadele, bu sadık bayraktarlar görev başında düştükleri zaman yok olup gitmedi. Onlar yenilgi ile zafer kazandılar. Allah'ın işçileri katledildi, fakat O'nun işi durmadan ilerledi."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 50.

Acı ve ısrabı kesinlikle bilen Kutsal Kitap yazarlarımızın, yine de tekrar tekrar Tanrı'nın sevgisinin gerçekliğinden bahsetmiş olmaları bizim için ne anlama gelmelidir? Aynı sevgiyi kendimiz nasıl tecrübe edebiliriz?

Zulüm Sırasında Sadakatli

Hristiyanlığın ilk yüzyılları boyunca, Hristiyan kilisesi hapis, işkence ve zulme rağmen hızla büyüdü. Kendilerini tamamen Mesih'e adanmış ve Kutsal Ruh'la dolmuş olan sadık imanlılar, O'nun Sözü'nü güçle duyurdular; yaşamlar değişti ve on binlerce kişi ihtida etti.

Elçilerin İşleri 2:41; Elçilerin İşleri 4:4, 31; Elçilerin İşleri 5:42 ve Elçilerin İşleri 8:1-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bize Yeni Ahit kilisesinin karşılaştığı zorluklar ve neden bu kadar hızlı büyüdüğü konularında ne öğretiyor?

Öğrenciler tehditlerle (*Elç. 4:17*), hapsedilmeyle (*Elç. 5:17, 18*), zulümle (*Elç. 8:1*) ve ölümlle (*Elç. 7:59, Elç. 12:2*) karşı karşıya kaldılar, fakat Kutsal Ruh'un gücüyle, cesurca dirilmiş Mesih'i duyurmayı sürdürdüler. Bunun sonucunda Yahudiye, Celile ve Samiriye'de kiliseler çoğaldı (*Elç. 9:31*).

Cehennemın kaleleri sarsılıyordu. Şeytan'ın zincirleri kırıldı. Putperestlerin batıl inançları dirilen Mesih'in gücü karşısında yerle bir oldu. Müjde ezici güçlükler karşısında zafer kazandı. Öğrenciler artık korkuyla üst kattaki odada sınıyorlardı. Korku, solan bir gölge gibi onlardan uzaklaşmıştı.

Onun yerine, öğrencilerin yürekleri imanla doldu. Dirilen Rablerine bir anlık bakışları yaşamlarını değiştirdi. İsa onlara yaşamları için yeni bir neden verdi. Rabbimiz onlara sadece Büyük Görevi vermekle kalmamış (*Mar. 16:15*), aynı zamanda şu büyük vaadi de açıklamıştı: "Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız" (*Elç. 1:8*).

Müjde dünyanın en ücra köşelerine kadar ulaştı (*Kol. 1:23*). Öğrencilerden sonucusu olan Yuhanna birinci yüzyılın sonunda ölmesine rağmen, diğerleri gerçeğin meşalesini aldılar ve yaşayan Mesih'i duyurdular. Bugün Türkiye'nin kuzey kıyısında bulunan Roma eyaleti Bitinya'nın valisi Genç Plinius, M.S. 110 yılı civarında İmparator Trajan'a bir mektup yazdı. Plinius'un ifadesi önemlidir çünkü çarınca gerilişten yaklaşık seksen yıl sonradır. Plinius, mektubunda Hristiyanları bulmak ve infaz etmek için yürüttüğü resmi girişimleri açıklıyor. "Her yaştan, her sınıftan ve her iki cinsiyetten pek çok kişi suçlarla itham edilerek tehlikeye atılıyor ve bu böyle devam edecek. Bu batıl inancın [Hristiyanlığın] bulaşıcılığı sadece şehirlerde değil, köylerde ve kırsal bölgelerde de yayılmış durumdadır."—Henry Bettenson, *Documents of the Christian Church [Hristiyan Kilisesi Belgeleri]*, s. 4.

İblisin en acımasız saldırılarına rağmen, Hristiyan kilisesi hızla büyüdü.

İlk kiliseden, son zaman kilisesi olan bizlere yardımcı olabilecek ne öğrenebiliriz?

Toplumun Gözetimi

İlk Hristiyan kilisesi sadece üyeleri müjdeyi vaaz ettikleri için değil, müjdeyi yaşadıkları için de büyümüştür. İmanlılar Mesih'in hizmetini örnek aldılar. Matta bu hizmeti şöyle açıklıyor, "İsa, Celile bölgesinin her tarafını dolaştı. Buralardaki havralarda öğretiyor, egemenliğin Müjdesini duyuruyor, halk arasında rastlanan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu" (Mat. 4:23). İsa insanlara çok, hem de çok değer veriyordu, bu sebeple Yeni Ahit kilisesi de öyle yaptı. Hristiyan kilisesinin ilk yüzyıllarında dünya üzerinde böylesine bir etki yaratan, Kutsal Ruh'un gücüyle müjdenin iyi haberini paylaşmakla birlikte, insan ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik bu özverili sevgi ve adanmışlıktı.

Elçilerin İşleri 2:44-47, Elçilerin İşleri 3:6-9 ve Elçilerin İşleri 6:1-7 ayetlerini okuyun. Koşullar farklı olsa da, bu ayetlerden gerçek Hristiyanlıkla ilgili hangi ilkeleri öğrenebiliriz?

Bu Yeni Ahit imanlıları Mesih'in örneğini takip ettiler. Petrus'un ifade ettiği gibi Mesih "Kutsal Ruh'la ve kudretle" meshediyor, "her yanı dolaşarak iyilik yapıyor, İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu. Çünkü Tanrı O'nunla birlikteydi" (Elç. 10:38). Mesih'in kilisesi O'nun yeryüzündeki bedeniydi ve bu ilk yüzyıllarda kilise de Mesih'in acı çeken, kırılmış insanlığa yönelik Kendisini kurban eden sevgisini ve ilgisini ortaya koyuyordu. Bu imanlılar Mesih'in merhametinin yaşayan örnekleriydiler.

Evrende sürmekte olan büyük mücadelede, iblis insanlığın içindeki Tanrı suretini tahrif etmek istemektedir. Müjdenin amacı ise insanlığın içindeki Tanrı suretini onarmaktır. Bu onarım fiziksel, zihinsel, duygusal ve ruhsal iyileşmeyi içermektedir.

İsa her birimiz için ne tasarladığını Yuhanna 10:10 ayetinde açıklıyor.

"Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim." O bizim fiziksel açıdan sağlıklı, zihinsel açıdan uyanık, duygusal açıdan dengeli ve ruhsal açıdan noksansız olmamızı arzulamaktadır.

Bu özellikle de O'nun vaat ettiği dönüşü ışığında geçerlidir. Bu dünya muazzam bir krizle karşı karşıyadır. İsa'nın Matta 24. ve Luka 21. bölümlerdeki öngörülleri, O'nun dönüşünden önceki dönemde yeryüzünün içinde bulunduğu felaket koşullarını haber veriyor. Mesih şifa veren lütfuyla bize dokunduğunda, başkaları da iyileşsin diye, biz de onlara Mesih'in dokunuşuyla dokunmayı arzuluyoruz. İsa bizi bu kırık dökük dünyaya, başkalarına Mesih'in elçileri olarak O'nun sevgisiyle dokunmamız için gönderiyor. Yeni Ahit Hristiyanlığını niteleyen şey, Hristiyanların birbirlerine ve toplumlarına duydukları sevgiydi.

Tartışın: Şeytan'ın suçlamalarının yanlış olduğunu kanıtlamak için Mesih'le işbirliği yapmakta kilisenin nasıl bir işlevi bulunmaktadır?

Bir Sevgi Mirası

Yuhanna 13:35 ve 1. Yuhanna 4:21 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, Şeytan'ın büyük mücadelede Tanrı'nın yönetimine meydan okuması neyi ortaya koyuyor? Gerçek Hristiyanlığın özü hakkında bize ne söylüyorlar?

Sevgi, ilk birkaç yüzyılda Hristiyan topluluklarının kaidesiydi. Tertullianus şöyle demiştir: “Birçoklarının bizi damgalamasına neden olan, temelde bu kadar asil bir sevginin eylemleridir. *Bakin, diyorlar, birbirlerini nasıl seviyorlar.*” (<https://www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.html> sayfasında bulunan Tertullianus'un Özü 39. bölüme bakın. Çeviren: S. ThelWall.)

Tanrı'nın sevgisinin en büyük ifşalarından biri, M.S. 160 ve M.S. 260 yıllarına dair harap edici salgın hastalık ilk yüzyılları sarstığında ortaya konmuştur. Hristiyanlar öne çıkıp hastalara ve ölmekte olanlara hizmet ettiler. Bu salgın hastalıklar on binlerce insanın ölümüne yol açmış, köy ve kasabalarda neredeyse hiç insan kalmamıştı. Hristiyanların özverili, fedakâr, şefkatli ve sevgi dolu hizmeti halk üzerinde büyük bir etki yarattı. Bu iki salgın hastalık sırasında Roma İmparatorluğu'nda zaman içinde binlerce, yüz binlerce ve daha sonra da milyonlarca kişi İsa'ya iman etti. Sevgi, cana yakın ilgi, hasta ve ölmekte olanlara yönelik tertipli, özverili bakım, bu inananlara ve temsil ettikleri Mesih'e karşı bir hayranlık oluşmasını sağladı.

Rodney Stark'ın *The Rise of Christianity [Hristiyanlığın Yükselişi]* kitabı, bu tarihi olayları yeni ve gelişmiş bir ışık altında resmeden çağdaş bir tarih anlatıdır. Stark kitabında, ikinci salgın sırasında hala büyük ölçüde Yahudi-Hristiyan olan tüm Hristiyan cemaatinin, acı içinde olan toplumun hayatta kalması için, onların temel ihtiyaçlarını karşılayan gerçek bir hemşireler ordusuna nasıl dönüştüğünü anlatıyor. “Dionysius, ikinci salgının doruk noktasında, M.S. 260 civarında bir Paskalya mektubunda, birçoğu başkalarına bakarken hayatını kaybeden yerel Hristiyanların kahramanca hemşirelik çabalarına uzun bir övgü yazdı.

“Hristiyan kardeşlerimizin çoğu sınırsız bir sevgi ve sadakat göstermiş, kendilerini asla esirgememiş ve yalnızca birbirlerini düşünmüşlerdir. Tehlikeye aldırmandan hastaların sorumluluğunu üstlendiler, her ihtiyaçlarıyla ilgilendiler, onlara Mesih'te hizmet ettiler ve bu yaşamdan onlarla birlikte huzurlu bir şekilde, mutlu ayrıldılar; çünkü hastalık onlara da bulaştı, komşularının hastalığını üzerlerine çektiler ve acılarını sevinçle kabul ettiler.”—Rodney Stark, *The Rise of Christianity [Hristiyanlığın Yükselişi]*, s. 82.

Burada bizim için açık olan mesaj nedir? Biz de aynı özverili ruhu sergileyebilmek için, benliğimize ölmeyi nasıl öğrenebiliriz? Kolay değil, öyle değil mi?

EK ÇALIŞMA: Ek Çalışma: Müjde yayılmaya, taraftarlarının sayısı artmaya devam etti. Roma kartallarının bile giremediği bölgelere nüfuz etti. Zulmü teşvik eden putperest yöneticileri protesto eden bir Hristiyan şöyle dedi: ‘Bizi öldürebilir, işkence edebilir, mahkum edebilirsiniz . . . Sizin adaletsizliğiniz, masumiyetimizin bir kanıtıdır . . . Ne de zalimliğiniz. . . size yarar sağlayabilir.’ Bu, başkalarını da onların inancına davet etmekten başka bir şeye yaramıyordu. ‘Siz bizi ne kadar biçerseniz, sayımız o kadar artıyor; Hristiyanların kanı tohumdur.’—Tertullian, Apology [Savunma], 50. paragraf.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 40, 41.

“Doğruların kötülerin ellerinden zulüm görmelerine izin veren gizemli ilahi takdir, imanda zayıf olan pek çok kişinin büyük bir şaşkınlığa kapılmalarına neden olmuştur. Bazıları Allah’a olan güvenlerini bile bırakma eğilimindedir, zira O en aşağılık insanların bile müreffeh olmalarına izin verirken, en iyi ve en pak kişiler onların zalim kuvvetlerinin etkisinde sıkıntı ve işkence çekmektedirler. Adil ve merhametli, aynı zamanda sınırsız gücü olan Kişi, böyle bir adaletsizliğe nasıl müsamaha gösterebilir, diye sorulmaktadır. Bu, bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir sorudur. Allah bize sevgisinin yeterli kanıtlarını vermiştir, O’nun takdirinin işlerini anlayamadığımız için iyiliğinden şüphe etmemeliyiz.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 46.

Tartışma Soruları:

1. Zulüm hangi değere hizmet eder? Sizce Tanrı zaman zaman halkının acı çekmesine neden izin veriyor? Her ne kadar bazı durumlarda, örneğin ilk kilisede, bundan iyilik gelebilmiş olsa da, bundan iyi bir şey çıkmamış gibi görünen zamanlar ne olacak? Bu gibi durumlarda Tanrı’nın sevgisini kişisel olarak deneyimlemek, imanı korumak için neden bu kadar önemlidir?
2. Bir arkadaşınız size şu soruyu sorsa, nasıl yanıt verirsiniz: “Tanrı benim çektiğim acıların neresinde? Beni seviyorsa, neden böylesine zor bir dönemden geçiyorum?”
3. Yerel kiliseniz dünyayı etkilemek için nasıl şefkatli bir topluluk haline gelebilir? Bu haftanın dersini hayata geçirmenin pratik yollarını tartışın.

İtalya'daki Sadık Jimnastikçi

Andrew McChesney Tarafından

Yedi yaşındaki Sara jimnastiği çok seviyordu. Onun için hem çok kolaydı hem de bu konuda oldukça iyiydi. Özellikle parande atmaya seviyordu. Arka arkaya parande atabiliyordu ve sadece düştüğünde duruyordu.

Ama Sara'nın jimnastikten daha çok sevdiği bir şey vardı. Tanrı'yı daha çok seviyordu.

Bu nedenle, jimnastik koçu Sebt günü memleketi İtalya'nın İesi kentinde büyük bir jimnastik gösterisi düzenleneceğini açıkladığında kiliseyi atlamak istemedi. Gösteri yılda sadece bir kez yapılırdı ve çocuklar öğrendiklerini ebeveynlerine ve ailelerine gösterirlerdi.

Antrenör , gösterinin Sebt günü için planlandığını söylediğinde Sara oldukça üzülmüştü.

Anne evde Sara'nın mahzun yüzünü gördü.

"Tanrı bütün sorunları çözebilir," dedi.

Sara'nın Sebt sorununu Tanrı'ya götürebileceğini söyledi.

O akşam Sara, "Sevgili Tanrım, gösteriyi kaçıracakımı duyduğuma çok üzgünüm, ama ne olursa olsun Senin isteğin yerine getirilecek," diye dua etti.

Sara ve diğer çocuklar her salı ve perşembe jimnastik antrenmanı için bir araya gelirdi. Antrenör , Salı antrenmanında jimnastik gösterisinin tarihini açıklamıştı.

Sara Salı gecesi ve Çarşamba gecesi dua etti. Perşembe antrenmanında antrenör aniden jimnastik gösterisinin tarihinin değiştirildiğini duyurdu.

"Bazı organizasyonel sorunlar nedeniyle gösteriyi bir gün, yani Pazar gününe ertelemek zorundayız" dedi. Sara kulaklarına inanamıştı. Sevinçten havalara uçmuştu! Kısa bir süre sonra heyecanla haberi annesine verdiğinde, annesinin yüzünde kocaman bir gülümseme açtı.

"Tanrı'ya her zaman güvenmelisin!" dedi.

Ve Sara her zaman güvendi. Bu, onun dua ile ilgili ilk deneyimiydi ve Tanrı'ya olan inancını büyük ölçüde güçlendirdi. Sebt günü kiliseye olanları anlattı. Bir kilise üyesi, dua hakkında özel bir vaaz hazırladı ve Sara'yı hikayesini anlatması için platforma davet etti.

Şimdi 19 yaşında olan Sara, Adventist Mission'a "Hayatta sorunlarla karşılaştığımda her zaman dua ettim" dedi.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin "IWillGo" stratejik planının 7.No'lu Ruhsal Gelişim Hedefini göstermektedir: "Gençlerin ve genç yetişkinlerin Tanrı'yı ilk sıraya koymasına yardımcı olmak." Daha fazla bilgi için: IWillGo2020.org. Sara'nın hikayesi haftaya devam edecek.

Işık Karanlıkta Parlar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yu. 8:44; Öz.d. 23:23; Elç. 20:27-32; 2Se. 2:7-12; Mez. 119:105, 116, 130, 133, 160; Öz.d. 16:25; 2Ko. 4:3-6.

HATIRLAMA METNİ: “İsa, ‘Işık kısa bir süre daha aranızdadır’ dedi. ‘Karanlıkta kalmamak için ışığınız varken yürüyün. Karanlıkta yürüyen nereye gittiğini bilmez.’” (Yuhanna 12:35).

Kutsal Kitap’ın son kitabı olan Vahiy’de, iblis bir ejderha ve yılan olarak tasvir edilmektedir (Va. 12:9). O, Tanrı’nın halkını yok etmek istediği için ejderha, onları kandırmak amacıyla tüm kurnaz yalanlarını kullandığı için de yılanır. Mesih’in ölümünden sonraki yıllarda, binlerce kişi onların “ilahlarına” tapınmayı reddettikleri için imparatorluk Roma’sı tarafından işkence görmüş, aslanlara atılmış ve kazığa bağlanıp yakılmıştır. Yine de bu acımasız eziyetlere rağmen pek çok kişi sadık kalmayı sürdürdü, müjde yayılmaya devam etti ve kilise büyüdü.

Bu sebeple Şeytan taktiğini değiştirdi. Çok sayıda putperest, Kutsal Kitap gerçeği konusunda kapsamlı bir eğitim görmeden vaftiz edildi. Önderler Kutsal Yazı’nın gerçeklerini yaygın geleneklerle birleştirdikçe, kilise yanlışlıklarla dolup taşta. Dördüncü ve beşinci yüzyıllar kilise önderlerinin putperest uygulamalarla Hristiyan öğretilerini harmanladığı taviz dönemleriydi.

Yine de, yaşamın en zor zamanlarında bile Tanrı sürekli olarak halkıyla birlikteydi. Onlar İsa’yı “yol, gerçek ve yaşam” olarak kabul ettiler ve Kutsal Ruh’un gücüyle, vicdani kanaatlerinden vazgeçmeleri için yapılan ezici baskılar karşısında bile sağlam durdular. Tanrı’nın Kutsal Yazılar’da açıklanan isteğine sadık kaldılar ve üzerlerindeki açık ya da gizli baskıları önemsemeyerek, yılmadan O’nun Sözü’nün doğruluğunu savundular.

Taviz: Şeytan'ın Kurnaz Taktiği

Yuhanna 14:6 ayetini Yuhanna 8:44 ayetiyle karşılaştırm. Bu iki ayette, İsa'nın karakteri ile Şeytan'ın karakteri arasında nasıl bir zıtlık görülmüyor?

İsa'nın söyledikleri doğrudur çünkü O gerçeğin yazarıdır. Gerçek, her şeye yön veren, her şeyi seven ve her şeyi bilen Tanrı'nın yüreğinden kaynaklanmaktadır. Gerçekliğin ve tüm hakikatin temeli O'dur.

Öte yandan, Şeytan bir yalancı ve yalanların babasıdır. O, Tanrı'nın halkını yoldan çıkarmak için yalanlardan, hilelerden, yanlış bilgilerden faydalanmaya ve gerçeği çarpıtmaya hazırdır. Aden bahçesinde gerçeği çarpıtarak, şüphe yaratarak ve Tanrı'nın söylediklerini açıkça inkâr ederek Havva'yı aldatmıştı. Şeytan'ın meyveyi yeme konusunda söylediği, "kesinlikle ölmezsiniz" ifadesi, Tanrı'nın söyledikleriyle açıkça çelişiyordu. Şeytan yüzyıllar boyunca aynı taktiği kullanmıştır. O, Tanrı'nın Sözü'ne olan güveni zayıflatıyor, Tanrı'nın açıklanmış olan isteğine karşı geliyor, Kutsal Yazı'yı çarpıtıyor ve bazen de kendi yararına olacaksa Kutsal Kitap'tan yanlış alıntılar yapıyor.

Süleyman'ın Özdeyişleri 23:23, Yuhanna 17:17 ve Yuhanna 8:32 ayetlerini okuyun. Bu Kutsal Kitap ayetlerinde Tanrı'nın Sözü'nün gerçekliğiyle ilgili hangi benzerlikleri görüyorsunuz? Temelde ilettikleri mesaj nedir?

"Şeytan, Kutsal Yazılar'ın insanların kendi aldatmacalarının farkına varmalarını ve gücüne karşı koymalarını sağlayacağını çok iyi biliyordu. Dünyanın Kurtarıcısı dahi onun saldırılarına Söz ile karşı koymuştu. Mesih her saldırıda sonsuz hakikatin kalkanını ortaya koyarak, '...diye yazılmıştır' yanıtını verdi. Düşmanın her teklifine, Söz'ün hikmeti ve gücüyle karşı koydu. Şeytan'ın, insanların üzerindeki etkinliğini sürdürebilmesi ve gaspçı papalığın yetkisini kabul ettirebilmesi için, onları Kutsal Yazılar'ın bilgisinden mahrum bırakması gerekmektedir. Kutsal Kitap Allah'ı yüceltip ve sınırlı insanı gerçek konumuna yerleştirecekti; dolayısıyla onun kutsal gerçekleri gizlenmeli ve bastırılmıydı. Roma Kilisesi bu mantığı benimsedi. Kutsal Kitap'ın dağıtımı yüzlerce yıl boyunca engellendi. İnsanların onu okumaları ya da evlerinde bulundurmaları yasaklandı, ilkesiz rahipler ve piskoposlar onun öğretilerini kendi iddialarını destekleyecek şekilde yorumladılar. Böylece papa, kilise ve devlet üzerinde yetkiyle donatılmış bir şekilde, Allah'ın yeryüzündeki temsilcisi olarak evrensel kabul gördü."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 50.

Şeytan'ın, Tanrı'nın Sözü'nü çarpıtmak ya da yanlış yorumlamak için günümüzde kullandığı yöntemleri tartışın.

Yırtıcı Kurtlar

Elçilerin İşleri 20:27-32 ayetlerini okuyun. Elçi Pavlus Efes'teki kilise önderlerine yaklaşan sapkınlıkla ilgili hangi özel uyarılarda bulunuyor?

Pavlus'un tavsiyelerinin amacı kiliseyi yaklaştırmakta olan şeye hazırlamaktı. Bu ayetlerde onun büyük endişelerini açıklıyor.

Onun endişesi, "sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların" aralarına girmesi (*Elç. 20:29*). Diğer bir deyişle, imanlılar kilisenin içinden kaynaklanan şiddetli bir zulümle karşılaşacaklardı.

Elçi ikinci bir endişesini de şöyle dile getirmişti: "Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak" (*Elç. 20:30*). Kiliseye sapkınlıklar girecekti. İlahi gerçeklerin yerini sahte öğretiler alacaktı. Putperestlerin uygulamaları yürürlükte olacaktı. Dördüncü ve beşinci yüzyıllarda taviz sinsice Hristiyan kilisesine sızdı ve bunun öncelikli mazereti müjdeciliğin ilerletilmesiydi. Ancak korkunç netice Tanrı'nın Sözü'nün gerçeklerinden uzaklaşılması oldu.

2. Selanikliler 2:7-12 ayetlerini okuyun. Elçi Pavlus yaklaşan sapkınlığı nasıl tanımlıyor? Hangi nitelikleri aramaları gerekiyordu?

Pavlus'un, "yasa tanımazlığın gizli gücü şu anda bile etkindir" ifadesi çok önemlidir. Pavlus'un zamanında bile Tanrı'nın yasasına itaat konusunda Tanrı'nın Sözü'ndeki gerçeklerden yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Bu sapma ileriki yüzyıllarda daha da gelişecekti.

İkinci emre aykırı olmasına rağmen, putlar Hristiyan ibadetine sokuldu. Binlerce yıl boyunca tüm putperest dinlerinde putlar ön plandaydı. Hristiyanlığı, Hristiyan kilisesine gelen putperestler için daha kabul edilebilir kılmak için, putperest tanrıların isimleri sözde azizler olarak değiştirildi. Güneş tanrısına tapınma günü olan Pazar, yavaş yavaş dirilişi onurlandıran Hristiyan ibadet günü olarak kabul edildi. Kutsal Yazı'da kabul görmeyen bu sahte gün, bugün dahi varlığını sürdürmektedir.

Günümüzde kiliseye ne tür tavizlerin girdiğini görüyoruz? Daha da önemlisi, siz ne tür tavizler veriyor olabilirsiniz? Bu bazen hakikatle yanlışın harmanlanması yoluyla mı oluyor?

Söz'ün Himayesinde

Yuhanna 17:15-17 ve Elçilerin İşleri 20:32 ayetlerini karşılaştırın. İsa ve elçi Pavlus'un sözleri, Şeytan'ın aldatmacalarından korunmak konusunda bize hangi kavrayışları sağlıyor?

Kutsal Kitap Tanrı'nın iradesinin yanılmaz açıklamasıdır. Göğün, insanlığın kurtuluşu için planladıklarını ortaya koymaktadır. "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesi" olduğu için, "öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır" (2Tİ. 3:16). Yani, "Kutsal Yazı'nın tümü" Tanrı tarafından esinlenmiştir; kısmen ya da bazı bölümleri diğerlerinden daha fazla değil. Kutsal Kitap bütünüyle Tanrı'nın Sözü olarak kabul edilmelidir. Aksi takdirde, aldatılma karşısında kapı ardına kadar açıktır.

Kutsal Kitap, büyük mücadelenin ışığında Tanrı'nın sonsuz sevgisini açıkça ortaya koymaktadır. Aynı zamanda, Şeytan'ın hilelerini açığa çıkarmakta ve aldatmacalarını ifşa etmektedir. İblis Tanrı'nın Sözü'nden nefret ediyor. Onun etkisini yok etmek için yüzyıllar boyunca elinden gelen her şeyi yapmıştır.

Sonuçta, Kutsal Kitap olmasa kurtuluş planı hakkında ne biliyor olurduk? İsa'nın doğumu, yaşamı, öğretileri ve hizmeti hakkında ne kadar şey anlayabildik? Kutsal Yazılar olmasaydı, Mesih'in kurbanlığının derinliğini, dirilişinin görkemini, arabuluculuğunun gücünü ve dönüşünün ihtişamını kavramaya başlayabilir miydik?

Tüm bu önemli gerçekler Tanrı Sözü'nde açıklanmakta, öğretilmekte ve vurgulanmaktadır. Tüm kutsal gerçeği kavramak için son ve nihai standart sadece ve sadece o olmalıdır. Bu sebeple, Kutsal Kitap'a büyük sevgi duyduklarımızı iddia etmelerine rağmen, onun hakkında nazikçe bile olsa şüphe uyandıranlar da dahil olmak üzere, onun yetkisini ya da ilhamını zayıflatmaya yönelik her türlü girişime karşı mücadele etmeliyiz. Feci şekilde, özellikle de çağdaş düşüncenin etkisinin yoluyla, birçok ilahiyatçı ve Hristiyan Kutsal Yazı'nın insani yönüne o kadar çok odaklanmaktadır ki, Kutsal Kitap Tanrı'nın Sözü yerine insanın sözü haline gelmektedir. Onlara göre Kutsal Kitap kralların, çobanların, balıkçıların, kâhinlerin, şairlerin ve diğerlerinin Tanrı, doğa ve gerçeklik hakkındaki anlayış ve kavrayışlarını kendi zaman ve mekânlarında en iyi anladıkları biçimde paylaştıkları yazılardır.

Gerçekten mi? Eğer bu doğruysa, bugün, 21. yüzyılda yaşayan bizler neden bu insanların ne düşündüğünü gerçekten önemseyelim ve hatta onların ne düşündüğünü sonsuzluk umudumuzun temeli haline getirelim?

Getirmemeliyiz.

Mezmurlar 119:105, 116, 130, 133 ve 160 ayetlerini okuyun. Mezmurcu kurtuluş planında Tanrı'nın Sözü'nün önemine ilişkin bize nasıl bir kavrayış sağlıyor?

Kutsal Yazı'dan Ayrı Olarak İnsan Muhakemesi

Kutsal Ruh zihinlerimiz aracılığıyla çalışmaktadır. O bizi evrenin gizemlerini keşfetmeye davet ediyor. Birinin yerinde bir ifadeyle söylediği gibi, "Biz Hristiyanlar kilisenin kapısında beynimizi emanete bırakmayız." Bununla birlikte, insan muhakemesinin sınırları Kutsal Yazılar'ın ilahi gerçeklerini keşfetmede tek başına yetersizdir. Gerçek, bir insan düşüncesi meselesi değildir, ilahi vahiy meselesidir.

Süleyman'ın Özdeyişleri 16:25, Hakimler 21:25 ve Yeşaya 53:6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Şeytan'ın aldatma taktiği hakkında ne söylüyor?

İblis en etkili aldatmacalarından biri, insan aklının Kutsal Ruh'un yardımı olmadan ve Tanrı'nın Sözü tarafından bilgilendirilmeden O'nun isteğini anlamak için yeterli olduğuna inanmamızı sağlamaktır. Bize, hatta tüm topluma doğru görünen bir yol olabilir, ancak bu yol Tanrı'nın gözünde tamamen yanlış olabilir.

Birkaç yıl önce, eşim ve ben geceyi geçireceğimiz otelin yakınındaki ormanda biraz yürüyüş yapmaya karar vermiştik. Genelde yön bulma konusunda oldukça iyiyimdir ve yaklaşık bir saat kadar çeşitli patikalarda yürüdükten sonra, dönüş yolumuzu pek zorlanmadan bulabileceğimden oldukça emindim fakat kısa süre içinde ormanda umutsuzca kaybolduğumuzun farkına vardım. Güneş batmak üzereydi ve ben son derece korkuyordum. Şükür ki yolu bilen başka yürüyüşçülerle karşılaştık. Rotamızdan en az sekiz kilometre uzaklaşmıştık ancak bir ana yolun yakınlarındaydık. Arabalarını yakınlarda bir yere park ettikleri için, bizi otelimize götürmeyi teklif ettiler. Yolu bilen ve bizi gideceğimiz yere götürebilecek birilerini bulmak bizim için büyük bir fark yarattı.

Tanrı da yeryüzünden göğe olan yolculuğumuzda bizi yalnız bırakmış değildir. Kutsal Ruh yüzümüzü, bizi evimize yönlendiren Kutsal Yazılara çevirmektedir. Gerçek ve yanlış, doğru ve yanlış, iyi ve kötü—bunlar ancak Tanrı'nın Sözü'nün ışığında doğru bir şekilde anlaşılabilir. Tanrı'yla ve O'nun Sözü'yle çelişen şey yanlıştır ve yanlış her zaman tehlikelidir; Tanrı'yla uyum içinde olan şey ise gerçek ve iyiliktir. Tanrı'nın Sözü'nü gerçek ve ahlak konusunda nihai efendimiz yapmamız son derece önemlidir.

İnsan aklı Kutsal Ruh'un yardımı olmadan ilahi gerçeği kavramakta neden yetersizdir? İnsan muhakemesi ile ilahi esin arasındaki ilişkiyi tartışın. Muhakeme aşlında ilahi esini anlamamıza nasıl yardımcı olur? Örneğin, Babil döneminden geleceğe kadar uzanan dünya tarihini kapsayan bir peygamberlik sözü olan Daniel 2. bölüme bakın. Bunun gibi bir peygamberlik sözü insan muhakemesine nasıl güçlü bir şekilde hitap etmektedir?

Zihin için Yürütülen Savaş

2. Korintliler 4:3-6 ayetlerini okuyun. “Bu çağın ilahı onların [imansızların] zihinlerini kör etmiştir” (2Ko: 4:4) ifadesi ne anlama gelmektedir? Peki onların gözleri nasıl kör edildi? Gözler nasıl açılabilir?

Bu ayette “zihin” için kullanılan Grekçe sözcük noema sözcüğüdür. Tam olarak algımız ya da zihinsel yetilerimiz anlamına gelir. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Açıklaması bu ayet için aydınlatıcı bir açıklamada bulunuyor. “Mesih ve Şeytan arasındaki, insanların zihinleri için yapılan bir savaştır. (Rom. 7:23, 25; 12:2; 2Ko. 3:14, 11:3; Flp. 2:5, 4:7, 8). Şeytan’ın öncelikli işi insanların zihinlerini körleştirmek ya da karartmaktır. Bunu, onları Tanrı Sözü’nü çalışmaktan alıkoyarak, beden ve ruhun aşırılıkları aracılığıyla zihnin melekelerini altüst ederek, zihni bütünüyle bu yaşamın şeyleriyle meşgul ederek ve gurura, kendini yüceltmeye başvurarak yapar.”—6. Cilt, s. 584.

Kaybolanların bilgi eksikliği, bilemeyecekleri için değildir. Bilmek istemedikleri içindir. Pek çokları gerçeği öğrenmek için her türlü fırsata sahipti ama inanamayı seçtiler ve Şeytan onların gözlerini kör etti. Şeytan’ın krallığı karanlığın krallığıdır. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Açıklaması şöyle ekliyor, “Müjde, Şeytan’ın acımasız planlarının ve aldatmacalarının açığa çıkarılabileceği ve insanların karanlıktan aydınlığa giden yolu görebileceği tek araçtır.”—6. Cilt, s. 854. Yeni Ahit mesajının özünde İsa’nın yaşamı, ölümü ve dirilişi bulunmaktadır. Müjdenin kalbinde İsa yer almaktadır ve Kutsal Yazılar’ın merkezi de O’dur. Tüm Kutsal Yazı O’na tanıklık etmektedir (Yu. 5:39).

Yuhanna 1:4 ve 5, 9 ve 14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler İsa’yı nasıl tarif ediyor? Özellikle Yuhanna 1:14 ayetine dikkat edin.

Hristiyan kilisesinin ilk yüzyıllarında, Yeni Ahit imanlıları onların karanlıklarında ışık olan Mesih’e tamamen bağıydılar. O’nun lütfuyla kurtarılıyor, O’nun kudretiyle dönüştürülüyor ve O’nun sevgisiyle motive oluyorlardı. Ölüm bile onların Mesih’e olan sadakat bağlarını koparamazdı. Müjdenin görkemli ışığında iblisin aldatmacalarının farkına vardılar. Mesih her zaman O’nun lütfu sayesinde O’nun hakikati için cesurca duran insanlara sahip olmuştur. Bu ilk yüzyıllarda, karanlığın içinden Mesih’in sevgisinin, lütfunun ve gerçeğinin ışığı parlıyordu.

EK ÇALIŞMA: “Aynı nefret ve gerçeğe karşı gelme ruhu Allah’ın düşmanlarına her çağda ilham vermiştir, O’nun hizmetkârlarından da aynı dikkati ve sadakati göstermeleri beklenir. “Mesih’in ilk öğrencilere söylediği sözler, O’nun zamanın sonundaki takipçileri için de geçerlidir: ‘Size söylediklerimi herkese söylüyorum; uyanık kalın!’ Markos 13:37.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 55, 56.

Dünyanın pek çok yerinde, özellikle de insanların Kutsal Kitap’a serbestçe ulaşabildiği yerlerde, Şeytan Kutsal Kitap’ın etkisini zayıflatmak için başka yollara başvurmuştur. Çeşitli bilimsel çalışmalar ve hatta Kutsal Kitap araştırmaları bunun için son derece etkili yollar oldular. Bu çalışmalar, kabul gördüğünde Tanrı’nın Sözü’ne olan güveni sarsacak bir işleve sahip olabiliyorlar. Örneğin, Daniel kitabı kendisini İsa’dan 500 yıl öncesine tarihliyor olmasına rağmen, pek çok Kutsal Kitap araştırmacısı bunun yerine kitabı M.Ö. ikinci yüzyılın ortalarına tarihlemektedir. Kitabın bu dönemde yazılmış olması gerektiğini, aksi takdirde peygamberin geleceği doğru bir şekilde bildirmiş olacağını ve bunun da mümkün olmadığını savunuyorlar. Bu nedenle, Daniel kitabının kendi içinde ifade edildiği zamanda değil, yüzlerce yıl sonra yazıldığını iddia ediyorlar. Maalesef, Kutsal Kitap’la ilgili bu yalan, çağdaş bilimin bize yutturmaya çalıştığı pek çok yalandan biridir. Ve ne yazık ki, pek çok insan bu yanılgıyı kabul ediyor, çünkü sonuçta Kutsal Kitap araştırmacıları bunu öğretiyor. Pavlus’un bizi “Her şeyi sınamın, iyi olana sınımsız tutunun” diye uyarmasına şaşmamalı (*1Se. 5:21*).

Tartışma Soruları:

1. Sağ gününün dersindeki alıntıya bakın ve sonra aşağıdakileri değerlendirin: Şeytan bugün Kutsal Yazılar’ın yetkisini sinsice zayıflatmak için nasıl benzer yöntemler kullanıyor?
2. Tanrı’nın Sözü’nün yanlış yorumlarına karşı en büyük güvencelerimiz nelerdir?
3. İyilik ve kötülük arasındaki büyük mücadelede Şeytan’ın en büyük çabası Tanrı’nın karakterini kötülemek ve O’nu otoriter, sevgisiz bir zorba gibi göstermektir. Kötü olan bunu nasıl yapmaya çalışıyor ve Tanrı’nın onun yalanlarına verdiği yanıt nedir?
4. Elçi Pavlus “hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir” diyor (*2Pe. 1:20*). Kendi amaçlarımıza ulaşmak için Kutsal Yazı’nın anlamını çarpıtmadığımızdan nasıl emin olabiliriz? Neden bunu yapmak sandığımızdan daha kolay olabilir ve bu sebeple kendimizi bu hataya düşürmekten nasıl sakınabiliriz?

İtalya'daki Sadık Öğrenci

Andrew McChesney Tarafından

İtalya'da okula giden çocuklar, devlet okulunda her hafta bir saat din dersine katılma seçeneğine sahiptir. Sara, küçük bir kızken Kutsal Kitap hakkında daha çok şey öğrenmek istediği için bu derse katılmaya karar verdi.

Sınıf arkadaşları onun Kutsal Kitap'ı iyi bildiğini hemen anladı. Böylece, öğretmen bir soru sorduğunda, "Sara cevabı biliyor!" diye söylüyorlardı.

Aylarca çocukların bunu söylediğini duyduktan sonra öğretmen Sara'ya, "Kutsal Kitap'ı nasıl bu kadar iyi biliyorsun?" diye sordu.

Sara, "Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ne gidiyorum," dedi.

Öğretmen daha fazlasını öğrenmek istedi, bu yüzden Sara ile kiliseye gitti.

Sara'nın dersine altıncı sınıfta yeni bir din öğretmeni girmeye başladı. Aynı şekilde öğretmenin bütün sorularını yanıtlayabildi. Etkilenen öğretmen onu Adventist Kilisesi hakkında bir saatlik sınıf sunumu yapmaya davet etti. Sara, pastörünün ve diğer kilise liderlerinin yardımıyla hazırlandı. Sunumun sonunda, sınıf arkadaşları onu Yedinci Gün Seb'ti hakkında soru yağmuruna tuttular.

Bugün Sara lisede ve onun din öğretmeni bir rahibe. Bir keresinde, bir sınavda Kutsal Kitap'tan bir ayet yazarak rahibeyi etkiledi. Diğer gençler Kutsal Kitap'tan nadiren atıfta bulunurlar. Rahibe bir açıklama istedi ve Sara ona inancını anlattı. Daha sonra rahibe onun kilisesine geldi.

Başka bir lise sınıfında, Sara İtalya'nın inancıyla ilgili bir soruyu yanıtlamayıncı öğretmeni sinirlendi. Sara, İtalya'nın en büyük mezhebinin üyesi olmadığı için bilmediğini açıkladı. Öğretmen birkaç soru sordu ve Sara'yı sınıfa Adventist Kilisesi hakkında bir ders vermeye davet etti. Sara'nın sunumu öğretmeni memnun etti ve "Sınıfımızda başka bir inanç hakkında bilgi edinmek harika" dedi.

Ancak ertesi yıl, Sara'nın aynı öğretmene Cumartesi dersi vardı. Öğretmen, Sara'ya katılması için baskı yaptı ve gelmeyince onunla dalga geçti. "Lütfen okula gel" dedi. "Geldiğimi kimseye söylemeyeceğiz." Her hafta Sara ile alay etti. "Cumartesi günleri ben de evde kalabilirim" dedi. "Okula gelmekten daha iyidir."

Sınıf arkadaşları Sara'yı şaşırtarak öğretmene karşı onu savunmaya başladı.

Sonra bir Seb't günü, Sara kilisedeyken öğretmen onu sınıfta övdü. "Sara zamanın yarısında burada olmasına rağmen hepimizden daha iyi notlar alıyor," dedi.

Sara, inancı konusunda açık olduğu için Tanrı'nın onu kutsadığına inanıyor.

Adventist Misyonu'na "Sınıf arkadaşlarımdan inancımı hiçbir zaman gizlemedim" dedi. "Sınıf arkadaşları bana saygı duyuyor ve inancımın benim için ciddi olduğunu biliyor."

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin "IWillGo" stratejik planının 7.No'lu Ruhsal Gelişim Hedefini göstermektedir: "Gençlerin ve genç yetişkinlerin Tanrı'ya ilk sıraya koymasına yardımcı olmak." Daha fazla bilgi için: IWillGo2020.org. Sara'nın hikayesi haftaya devam edecek.

Gerçeği Savunmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Dan. 7:23-25; Va. 12:6, 14; Yahuda 3, 4; Va. 2:10; Elç. 5:28-32; Mez. 19:7-11; 1Yü. 5:11-13.

HATIRLAMA METNİ: “Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırırsa, İnsanoğlu’nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O’na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:14, 15).

Türkiye’nin modern sahil kenti İzmir, bir zamanlar İncil’de Vahiy kitabında adı geçen Smirna kentiydi. Yaklaşık 100.000 nüfuslu bu antik kent birinci yüzyılın sonlarında ve ikinci yüzyılda gelişmiştir. Smirna zengin bir kenti ve Roma’ya son derece bağlıydı.

Yılda bir kez tüm Smirna vatandaşlarına Roma tanrılarına tütsü yakmaları emredilirdi. Kuşkusuz ki ikinci yüzyılda Smirna’da da gelişmekte olan bir Hristiyan topluluğu vardı ve pek çoğu bu emre uymayacaktı. İlk kilise önderlerinden Polikarp, Roma tanrılarına tütsü yakarak Rabbi’ne ihanet etmeyi reddettiği için, Smirna’nın meydanında kazığa bağlanıp yakılarak şehit edilmiştir. Son bir kez Mesih’i inkâr etmesi istendiğinde, yaşlı adam şöyle cevap vermişti: “Seksen altı yıldır O’na hizmet ediyorum ve O bana hiçbir yanlış yapmadı. Beni kurtaran Kralım hakkında nasıl kötü konuşabilirim?”

Yüzyıllar boyunca insanlar Mesih’e olan inançlarından vazgeçmektense şehit olmaya razı geldiler. Onların fedakârlıkları bizim cesaretimizi yeniden canlandırıyor. Mesih’e olan bağlılıklarının öyküsü bizim bağlılığımızı da tazeliyor. Bu hafta Valdocularının ve daha sonra Huss ve Jerome gibi reformcuların, her koşulda, o dönemde papalık aşamasında bulunan fakat Polikarp’ı öldürmüş olan aynı gücün, Roma’nın ölüm tehdidi altında bile Rab’be sadık kalmalarını sağlayan bazı Kutsal Kitap ilkelerine bakacağız.

Zulüm Görmüş Fakat Zafer Kazanmış

Daniel 7:23-25 ve Vahiy 12:6, 14 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde hangi peygamberlik zaman dönemlerinden bahsedilmektedir?

Tanrı'nın halkı O'na her sadık kaldığında, Şeytan öfkeleniyor. Genellikle de ardından zulüm geliyor. Daniel peygamber, ortaçağ kilisesinin Tanrı'nın halkıyla "savaşaçağı" ve onlara "baskı yapacağı," kendisi için hala gelecek olan bir zamanı tarif etmişti (*Dan. 7:21, 25*). Peygamber Yuhanna bu aynı dönemi, Tanrı'nın kilisesinin çöle kaçmak zorunda alacağı ve orada "üç buçuk yıl besleneceği" bir zaman olarak tanımlamıştır (*Va. 12:14*). Vahiy 12:6 ayeti şöyle ekliyor, "Kadınsa [kilise] çöle kaçtı. Orada... beslenmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yeri vardı." Tanrı'nın halkı çölde beslendi. Papalığın egemen olduğu bu uzun ve karanlık dönemde büyük mücadele hiddetli bir şekilde sürerken, Tanrı'nın Sözü onları güçlendirdi ve destekledi.

Tanrı'nın halkı, kendileri için Tanrı tarafından "hazırlanmış bir yer" buldular. Yaşamın en büyük zorluklarında, Tanrı sadakatli takipçileri için her zaman bir yer hazırlar. Tanrı'nın halkı en büyük denemeleri sırasında O'nun sevgisine ve ilgisine sığınmıştır. (*bkz. 46. Mezmur.*)

Vahiy 12:6, 14 ayetlerindeki "1260 gün" ve "vakit ve vakitler ve yarım vakit" [*KM*] ifadelerinin her ikisi de aynı döneme işaret etmektedir (3½ vakit ya da yıl x 360 gün/yıl = 1260 gün). Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözleri sıklıkla simgeler aracılığıyla ifade edilmektedir. Daniel ve Vahiy kitaplarının peygamberlik sözü kısımlarında, bir peygamberlik günü bir gerçek yıla eşittir. Bu gün-yıl ilkesini Çölde Sayım 14:34 ve Hezekiel 4:6 ayetlerinden öğreniyoruz.

Ashında gün-yıl ilkesi sadece bu iki ayete değil, Kutsal Yazılar'da bulunan geniş bir temele dayanmaktadır. Zamanbilimi ve Eski Ahit uzmanı olan Dr. William Shea, Eski Ahit'te bu ilkeyi işaret eden 23 satırlık Kutsal Kitap kanıtı sunmaktadır. Kutsal Kitap yorumcuları yüzyıllar boyunca bu ilkedden faydalanmışlardır.

Vizigotlar, Vandallar ve Ostrogotlar, Roma'nın resmi öğretisinden farklı doktrinlere inanan kabilelerdi. Bu barbar kabilelerin sonuncusu olan Ostrogotlar, M.S. 538 yılında Roma'dan sürüldüğünde 1.260 gün başlamış oldu. Ruhani açıdan karanlık olan bu dönem, Napolyon general Berthier'in Papa'yı Roma'dan uzaklaştırdığı M.S. 1798 yılına kadar sürdü. Bu uzun dönemde sayısız Hristiyan, Tanrı'nın Sözü'ne itaat etikleri için şehit edildi. Onlar ölümden bile zafer kazandılar. "Kuzu'nun kanı aracılığıyla" üstesinden gelerek, Mesih'te günahın suçluluğundan ve egemenliğinden kurtuldular. Mesih'in çarmıhta Şeytan'a karşı kazandığı zafer onların zaferiydi. Ölmüş olsalar da, ölümleri Mesih'in dönüşüne kadar sadece bir dinlenmedir.

Işık Karanlığı Yok Eder

Yahuda 3, 4 ayetlerini okuyun. Buradaki uyarı nedir ve sonraki Hristiyan kilisesi için nasıl geçerliydi?

Yahuda kitabı M.S. 65 yılından önce, “Baba Tanrı tarafından sevilip İsa Mesih için korunmuş olan” sadık Hristiyanlara yazılmıştır (*Yahuda 1:1*). Yahuda bu sadık imanlıları, “kutsallara ilk ve son kez emanet edilen iman uğrunda mücadele” etmeye teşvik ediyor. “Çünkü Tanrımız’ın lütfunu sefahate araç eden... bazı tanrısızlar gizlice aranızda sızdılar” (*Yahuda 1:3, 4*). Bu uyarı, putperest uygulamaların kiliseye akın ettiği ve insan gelenekleri uğruna Tanrı’nın Sözü’nden tavizler verildiği Orta Çağ’da yaşayan imanlılar için daha da anlamlıydı. Valdocular gibi halklar yüzyıllar boyunca Kutsal Yazı’daki gerçeklerin savunucuları olmuşlardır. Onlar Mesih’in yegane arabulucuları ve Kutsal Kitap’ın da yegane yetki kaynakları olduğuna inanıyorlardı. “Her çağda, Allah ile insan arasındaki tek aracı olarak Mesih’i kabul eden, hayatın tek kanunu olarak Kutsal Kitap’ı sayan ve gerçek Sebt’i kutsal tutan insanlar, Allah’ın tanıkları vardı.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 60.

Vahiy 2:10 ayetini okuyun. Tanrı, ölüm tehdidi karşısında Kendisine bağlı kalanlara ne vaatte bulunuyor?

Bu sözler Smirna’daki kiliseye yazılmıştır. Kentin koruyucu tanrılarından biri bayram ve bereket tanrısı Dionisos’tu. Dionisos’un rahipleri öldüklerinde, cenaze törenlerinde başlarına bir taç konulurdu. Yuhanna ölüm anında başa konulan bu dünyevi tacı, kötülüğün güçleri karşısında zafer kazananların başına konulan yaşam tacıyla karşılaştırıyor. Yaşam tacı, Mesih uğruna denemelere, zorluklara, acılara ve ölümün kendisine katlananlara sunulur.

Yaşam tacı bu sadık imanlılara Mesih uğruna ölüme katlanmaları için ilham verir. Yaşam tacı zorlu koşullarda imanlıları her zaman motive eder. Maruz kaldıkları acı ve zulüm boyunca Valdoculara da ilham kaynağı olmuştur. Bir gün İsa’yı göreceklerini ve sonsuza dek O’nunla birlikte yaşayacaklarını biliyorlardı. Yaşam tacı bize de seslenmektedir: Şu anda denemelerden geçiyor olabiliriz ama gözlerimizi İsa’dan ayırmazsak bizi bir yaşam tacı bekliyor olacaktır.

Zor zamanlarda size ne cesaret verir? Ne korkutur? Bu zamanlar için hangi vaatleri talep edebilirsiniz?

Direnme Cesareti

Elçilerin İşleri 5:28-32, Efesliler 6:10-12 ve Vahiy 3:11 ayetlerini karşılaştırm. Bu ayetlerde hangi temel ilke bulunmaktadır?

Valdocuların ve Reformcuların her birinin ayırt edici özelliklerinden biri, Tanrı'ya mutlak şekilde biat etmeleri, Kutsal Yazı'nın yetkisine itaat etmeleri ve Papalığın değil, Mesih'in üstünlüğüne olan bağlılıklarıydı. Zihinleri Yeni Ahit'teki iman ve cesaret öyküleriyle doluydu.

Petrus ve elçilerle birlikte şöyle diyorlardı: "İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek" (Elç. 5:29). Pavlus'un şu tavsiyesini kavramışlardı, "Rab'de, O'nun üstün gücüyle güçlenin" (Ef. 6:10). İsa'nın, "Tacımı kimse elinden almasın diye sahip olduğuna sımsıkı sarıl" öğüdünü ciddiye alıyorlardı (Va. 3:11). Bu cesur iman adamları ve kadınları Roma kilisesinin geleneklerine boyun eğmek yerine, Tanrı'nın Sözü'nün gerçeklerini savunacak cesarete sahipti.

Valdocular Kutsal Kitap'ı kendi dillerinde edinen ilk gruplardan biriydi. Valdocu bir Kutsal Kitap kopyacısı olan Jean Leger tarafından kaleme alınan, onların Kutsal Kitap'ı elle kopyalamalarına dair dokunaklı bir anlatı, çizimler de dahil olmak üzere çalışmalarına dair ilk elden bilgiler içermektedir. Valdocular, Kuzey İtalya ve Güney Fransa'daki dağ topluluklarında Kutsal Yazıları gizlice kopyaladılar. Gençlere erken yaşlarda anne babaları tarafından Kutsal Yazı'nın büyük bölümlerini ezberlemeleri talimatı verilirdi. Kutsal Kitap kopyacılarından oluşan ekipler, Kutsal Kitap'ı bin bir zahmetle kopyalamak için birlikte çalışırdı. Valdocu bu genç yetişkinlerin pek çoğu ticaret yaparak Avrupa'yı dolaşp dikkat çekmeden Kutsal Yazı'nın gerçeklerini paylaşmaya başladı. Bazıları üniversitelere kaydoldu ve fırsat buldukça Kutsal Yazılar'ın bölümlerini öğrenci arkadaşlarıyla paylaştı. Kutsal Ruh'un rehberliğinde, doğru zamanda, dürüst bir arayış içinde olan kişilerin talep ettiğini hissettiklerinde, değerli Kutsal Yazı bölümlerinden seçtikleri kısımları onlara verdiler. Birçoğu sadakatlerinin ve bağlılıklarının bedelini hayatlarıyla ödediler. Valdocular Kutsal Kitap'taki her öğretiyi açık bir şekilde anlamamış olsalar da, Tanrı'nın Sözü'nün gerçeğini başkalarıyla paylaşarak yüzyıllar boyunca korudular.

"Oysa doğruların yolu şafak ışığı gibidir, giderek ögle güneşinin parlaklığına erişir" (Özd. 4:18). Süleyman, Tanrı'nın çocuklarını yönlendirdiği yolu, gittikçe yükselen bir güneşe benzetiyor. Tanrı basitçe kozmik bir düğmeye bassa ve güneş bir anda tüm parlaklığıyla parlarsa, bu bizi kör ederdi. Karanlık yüzyıllar boyunca dünyayı sardıktan sonra, Tanrı, O'nun Sözü'ne bağlı olan ve daha fazlasını aramayı sürdüren erkek ve kadınlar yetiştirdi.

Mesih'in ışığını yansıtarak kendi topluluğumuzda nasıl parlayabiliriz? Bunu yapıyor muyuz?

Reform'un Sabah Yıldızı

Mezmurlar 19:7-11; Mezmurlar 119:140, Mezmurlar 119: 162 ve Yeremya 15:16 ayetlerini okuyun. Davut ve Yeremya'nın, gerçekten Reformun köşe taşı olan Tanrı'nın Sözü'ne karşı ne gibi benzer tutumları vardı?

Reformcuların her biri Tanrı'nın Sözü'nden "sevinç duyuyorlardı". Tanrı'nın isteğini yerine getirmekten "zevk" alıyorlardı. O'nun yasasını "seviyorlardı". Reformun en önemli temel gerçeklerinden biri, Kutsal Yazılar'ı çalışmanın getirdiği sevinçti. Kutsal Kitap çalışması zahmetli bir iş değildi. Yasacı bir uygulama değildi. Katı bir gereklilik değil, bir zevkti.

Kutsal Yazılar üzerinde çalıştıkça, Kutsal Ruh'un gücüyle dönüşüme uğruyorlardı. "Wycliffe'in karakteri Kutsal Yazılar'ın eğitici ve dönüştürücü gücüne tanıktır. Onu bu haline Kutsal Kitap getirmişti. Vahyin muazzam gerçeklerini kavrama çabası, tüm yetilere tazelik ve güç kazandırır. Zihni açar, algıları keskinleştirir ve muhakeme gücünü olgunlaştırır. Kutsal Kitap çalışması, her düşünceye, duyguya ve isteğe, başka hiçbir çalışmanın veremeyeceği bir sorumluluk kazandırır. Amaçta kararlılık, sabır, cesaret ve metanet verir; karakteri artırır, canı kutsallaştırır. Kutsal Yazılar'ın ciddiyetle ve saygıyla incelenmesi, öğrencinin zihnini sınırsız zihinle doğrudan iletişime geçirerek, dünyaya insan felsefesinin verebileceği en yetkin eğitimin kazandırabileceğinden daha güçlü ve daha etkin akıllara ve daha yüksek ahlâki ilkelere sahip insanlar kazandırır."— *Büyük Mücadele*, s. 93.

2. Timoteos 2:1-3 ayetlerini okuyun. Elçi Pavlus Timoteos'a Tanrı'nın Sözü'nü paylaşma konusunda hangi tavsiyelerde bulunuyor?

Tanrı'nın Sözü'nün hakikati ve Mesih'teki kurtuluşun sevinci Reformcuların yüreklerini öylesine dolduruyordu ki, bunu başkalarıyla paylaşmak zorunda hissediyorlardı. John Wycliffe sadece iki sebebe dayanarak hayatını Tanrı'nın Sözü'nü İngilizce'ye çevirerek geçirdi; yaşayan Mesih Söz aracılığıyla onu değiştirmişti ve Mesih'in sevgisi onu öğrendiklerini başkalarıyla paylaşmaya teşvik etmişti.

Wycliffe'ten önce Kutsal Kitap'ın çok az bir kısmı İngilizce olarak mevcuttu. Roma onu yakalayamadan ölmüş olmasına rağmen, Papalık buna aldırmadan onun kalıntılarını çıkardı, yaktı ve küllerini bir ırmağa attı. Ancak bu küller nasıl su tarafından uzaklara taşındıysa, Tanrı'nın Sözü, yaşam suyu da, onun çalışmalarının bir sonucu olarak çok uzaklara ve geniş bir alana yayıldı. Tanrı onu işte

Umut Sayesinde Neşeli

İbraniler 2:14, 15 ayetlerini okuyun. Orta Çağ'daki imanlılar büyük mücadele gerçekliğini nasıl tecrübe ettiler?

Karşılaştıkları korkunç zulümler sırasında sadık Valdensleri neşelendiren şey neydi? Huss ve Jerome'a, Tyndale'e, Latimer'e ve Orta Çağ şehitlerine alevler ve kılıçla yüzleşme cesaretini veren neydi? Tanrı'nın vaatlerine olan inançları. Mesih'in, "Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız" vadedine inanıyorlardı (Yu. 14:19). O'nun gücünü yaşamın en büyük denemeleri için yeterli buluyorlardı. Hatta Mesih'in çektiği acılarda O'nunla paydaşlık ederek sevinç buldular. Ve onların sadakati dünyaya güçlü bir tanıklık oldu.

Olanın ötesine, olacak olana bakıyorlardı. Mesih'in dirilişi sayesinde ölümün mağlup edilmiş bir düşman olduğunu biliyorlardı. Bu cesur insanlar için ölümün boğucu baskınlığı kırılmıştı. Tanrı'nın Sözü'nün vaatlerine tutundular ve zafer kazandılar.

Yuhanna 5:24; Yuhanna 11:25, 26 ve 1. Yuhanna 5:11-13 ayetlerini okuyun. Bu vaatler size kişisel olarak ne gibi güvenceler veriyor? Yaşamın denemelerinde bize nasıl yardımcı oluyorlar?

John Huss hapis, adaletsizlik ve ölüm karşısında bocalaması. Aylarca hapis-hanede çürüdü. Soğuk ve rutubetli koşullar, neredeyse hayatını sona erdirecek olan bir hastalığa yakalanmasına yol açtı. Yine de "Allah'ın lütfu ona güç verdi. Hakkındaki son hükmün verilmesinden önce geçen sıkıntılı haftalarda, göğün huzuru içini doldurdu. Bir dostuna şöyle dedi: 'Bu mektubu hapiste, zincire vurulmuş elimle yazıyorum, yarın hakkımda idam kararının verilmesini bekliyorum . . . İsa Mesih'in yardımıyla ahiret hayatının harika huzurunda tekrar bulduğumuzda, Allah'ın bana karşı ne denli merhametli davrandığını, beni ayartıların ve zorlukların içinde nasıl etkin bir şekilde desteklediğini öğreneceksin.'—Bonnehose, 2. cilt, s. 67. Hus, Bulunduğu zindanın kasveti içinde, gerçek imanın zaferini önceden gördü."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 106.

Elçi Pavlus'un tavsiyesi günümüzde bize artan bir geçerlilikle hitap etmektedir. "Açıkça benimsediğimiz umuda sınıksız tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir" (*İbr. 10:23*). Tanrı'nın vaatleri O'nun halkını geçmiş çağlarda nasıl ayakta tuttuysa, bugün de bizi ayakta tutmaktadır.

Mesih için her şeyi kaybetmek ne anlama geliyor olabilir? Sonunda gerçekten neyi kaybedersiniz? (Bkz. Markos 8:36.) Valdocuların ve reformcuların yeryüzünün son çatışmasında bizi ayakta tutabilecek ne gibi dersler çıkarabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Allah büyük ışığın bu seçilmiş kişilerin zihinlerinde parlamasına izin verdi ve onlara Roma'nın pek çok hatasını gösterdi; ancak onlar dünyaya verilecek olan ışığın tamamını almadılar. Allah, Kendi hizmetkârları olan bu kişilerin aracılığıyla insanları Roma Katolikliğinin karanlığından dışarı çıkartıyordu; ancak üstesinden gelmeleri gereken pek çok engel vardı. Bu yüzden onları dayanabilecekleri ölçüde, aşama aşama yönlendirdi. Işığı bir kerede almaya hazır değildiler. Öğle güneşinin tüm parlaklığının uzun zamandan beridir karanlıkta duranlara göstereceği etki gibi, bu ışık da birden verilseydi onların yüz çevirmelerine neden olacaktı. Bu nedenle Tanrı bu ışığı, insanların alabileceği şekilde, azar azar önderlere gösterdi. Yüzyıllar boyunca diğer sadık işçiler izleyecek, halkı reform yolunda daha da ileri götürecektir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 102.

“Hus, müjdenin öğrencisi olan bir rahibe gönderdiği başka bir mektupta, kendi hatalarından alçakgönüllülikle bahsediyor, kendisini ‘zengin giysiler giymekten zevk almış ve boş işlerle saatler ziyan etmiş’ olmakla suçluyordu. Sonra da şu etkileyici öğütleri ekledi: ‘Zihnini maaşlı rahiplik makamları ile mülkiyet sahipliği değil, Allah’ın görkemi ve canların kurtuluşu meşgul etsin. Evini ruhundan daha fazla süslemekten kaçın; ve hepsinden önemlisi, dikkatini ruhsal gelişime ver. Fakirlerin yanında saygılı ve alçakgönüllü ol, ve kendini zengin sözlenlerde heba etme. Hayatını ıslah etmez ve gereksiz şeylerden kaçınmazsan, korkarım benim olduğum gibi sen de sert bir şekilde terbiye edileceksin.’”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 104, 105.

Tartışma Soruları:

1. “Aşamalı ışık” nedir? Tanrı gerçeği neden aşamalı olarak açıklamaktadır? Bu ilkeler bugün Tanrı'nın kilisesine nasıl uygulanabilir?
2. Gerçeğin yeni keşifleri, Tanrı'nın halkının anladığı önceki gerçeklerle nasıl ilişkilidir? Yeni ışık neden eski ışıkla asla çelişmemelidir?
3. Nerede yaşadığımız fark etmeksizin, toplumunuz Kutsal Kitap'ın öğrettikleriyle bir şekilde çelişen değerleri, fikirleri ve ahlaki kuralları destekleyecektir. Bu çatışma alanlarını belirledikten sonra, kendinizi ve bir kilise olarak bizi bu zorluklarla nasıl başa çıkarken görüyorsunuz? Bir yandan toplumumuzun öne sürdüğü çarpık değerlere boyun eğmezken, diğer yandan nasıl iyi vatandaşlar olarak kalabiliriz?
4. John Huss'un mektubu bugünkü düşüncelerinizi nasıl etkiliyor? Bu mektupta sizi etkileyen nedir?

İki Komşunun Hikayesi

Andrew McChesney Tarafından

Mussa'nın inancı, satılık domuz yetiştirmenin yanlış olduğunu öğretiyordu. Ancak Mussa domuz çiftçisi olarak çalışıyordu.

Nicolonaga'nın inancı, cinsel ahlaksızlık dışında herhangi bir nedenle boşanmanın yanlış olduğunu öğretiyordu. Ancak Nicolonaga üç kez evlendi ve bunun üzerine farklı zamanlarda üç nikahsız eşi oldu.

Komşu olan iki adam, iddia ettikleri dini inançlarından uzak hayatlar yaşıyorlardı. Ama Tanrı'nın Mozambik'te onlar için bir planı vardı.

Bir gün Mussa'nın domuzlarından biri Nicolonaga'nın bostanına girdi ve büyük hasara yol açtı.

Nicolonaga öfkeliydi ve komşusunu kavgaya çağırdı. Kavgayı o kazandı ve Mussa kanlar içinde ve hırpalanmış halde topallayarak uzaklaştı. Ancak Mussa pes etmeye niyetli değildi. İntikamını büyüklükle almaya ant içti. Nicolonaga'ya "Ölümüne hazırlanmak için 30 günün var" dedi.

Ertesi gün, Nicolonaga ciddi bir şekilde hastalandı. Bir zamanlar ibadet ettiği Yedinci Gün Adventistleri kilisesinden arkadaşlarına Mussa'nın tehdidinden bahsetti.

Nicolonaga'nın durumu giderek kötüleşiyordu ve endişelenmeye başladı. 15 gün sonra kilise üyelerinden kendisi için dua etmelerini istedi ve pastör bir dua ekibi düzenleyerek onun evini ziyaret etti.

Ancak Nicolonaga iyileşmedi. Üstünden bir hafta daha geçti ve onun seçenekleri oldukça az görünüyordu.

Mussa'nın söylediği 30 günün sonuna doğru zaman ilerlerken pastör, Nicolonaga için bir oruç ve dua gecesi çağrısında bulundu.

Ertesi sabah erkenden Mussa pastörün evinin kapısını çaldı. Kendi tanrılarının Nicolonaga'nın Tanrısı ile nasıl savaştığını ve Nicolonaga'nın Tanrısı'nın nasıl kazandığını anlatan harika bir hikaye anlattı. Artık Nicolonaga'nın canını alamayacağını söyledi. Hristiyan olmak istiyordu.

"Nicolonaga'nın Tanrısına tapmak istiyorum," dedi.

Nicolonaga hastalığından kurtuldu ve hem kendisi hem de Mussa bir Adventist vaftiz sınıfına katıldı. Her ikisi de kalplerini vaftizde İsa'ya verdiler. Bugün, her ikisi de kendi bölgeleri Mozambik'te iyilik için çalışan güçlerdir.

Pastör Nelson A. Quenesse, "Tanrı güçlüdür ve O'nu imanla arayanların dualarına cevap verir" dedi.

"Sonuçta," dedi, "...İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir." (*İbraniler 11:6*)

Müjdenin Mozambik'te ve dünyanın dört bir yanında yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Tüm Engellere Rağmen İman

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 119:162; Yu. 16:13–15; 2Pe. 1:20, 21; Ef. 2:8, 9; Rom. 3:23, 24; Rom. 6:15–18.

HATIRLAMA METNİ: “Aklımdan çıkaramam sözünü, Sana karşı günah işlemek için” (Mezmurlar 119:11).

Protestan Reformcular, 21. yüzyılın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeye, hayatta bir amaca sahiplerdi. Ünlü Amerikalı psikolog Philip Cushman, *The Empty Self [Boş Benlik]* adlı kitabında amaçsız hayatlar yaşayan insanları ele alıyor. Bu kişilerin inançları sığlaşmıştır. Onlar için gerçek anlamda önemli olan çok az şey bulunmaktadır ve uğruna ölmeye değer hiçbir şey sahip olmadıkları için yaşamaya değer çok az şeyleri vardır.

Ancak Protestan Reformunun erkekleri, kadınları ve çocukları çarpıcı biçimde farklıydı. Uğruna yaşamaya değer kalıcı bir amaca sahiptiler. İnanırları şey önemliydi ve dürüstlüklerinden ödün vermeye razı gelmiyorlardı. Temel inançları onların ayrılmaz bir parçasıydı. Bu inançları inkar etmek kimliklerini inkar etmek anlamına gelirdi. Onlar ölümün kendisi karşısında, içsel huzura sahiptiler.

Bu haftaki dersimizde, Reformdan örneklerle, Kutsal Yazı'nın hayatı değiştiren öğretilerinin yaşamda gerçek amaç ve gerçek anlam için nasıl temel oluşturduğunu keşfedeceğiz. Bu ebedi gerçekleri kavramak bizi iyi ve kötü arasındaki büyük mücadeledeki son krize hazırlayacaktır. Reformcuların verdiği savaş henüz sona ermedi, biz ise onların bıraktığı yerden devam etmeye çağrıldık. Bizler de karşılaştığımız her zorluğun üstesinden gelmek için yeterince büyük olan Tanrı'yı keşfedebiliriz. O Tanrı ki hayatlarımıza dünyevi hiçbir şeyin veremeyeceği kadar anlam ve amaç vermektedir.

Yalnızca Tanrı'nın Sözü

Mezmurlar 119:103, 104; Mezmurlar 119:147 ve Mezmurlar 119:162 ayetlerini okuyun. Davut'un Tanrı'nın Sözü'ne karşı tavrı neydi? Bu, Reformcuları nasıl etkiledi ve bugün bizim yaşamlarımızı nasıl etkiliyor?

Kutsal Kitap, Reformcuların inancının temeli ve öğretilerinin özüydü. Ellerindekini, "Allah'ın diri ve sonsuza dek kalıcı olan sözü" olduğunu kavramışlardı (*1Pe. 1:23 CAN*). Her sözcüğe değer veriyorlardı. Sayfalarını okudukça ve vaatlerine inandıkça, imanları güçlendi ve cesaretleri yenilendi. "Tanrı'nın sözündeki tüm vaatler de böyledir. Tanrı bunlarda şahsen bize konuşur, sanki O'nun sesini dinleyebiliyormuşuz gibi doğrudan konuşur. Mesih lütfunu ve kudretini bize bu vaatlerde ulaştırır. Bunlar, 'uluslara şifa' veren o ağacın yapraklarıdır. Vahiy 22:2. Kabul edildiğinde, özümsemiğinde, karakterin gücü, yaşamın esin kaynağı ve besleyicisi olmalıydılar. Başka hiçbir şey böyle bir iyileştirici güce sahip olamaz. Tüm varlığa yaşamsal enerji veren cesareti ve imanı başka hiçbir şey sağlayamaz."—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 122.

Kutsal Yazılar kederimizin üzerine sevinç, cesaretsizliğimizin üzerine umut, karanlığımızın üzerine ışık saçmaktadır. Karmaşamıza yön, şaşkınlığımızı kesinlik, zayıflığımızı güç ve cehaletimize bilgelik verirler. Tanrı'nın Sözü üzerinde derin düşündüğümüzde ve O'nun vaatlerine güvenip iman ettiğimizde, Tanrı'nın yaşam veren gücü fiziksel, zihinsel, duygusal ve ruhsal olarak tüm varlığımıza canlılık verir.

Reformcular zihinlerini Kutsal Yazı'yla doyurdular. Söz'e göre yaşadılar ve birçoğu Söz yüzünden öldü. Onlar yüzeysel bir adanmışlık yaşamına sahip, sıradan, kayıtsız, dikkatsiz Hristiyanlar değildi. Tanrı'nın Sözü'nün gücü olmadan, karşılıklarına dikilen kötülüğün güçlerine direnemeyeceklerini biliyorlardı.

John Wycliffe'in tutkusu, Kutsal Kitap'ı sıradan insanların okuyup anlayabileceği şekilde İngilizce diline çevirmektir. Bu yasadışı olduğu için, inancı yüzünden yargılandı, sapkın olarak suçlandı ve ölüme mahkum edildi. Duruşmasında Wycliffe ciddi bir çağrıda bulundu. "Siz kiminle çekiştiginizi sanıyorsunuz? Bir ayağı çukurda yaşlı bir adamla mı? Hayır! Gerçekle, sizden daha güçlü olan ve sizi alt edecek olan Gerçekle."—Wylie, 2. kitap, 13. bölüm. Tanrı'nın gerçeğinin ışığı Orta Çağ'ın karanlığını dağıttıkça Wycliff'in son sözleri gerçekleşti.

Deneme zamanlarında Kutsal Yazılar sizi ne şekilde teselli etti?

Tanrı'nın Sözü'nü Aktarmak

2. Korintliler 4:1-6 ve 2. Korintliler 2:14 ayetlerini okuyun. Bu bölümler, Pavlus'un Tanrı'nın Sözü'nün hakikatini duyururken karşılaştığı zorluklara rağmen nasıl bir güvene sahip olduğu konusunda bize ne anlatıyor?

Elçi Pavlus müjdeyi yayma işinde çok büyük zorluklarla karşılaştı; yine de Tanrı'nın Sözü'nün sonunda zafer kazanacağına güveniyordu "çünkü", dediği gibi "gerçeğe karşı değil, ancak gerçek uğruna bir şey yapabiliriz" (2Ko. 13:8).

Reformcular da benzer denemelerle karşılaştılar; yine de imanla Tanrı'nın Sözü'ne sadık kaldılar. Görünürde çok büyük zorluklar karşısında gösterilen cesaretin bir örneği de William Tyndale'dir. Tyndale'in en büyük arzusu İngiltere'ye Kutsal Kitap'ın doğru ve okunabilir bir çevirisini vermekti. Kutsal Kitap'ı orijinal dillerden çevirmeye ve Wycliffe'in neredeyse 140 yıl önceki çevirisindeki bazı hataları düzeltmeye kararlıydı. Sonunda Tyndale de tutuklandı ve yargılandı. Almanya'nın Worms kentinde basılan Kutsal Kitap çevirilerinin çoğuna el konuldu ve halkın önünde yakılarak imha edildi. Yargılanması M.S. 1536 yılında Belçika'da gerçekleşti. Sapkınlık suçlamasından hüküm giydi ve yakılmaya mahkûm edildi. Cellatları onu kazığa bağlarken boğdular ve ardından cesedini yaktılar. Ölürken yüksek sesle ve gayretle şu sözleri söylediği rivayet edilmektedir, "Tanrım, İngiltere Kralı'nın gözlerini aç." Tanrı mucizevi bir şekilde Tyndale'in duasını yanıtladı.

Ölümünden sonraki dört yıl içinde Kutsal Kitap'ın dört İngilizce çevirisi yayımlandı. 1611 yılında Kutsal Kitap'ın Kral James Çevirisi basıldı ve bu çeviri büyük ölçüde Tyndale'in çalışmasına dayanıyordu. Bu çalışmayı hazırlayan 54 alim, büyük ölçüde Tyndale'in önceki İngilizce çevirisinden yararlanmıştı. Bir tahmine göre 1611 tarihli Kral James Çevirisinin Eski Ahit bölümünün yüzde 76'sı, Yeni Ahit bölümünün ise yüzde 83'ü Tyndale'in tercümesidir. 2011 yılında Kutsal Kitap'ın Kral James Çevirisi 400. yıldönümünü, bir milyardan fazla baskı yapıp bir kilometre taşını geride bırakarak kutlamıştır. Kutsal Kitap'ın Kral James Çevirisi, dünya çapında on milyonlarca insanı etkilemiştir. William Tyndale'in fedakârlığı buna değerlidir.

Ne kadar zor görünürse görünsün ya da koşullar ne kadar zorlayıcı olursa olsun, Tyndale ve Kutsal Kitap'a inanan meslektaşları Tanrı'nın her şeyi Kendi isteğine göre gerçekleştirdiğine güveniyorlardı. Tyndale'in yaşamı sonsuzluk açısından bir fark yaratmıştır.

Daniel 12:3 ve Vahiy 14:13 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tyndale'in yaşamına nasıl güçlü bir şekilde uymaktadır? Bir de kendi yaşamınızı ve başka insanlar üzerindeki etkinizi düşünün. Bu ayetler başkalarını sonsuza dek etkilemek için sahip olduğunuz fırsata dair size nasıl bir cesaret veriyor?

Ruh Tarafından Aydınlatılmış

Martin Luther bir gün üniversite kütüphanesinde çalışırken kendi yaşamının dönüm noktalarından biriyle karşılaştı. Kutsal Kitap'ın Latince bir kopyasını keşfetti. Daha önce böyle bir kitabın var olduğundan bile haberi yoktu. Büyük bir zevkle bölüm bölüm, ayet ayet okumaya başladı. Tanrı'nın Sözü'nün açıklığı ve gücü karşısında hayrete düştü. Kitabın sayfalarını karıştırırken, Kutsal Ruh onun zihnini aydınlattı. Gelenekler tarafından gizlenen gerçekler Kutsal Yazı'nın sayfalarından fırlayacakmış gibi görünürken Kutsal Ruh'un rehberliğini hissetti. Kutsal Kitap'la olan ilk deneyimini anlatırken şöyle yazmıştı: "Tanrı bana kendim için böyle bir kitap versin!"

Aşağıdaki ayetlerden Kutsal Kitap'ı nasıl yorumlamamız gerektiğine dair hangi ilkeleri çıkartabiliriz?

Yu. 14:25, 26 _____

Yu. 16:13-15 _____

2Pe. 1:20, 21 _____

Bu ayetlerdeki en etkileyici şey, Kutsal Kitap yazarlarına esin veren aynı Kutsal Ruh'un Kutsal Yazı'yı okurken bize rehberlik ettiğinin güvencesidir. O, ilahi hakikatin ilahi yorumcusudur. Ne yazık ki, günümüzde Hristiyan olduğunu iddia eden pek çok kişi Kutsal Kitap'taki doğüstü unsurları önemsizleştirmekte ve insani unsurları abartmaktadır. Şeytan artık Kutsal Kitap'ı bizden saklayamayacağı için, yapabileceği diğer en iyi seçeneğe yönelmiş durumdadır: onu doğüstü niteliğinden yoksun bırakmak, sadece iyi bir edebiyat ürününe hatta daha da kötüsünü, kalabalıkları kontrol etmek için dinin baskıcı bir aracına dönüştürmek.

Reformcular Kutsal Yazı'nın yanılmaz yorumcusunun rahipler, papazlar ve papalar değil Kutsal Ruh olduğunu açıkça görmüşlerdi. İskoç Reformcu John Knox ile İskoç Kraliçesi Mary arasında geçen ilginç bir konuşma yazıya geçirilmiştir. "Mary şöyle dedi: 'Siz Kutsal Yazılar'ı bir türlü yorumluyorsunuz, onlar [Roma Katolik öğretmenleri] başka türlü yorumluyor; kime inanacağım ve kim hakem olacak?' Reformcu, 'Kendi sözünde açıkça konuşan Allah'a inanacaksınız' yanıtını verdi; 've sözün size öğrettiğinin dışında, hiçbir şeye inanmamalıyız. Allah'ın sözü kendi içinde çok kolay anlaşılırdır; bir yerde anlaşılması güç gibi görünen bir bölüm varsa, Kendisiyle hiçbir zaman çelişkiye düşmeyen Kutsal Ruh aynı konuyu başka bir yerde daha net bir şekilde açıklamaktadır, öyle ki, inatla cahil kalmayı seçenler haricinde, hiçbir şüphe kalmazın.'—David Laing, *The Collected Works of John Knox [John Knox'un Toplu Eserleri]*, 2. cilt, s. 281, 284."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 250.

Yalnızca Mesih... Yalnızca Lütuf

Efesliler 2:8, 9; Romalılar 3:23, 24; Romalılar 6:23 ve Romalılar 5:8-10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler kurtuluş tasarısı hakkında ne öğretiyor?

Tanrı kurtuluşu bir armağan olarak mümkün kılmıştır. O'nun Kutsal Ruh, bizi Mesih'in Goltoga çarmıhındaki ölümü aracılığıyla karşılıksız olarak sağladığı kurtuluşu imanla kabul etmeye yönlendiriyor. Tanrı'nın ilahi Oğlu İsa, günahlarımıza kefarete etmek için kusursuz yaşamını sunmuştur.

İlahi adalet kusursuz itaat gerektirmektedir. Mesih'in kusursuz yaşamı bizim kusurlu yaşamlarımızın yerine geçmektedir. İhlal ettiğimiz ilahi yasa bizi sonsuz ölüme mahkûm ediyor. Kutsal Kitap açıktır. Günahkâr seçimlerimiz yüzünden Tanrı'nın yaşamlarımız için belirlediği gayeden “yoksun kalmış” durumdayız. Günah işledik. Kendi başımıza kaldığımızda kutsal Tanrı'nın adil ve haklı gerekliliklerini yerine getiremeyiz. Sonuç olarak sonsuz ölümü hak ediyoruz. Fakat iyi bir haber var. Elçi Pavlus bize şu güvenceyi veriyor, “Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır” (*Rom. 6:23*). Bu hak edilmemiş bir armağandır; işlerle olsaydı, onu kazanabilirdik fakat müjdeden parlayan tek bir gerçek varsa, o da kurtuluşu kazanamayacağımızdır.

Martin Luther ve Protestan Reformcular kurtuluşlarının kaynağının Mesih ve yalnızca Mesih olduğunu anlamışlardı. O andan itibaren Luther, Mesih'in kurtarıcı lütfunun mesajını vaaz etmeye başladı. Kalabalıklar onun içten, yaşam değiştiren mesajlarını dinlemek için akın etti. Söyledikleri, onlara yaşamlarının çorak çölünde soğuk bir su içmek gibi geldi. İnsanlar ortaçağ kilisesinin gelecekleleri tarafından zincirlenmişti, hiçbir ruhani yaşam sağlamayan asırlık dini törenlerle esaret altında tutuluyorlardı. Luther'in Kutsal Kitap mesajları yüreklerine dokundu ve yaşamları değişti.

Luther Yeni Ahit'i okurken, Tanrı'nın iyiliği onu çok etkiledi. Tanrı'nın tüm insanlığı kurtarma arzusu onu hayrete düşürdü. O dönemde kilise önderleri tarafından öğretilen yaygın görüş, kurtuluşun kısmen insan işi kısmen de Tanrı'nın işi olduğuydu. Luther, Mesih'in çarmıhtaki ölümünün tüm insanlık için yeterli olduğunu keşfetti.

“Bize, O'nun hak ettiği gibi davranılabilmesi için, O'na, bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Bizim, içinde hiçbir payımız olmayan O'nun doğruluğuyla aklanmamız için O, içinde kendisinin hiçbir payının bulunmadığı bizim günahlarımızdan dolayı mahkum edildi. O, aslında kendisinin olan yaşama bizim de kavuşabilmemiz için, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 20.

Bu, “hiçbir payımızın olmadığı” bir doğrulukla aklanabileceğimiz müjdesinin ne kadar güçlü ve harika yazılmış bir özetidir. Ne vaat ama!

Kurtuluş Tanrı'nın Mesih'teki işiyse, Hristiyan yaşamında iyi işlerimizin nasıl bir işlevi bulunmaktadır? İyi işleri umudumuzun dayanağına dönüştürmeden, yaşam tecrübemiz açısından önemli olduklarını nasıl teyit edebiliriz?

İtaat: İmanın Meyvesi

Romalılar 3:27-31; Romalılar 6:15-18 ve Romalılar 8:1, 2 ayetlerini okuyun. Bu ayetler yalnızca Mesih'in doğruluğu aracılığıyla kurtuluş hakkında bize ne öğretiyor?

Luther'in zamanında Hristiyan kilisesinde yeni bir rüzgâr esiyordu. On binlerce insana günahkâr benliklerinden uzaklaşıp İsa'ya bakmaları öğretildi. Hiç kuşkusuz bu insanlar kendilerine ve kendileri gibi olanlara baktıklarında sadece cesaretlerini kıracak şeyler görüyorlardı. Günümüzde aynı tecrübeyi yaşamayan imanlı var mı? İşte bu yüzden, bunun yerine İsa'ya bakmamız gerekiyor.

Tanrı'nın lütfu bizi değiştirir. Bir gün John Wesley Londra'daki bir Moravya toplantısına katıldı. Luther'in Romalılar'a yazdığı önsözün okunduğunu duyunca hayretler içinde kaldı. Hayatında ilk kez müjdeyi anlamaya başlıyordu. İçinde bir şeyler kıpırdadı ve garip bir şekilde onun için canını vermiş olan bu Mesih'e çekildiğini hissetti. Şu sözlerle haykırdı, "Kurtuluş için Mesih'e, yalnızca Mesih'e itimat ettiğimi hissettim: ayrıca O'nun günahlarımı, benim günahlarımı dahi ortadan kaldırdığı, beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldığı güvencesi verildi."—John Whitehead, *The Life of the Rev. John Wesley [Pastör Johns Wesley'nin Hayatı]*, s. 331.

1. Petrus 2:2, 2. Petrus 3:18, Koloseliler 1:10 ve Efesliler 4:18-24 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Hristiyan yaşamı hakkında hangi hayati gerçekleri ortaya koyuyor?

Reformcular daha fazla hakikat keşfetmek için Söz'ü sistematik olarak incelediler. Mevcut durumdan veya çok az gelişme gösteren ya da hiç gelişme göstermeyen katı dini deneyimden memnun olmayan bu kişiler, hiç durmadan Mesih'i daha iyi tanımayı arzuluyorlardı. Orta Çağ'da Kutsal Kitap'a iman eden pek çok Hristiyan, bağlılıkları için son derece yüksek bir bedel ödedi. İşkence gördüler, hapsedildiler, sürgüne gönderildiler ve infaz edildiler. Mallarına el konuldu, evleri yakıldı, toprakları yağmalandı ve ailelerine zulmedildi. Evlerinden sürüldüklerinde "mimar ve kurucusu Tanrı olan" kenti aradılar (*İbr. 11:10*). İşkence gördüklerinde işkencecilerini bereketlediler. Karanlık, rutubetli zindanlarda çürürken, Tanrı'nın daha parlak bir yarın vaatlerini talep ettiler. Bedenleri hapsedilmiş olsa da, Mesih'te özgürdüler, O'nun Sözü'nün gerçeklerinde özgürdüler, O'nun yaklaşan geri dönüşü umudunda özgürdüler.

Kendinize baktığımızda, nasıl bir kurtuluş umuduna sahibsiniz?

EK ÇALIŞMA: “Allah’ın sadık hizmetkârları zahmetli çalışmayı tek başlarına sürdürmüyorlardı. Göksel yerlerdeki yönetimlerin, hükümlerinin ve kötülüğün ruhsal ordularının onlara karşı birlik olmalarına rağmen, Rab Kendi halkını terk etmedi. Gözleri açılabilseydi, ilahi mevcudiyetin ve yardımın kanıtını, eski zaman peygamberlerinden birine gösterildiği gibi belirgin bir şekilde görebilirlerdi. Elisha’nın uşağı efendisine etraflarını saran ve tüm kaçma imkânlarının ortadan kaldıran düşman ordusunu gösterdiğinde, peygamber şöyle dua etmişti: ‘Ya RAB, lütfen onun gözlerini aç, görsün!’ (2. Krallar 6:17). İşte, dağ ateşten arabalar ve atlarla doluydu, göğün ordusu Allah adamını korumak üzere mevzilenmişti. Melekler, Reform davasında çalışan işçileri de böyle korudular.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 207, 208.

“Güçlü düşmanlar yenilenen imanı yıkmak için birleştiklerinde ve ona karşı binlerce kılıç çekilmek üzereyken, Luther şunları yazdı: ‘Şeytan öfkesini ortaya koyuyor; tanrısız papalar düzen kuruyor; biz de savaş tehdidi altındayız. İnsanları iman ve dua ile, Rabb’in tahtının önünde cesaretle durmaya çağırın, öyle ki, Allah’ın Ruhü’nun yenilgiye uğrattığı düşmanlarımız, barışa mecbur kalsınlar. Başlıca ihtiyacımız, başlıca emeğimiz duadır; insanlar şimdi kılıcın keskin kenarına ve Şeytan’ın öfkesine maruz kaldıklarını bilsin ve dua etsinler.’—D’Aubigne, 10. kitap, 14. bölüm.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 208.

Kurtuluş umudumuzun dayandığı gerçek olan müjdenin temelinde, Luther’in yeniden keşfettiği büyük gerçek imanla aklanma bulunmaktadır. “A Mighty Fortress [Kudretli Kale]” adlı ilahisi, müjdeyi güçlü bir şekilde ifade etmektedir: “Kendi gücümüze güvenseydik, Çabalarımız boşa giderdi, Doğru adam yanımızda olmasaydı, Tanrı’nın kendi seçtiği adam. Kim olduğunu soruyor musun? Mesih İsa, O’dur, Rab Sebt O’nun adı, Çağdan çağa aynıdır, Ve savaşı O kazanmalıdır.”—*Yedinci Gün Adventist İlahi Kitabı* 506. İlahi.

Tartışma Soruları:

1. Lütf ve yasa, iman ve iyi işler arasındaki dengeyi nasıl açıklayabiliriz?
2. Zihnimizin yasacılığa kaymasına izin vermek sizce neden bu kadar kolaydır? Yasalcılığı nasıl tanımlarsınız? Hristiyan inancımız için neden son derece zararlıdır?
3. “Lütüfla kurtuluş” kavramı doğru anlaşılmadığında bazı tehlikeler mi ortaya çıkmaktadır? Bu yanlış anlama bizi nereye götürebilir?
4. Bazı insanlar “değersiz lütf” ifadesiyle ne anlatmak istiyorlar? Lütf hiç değersiz olur mu?

Zengin ve Ünlülere Mektuplar

Rebeca Luiz Laguardia Tarafından

İspanyol bir ev hanımı, İspanyol kraliyet ailesine, oyunculara ve şarkıcılara ve de merhum Küba lideri Fidel Castro'ya, İsa'nın gelişini ilan etmek için 35 yıl süren bir mektup yazma kampanyasına girişmesine neden olan şaşırtıcı bir pasaj okudu.

Bu misyonerlik girişimi, ev hanımı olan annem Pilar Laguardia'nın şu sözleri okumasıyla doğdu: "İş hayatındaki, güven duyulan yüksek mevkilerdeki adamlar, büyük yaratıcı yeteneklere ve bilimsel kavrayışa sahip adamlar, dahi adamlar, zihinleri henüz özel gerçeğe çağrılmamış müjde öğretmenleri - çağrıyı ilk duyanlar bunlar olmalı. Onlara mutlaka davet verilmelidir" (*Christ's Object Lessons*, sayfa 230).

Açıklamayı okuyan annem, "Ben basit bir ev hanımı olarak bu insanlara nasıl ulaşabilirim?" diye düşünmeye başladı. Birkaç dakika sonra bir plan yaptı. Televizyon ve radyoda önemli isimlerin röportajlarını dinleyip bu kişileri gazete ve dergilerde de takip ediyordu. Ruhsal konularla ilgilendiklerine dair en ufak bir ipucunu yakalayıp onları Tanrı ile tanıştırdı. Annem birçok fırsat buldu. "Keşke imanım olsaydı", "ben agnostiğim", "içimde bir boşluk var" diyen birini duyar duymaz bir mektup yazardı.

Annem, İspanyol cumhurbaşkanlarına ve bakanlara, piskoposlara, rahiplere, aktörlere, şarkıcılara, yazarlara, gazetecilere ve mahkûmlara gönderdiği mektupların sayısını unuttu. Bu mektupların alıcıları arasında Fidel Castro'ya ek olarak, İspanya Kralı 6. Felipe ve Kraliçe Letizia, İtalyan tenor Al Bano Carrisi ve yazarlar Paulo Coelho ve José Saramago da yer alıyor. İnternette önce bile posta adreslerini bulmakta hiç zorlanmadı. Bazen gazete makaleleri ona ipuçları veriyordu. Diğer zamanlarda da televizyon istasyonlarını ve hapishaneleri arıyordu.

Birçok kişi geri dönüş yaptı. Madrid belediye başkanı şöyle yazdı: "*The Conflict of Ages*" serisini okuyorum ve *The Great Controversy*'nin 'İspanya'da Uyanış' bölümündeyim. Çok ilginç ve okumaya devam edeceğim."

Bir piskopos, *Steps to Christ* ve *The Conflict of the Ages* için minnettarlığını dile getirdi ve şöyle yazdı: "İlahi merhamet, bize ışık getirmek için gerekeni yapısın."

Başka bir piskopos, "Kutsal Kitap'ı daha iyi incelemek ve Tanrı'ya daha iyi hizmet etmek istiyorum. Belki de Kutsal Kitap ile ilgili bazı yorumları düzeltmem gerekiyor."

Kapalı bir manastıra rahibe olarak girmek için kariyerinden vazgeçen Doktor Isabel, aylarca annemle telefon ve posta yoluyla iletişim kurdu. İlk mektubunda, "Kutsal Kitap'tan istediğin tüm materyalleri bana gönderebilirsin" dedi. Annem de aynen öyle yaptı ve böylece bir tohum ekilmiş oldu. Bunun sonuçları Tanrı'nın elindedir.

"Önemli olan tohumu ekmek," diyor annem. "Tanrı şöyle der; 'Ekmeğini suya at .çünkü günler sonra onu bulursun.'" (*Vaiz 11:1*)

2023 ve 2024'te The Great Controversy'nin toplu tanıtım ve dağıtımında Yedinci Gün Adventistleri dünya kilisesine katılın. Daha fazla bilgi için greatcontroversyproject.com adresini ziyaret ediniz veya yerel pastörünüze sorunuz.

İki Tanık

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 11:3–6; Zek. 4:14; Va. 12:5, 6, 14, 15; Dan. 7:25; Yşa. 54:17; Mez. 119:89; Va. 11:15–18.

HATIRLAMA METNİ: “Ot kurur, çiçek solar, ama Tanrımız’ın sözü sonsuza dek durur” (Yeşaya 40:8).

Tanrı’nın Sözü de yüzyıllar boyunca parçalara ayrılmış, şüpheyle karşılanmış ve bir kenara atılmıştır. Manastırlarda zincire vurulmuş, meydanlarda yakılmış ve yırtılıp atılmıştır. Ona inananlarla alay edilmiş, dalga geçilmiş, bu kişiler hapsedilmiş ve hatta şehit edilmişlerdir. Tüm bunlara rağmen Tanrı’nın Sözü galip gelmiştir.

Ortaçağ kilisesi, Kutsal Kitap’a inanan sadık Hristiyanlara zulmetmiştir. Yine de Tanrı’nın Sözü karanlığı aydınlatmıştır. Baskı ve zulüm Tanrı Sözü’nün duyurulmasını durdurmamıştır. İngiliz Kutsal Kitap çevirmeni William Tyndale inancı nedeniyle yargılanırken, ona Tanrı’nın Sözü’nü yayma konusunda en çok kimin yardım ettiği sorulmuştu. Tyndale soruyu düşündü ve sonra “Durham Piskoposu” diye cevap verdi. Yargıçlar çok şaşırdılar.

Tyndale, bir keresinde piskoposun İngilizce Kutsal Kitap çevirisinden çok sayıda satın aldığı ve bunları alenen yaktığını söyledi. Piskoposun o sırada bilmediği şey, bunu yaparak gerçeğin davasına büyük ölçüde yardımcı olduğuydu. Kutsal Kitapları normalden çok daha yüksek bir fiyata satın almıştı. Tyndale böylesine büyük bir alımla, yakılandan çok daha fazla Kutsal Kitap basmayı başardı. Toz toprak içinde ezilen hakikat, tüm parlaklığıyla parlamak için tekrar tekrar dirildi.

Bu hafta, Kutsal Yazılara ve Hristiyan inancına karşı yapılan en acımasız saldırılardan birini inceleyeceğiz. Fransız Devrimi sırasında Fransa sokaklarında su gibi kan akıyordu. Paris’in meydanında giyotin kurulmuş ve binlerce kişi katledilmişti. Tanrıtanımazlık devlet dini haline gelmişti. Yine de Tanrı’nın Sözü’nün tanıklığı susturulamadı.

**11 Mayıs Sebti Günü’ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 12.-17. bölümlerini temel alan konusunu çalışın.*

İki Tanık

Vahiy 11:3-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerdeki iki tanığın tanımlayıcı beş özelliğini yazın.

Zekeriya 4. bölümde, peygamber altın bir kandilliğin iki yanında iki zeytin ağacı görüyor – bu, Vahiy 11. bölümde de karşımıza çıkan aynı tasvirdir. Zekeriya'ya bunun “bütün dünyanın Rabbi'ne hizmet eden, zeytinyağıyla kutlanmış iki” kişiyi temsil ettiği söyleniyor (*Zek. 4:14*). Kandilin ışık vermeye devam etmesi için, Zeytin ağaçları kandillige yağ sağlamaktadır. Bu bize Mezmurcu'nun yazdıklarını hatırlatıyor: “Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır” (*Mez. 119:105*). Zeytinyağı Kutsal Ruh'u temsil etmektedir (*Zek. 4:2, 6*). Yuhanna'nın Vahiy 11. bölümdeki görünümü, Tanrı'nın Sözü'nün, dünyayı aydınlatmak amacıyla Kutsal Ruh'un gücüyle ilan edilmesini anlatmaktadır.

Bu iki tanık peygamberlikte bulunabilir ve öngördükleri sürece yağmurun yağmasını engelleyebilirler. Suyu kana dönüştürebilir ve yeryüzünü belalarla cezalandırabilirler. İlyas, Tanrı'nın sözüyle İsrail'e yağmur yağmayacağını söyledi ve duasına yanıt olarak üç buçuk yıl boyunca yağmur yağmadı (*bkz. Yakup 5:17*). Sonra ise Baal'in sahte peygamberleri kuraklığı sona erdirmeyi başaramayınca Tanrı'ya dua etti ve yağmur geri geldi (*1. Krallar 17, 18*). Musa, Tanrı'nın Sözü aracılığıyla Mısırlıların üzerine her türlü belayı getirmişti, Firavun Tanrı'nın halkını serbest bırakmayı reddettiği için suyu kana çevirmek de buna dahildi (*Mısır'dan Çıkış 7*).

Kutsal Yazılar'a zarar vermeye çalışanlar ağızlarından çıkan ateş tarafından tüketilecekler. Tanrı şöyle diyor, “Madem böyle şeyler konuşuyorsunuz, Ben de sözümü ağızınıza ateş, bu halkı da odun edeceğim; Ateş onları yakıp yok edecek” (*Yer. 5:14*). Tanrı'nın Sözü, onu reddeden herkesin üzerine hüküm bildiriyor. O'nun sözü ağızdaki ateş gibidir.

Yuhanna 5:39 ayetinde İsa, Eski Ahit Kutsal Yazıları'nın Kendisini doğruladığını (tanıklık ettiğini) bildiriyor. Ayrıca müjdenin tüm dünyaya “tanıklık üzere” duyurulacağını (*Mat. 24:14*) ve Yeni Ahit'in Eski Ahit'le birlikte bu tanıklığın temelini oluşturduğunu söylüyor. Tanık sözcüğü için bu iki ayette de kullanılan sözcük (martyrs), aynı zamanda Vahiy 11:3 ayetinde de karşımıza çıkıyor.

Bu iki tanık kimdir? Bu Kutsal Kitap vurguları ve Vahiy 11. bölümde açıklanan özellikler ışığında, iki tanığın (kesin olmamakla birlikte) Tanrı'nın ışığını ve gerçeğini dünyaya ileten Eski ve Yeni Ahit Kutsal Yazıları olduğu sonucuna varabiliriz.

Günümüzde pek çok Hristiyan Eski Ahit'i küçümseme, Yeni Ahit'e sahip olduğumuz için onu önemsiz ve gereksiz olarak yaftalama eğilimindedir. Bu tutumda son derece yanlış olan nedir?

Peygamberlik Sözü Zaman Süreleri

Vahiy 11:3 ve Vahiy 12:5, 6, 14, 15 ayetlerini Daniel 7:25 ayetiyle karşılaştırın. Bu peygamberlik sözü zaman dönemlerinde hangi benzerlikleri görüyorsunuz?

İki tanık, “çul giysiler içinde bin iki yüz altmış gün peygamberlik edecekler” (Va. 11:3). Bu, “Ulusların” (Tanrı’nın gerçeğine karşı çıkanların) kutsal kenti ayaklar altına alacağı kırk iki ayla aynı zaman dilimidir (Va. 11:2). Tanrı’nın düşmanları 1.260 gün boyunca (42 x 30 = 1.260, apokaliptik peygamberlik sözlerinde her gün bir yılı simgeler) Tanrı’nın gerçeğini ayaklar altına alacak ve Tanrı’nın iki tanığı, Eski ve Yeni Ahit, bu aynı süre boyunca onlara karşı peygamberlik edecektir.

Daha önce gördüğümüz gibi (bkz. dördüncü ders), Daniel 7:25 ayeti, Roma İmparatorluğu’nun parçalanmasıyla ortaya çıkacak olan küçük boynuz gücünün Tanrı’nın halkına “bir vakit ve vakitler [tam olarak “iki vakit”] ve yarım vakit” zulmedeceğini söylüyor (KM). Bir “vakit” bir yıldır (360 gün). O halde üç buçuk yıl 1260 güne eşittir.

Vahiy 12:6, ayetleri, Tanrı’nın halkı için 1.260 gün sürecek olan zulümden söz ediyor. Vahiy 12:14 bir vakit, vakitler ve yarım vakitten söz ediyor (KM). Vahiy 13:5 ayeti 42 aydan bahsediyor. Vahiy 11:2, 3 ayetlerinde hem 42 aydan hem de 1.260 gündən bahsedildiğini görüyoruz. Tüm bu peygamberlik sözleri aynı tarihsel zaman diliminin farklı yönlerini tanımlıyorlar.

Kutsal Yazı’nın yetkisi yok sayıldığında, onun yerine başka (insani) yetkiler ortaya çıkmaktadır. Bu durum genellikle Tanrı’nın Sözü’nü savunanların zulme uğramasına neden olur ki, ortaçağ kilisesinin derin bir ruhsal karanlığa gömüldüğü MS 538’den MS 1798’e kadar süren papalık egemenliği döneminde bu olmuştur. Bu dönemde insanların buyrukları Tanrı’nın emirlerinin yerine geçmiştir. İnsan gelenekleri müjdenin sadeliğini gölgede bırakmıştır. Roma kilisesi dünyevi güçlerle birlik olup, yetkisini tüm Avrupa’ya yaymıştır.

Bu 1.260 yıl boyunca, Tanrı’nın Sözü –O’nun iki tanığı– çul giymiştir. Onların gerçekleri büyük bir gelenek ve törenler yığımları altında gizlenmiştir. Oysa bu iki tanık peygamberlik etmeyi sürdürüyordu; Kutsal Kitap hâlâ konuşuyordu. Bu ruhsal karanlığın içinde dahi Tanrı’nın Sözü korundu. Onu benimseyenler ve onun ilkelerine göre yaşayanlar vardı. Fakat Avrupa’daki kalabalıklarla kıyaslandığında sayıları çok azdı. Valdensler, John Huss, Jerome, Martin Luther, Ulrich Zwingli, John Calvin, John ve Charles Wesley ve bir dizi diğer Reformcu, anladıkları şekliyle Tanrı’nın Sözü’ne sadık kaldılar.

Günümüzde pek çok Hristiyan tarafından benimsenen ve Tanrı Sözü’ne değil de geleneğe dayanan öğretilerden bazıları nelerdir?

İki Tanık Öldürülüyor

Vahiy 11:7-9 ayetlerini okuyun. Simgesel bir dil kullanıldığını unutmadan, bu ayetler Tanrı'nın iki tanığına, Eski ve Yeni Ahit'e ne olacağını öngörüyor?

M.S. 538 yılına gelindiğinde putperest Roma İmparatorluğu çöküştü. Doğru Roma imparatoru Justinianus mülki, siyasi ve dini yetkiyi Papa Vigilius'a teslim etti. Böylelikle ortaçağ kilisesinin uzun egemenlik dönemi başlamış oldu. Bu, M.S. 1798 yılına kadar devam etti. Fransız general Berthier, Napolyon'un emriyle 10 Şubat 1798 günü bir direnişle karşılaşmadan Roma'ya yürüdü. Papa VI. Pius esir alınarak Fransa'ya götürüldü ve orada öldü. Bu tarih, Daniel ve Vahiy kitaplarında tasvir edilen 1.260 günün ya da yılın, Roma kilisesinin dünyevi yetkisinin peygamberlik sözünde öngörülen sonunu işaret etmektedir (dünkü derse bakın).

Kutsal Kitap peygamberlik sözünün gerçek olduğunun ne kadar güçlü bir tezahürü! Bunları Mesih'ten 500 yıl önce yazan Daniel, 2,300 yıldan daha sonra ki gerçekleşecek olayları çok doğru bir şekilde öngörmüştür. Kutsal Kitap'ta bulunan peygamberlik sözlerine gerçekten güvenebiliriz.

Bu arada, tüm bunlar olurken, müjdenin gerçeği Söz'ün tanıklığıyla canlı tutuldu. Fakat daha da büyük zorluklar Kutsal Kitap gerçeğini tehdit ediyordu. Dipsiz çukurdan yükselen canavar (Şeytan) Kutsal Yazılar'a savaş açtı. 1789'da başlayan Fransız Devrimi aracılığıyla Kutsal Kitap'ın yetkisine yeni saldırılar başladı.

Fransız Devrimi'nde hükümet, Hristiyanlığın yerini almak üzere devlet destekli tanrıtanımaz bir din olarak Akıl Kültü'nü resmen kabul etti. Ülke çapında 10 Kasım 1793 tarihinde bir Akıl Bayramı düzenlendi. Fransa'daki kiliseler Akıl Tapınaklarına dönüştürüldü ve yaşayan bir kadın Akıl Tanrıçası olarak tahta çıkarıldı. Sokaklarda Kutsal Kitaplar yakıldı. Tanrı'nın var olmadığı ve ölümün sonsuz bir uyku olduğu ilan edildi. Şeytan, Tanrı'nın iki tanığını öldürmek için tanrısız kişiler aracılığıyla iş görüyordu. Onların "cesetleri, simgesel olarak Sodom ve Mısır diye adlandırılan büyük kentin anayoluna serilecek. Onların Rabbi de orada çarmıha gerilmişti" (Va. 11:8).

Mısır, gerçek Tanrı'yı inkâr eden, birçok tanrıyı kabul etmiş bir toplumdur (bkz. Çık. 5:2). Sodom büyük ahlaksızlığı temsil etmektedir. Fransız Devrimi'nde, Tanrı'nın iki tanığı –Eski ve Yeni Ahit– devrim ve çatışma döneminde normal kısıtlamalar gevşetildiği için yaygınlaşan tanrıtanımazlık ve ahlaksızlık nedeniyle öldü.

Vahiy 11:9 ayeti, Tanrı'nın iki tanığının cesetlerinin "üç buçuk gün", yani üç buçuk gerçek yılı temsil eden peygamberlik "günleri" boyunca gömülmeden kalacağını söylüyor. Fransız Devrimi'nde, tanrıtanımazlık en az üç buçuk yıl boyunca, doruk noktasındaydı. Bu dönem, Paris'te yayımlanan bir kararnameye dinin ortadan kaldırıldığı 26 Kasım 1793 tarihinden, Fransız hükümetinin, kararnamenin kısıtlayıcı dini yasalarını kaldırdığı 17 Haziran 1797 tarihine kadar uzanıyordu.

İki Tanık Diriliyor

Vahiy 11:11 ayetini okuyun. Bu ayet Tanrı'nın Sözü hakkında nasıl bir öngörüde bulunuyor?

Fransız Devrimi sonrasında, Tanrı'nın Sözü mecazi anlamda yeniden canlanacaktı. Büyük bir uyanış olacaktı. Tanrı'nın Sözü'nün bir kez daha kurtuluş için Tanrı'nın yaşayan gücü haline geldiğini görenlerin üzerine büyük bir korku çökecekti. 18. yüzyılın sonunda Tanrı, müjdeyi dünyanın dört bir yanına götürmeye kararlı kadın ve erkekler yetiştirdi. Hindistan'a seyahat eden ve Kutsal Kitap'ı düzinelerce Hint lehçesine çeviren William Carey gibi insanlar Kutsal Kitap'ın mesajını hızla yaydılar. Kutsal Kitap'ın gücüyle harekete geçen müjdeciler dünyanın dört bir yanına gönderildi.

Dünya çapındaki bu müjdecilik çabalarının Fransız Devrimi'nden sonra ortaya çıkmış olması tesadüf değildir. Tanrı'nın Sözü yaşayan bir Söz'dür. O pek çokları için "ölü" gibi görünse de, inananların yüreklerinde hala yaşamaktaydı ve Vahiy kitabındaki peygamberlik sözlerinde öngördüğü gibi yeniden tam yaşama yükselecekti. "İmansız Voltaire bir keresinde böbürlenerek şunları söylemişti: 'İnsanların Hristiyan dinini on iki adamın kurduğunu tekrar tekrar söylediklerini duymaktan bıktım. Onu yıkmak için bir adamın yeterli olacağını kanıtlayacağım.' Onun ölümünden beri pek çok nesil geçti. Kutsal Kitap'a karşı açılan savaşa milyonlarca kişi katıldı. Fakat yok edilmesi bir yana, Voltaire'in zamanında Allah'ın kitabının yüz nüshası var idiyse, şimdi on bin nüshası, hatta yüz bin nüshası var. Eski Reformculardan birinin Hristiyan kilisesine ilişkin sözleriyle: 'Kutsal Kitap, pek çok çekiç eskitmiş bir örstür.'"Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 288.

Mezmurlar 119:89 ve Mezmurlar 111:7, 8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Kutsal Kitap ve ona neden güvenebileceğimiz konusunda bize ne söylüyor?

Tanrı'nın Sözü saldırıya uğrayabilir ya da bastırılabilir, ama asla ortadan kaldırılamaz. Hristiyan olduğunu iddia eden pek çok kişi bile Kutsal Kitap'ın bazı kısımlarını sorgulayarak ya da insani unsurları fazlaca vurgulayıp, ilahi özelliğini kaybetmesine yol açarak çeşitli yollarla onun yetkisini zayıflatmakta ve böylelikle Tanrı'nın gerçeğine zarar vermektedir.

Tanrı'nın Sözü'ne yapılan bu saldırıların bizi ayartmasına hiçbir şekilde izin vermemeliyiz. Tanrı'nın Sözü bugün hâlâ yaşamakta, insanların yüreklerine seslenmekte, Sözü dinlemeye ve öğretilerini hayata geçirmeye istekli olanlara yeni bir yaşam solluğu üfleemektedir.

Zafer Kazanan Gerçek

Düşmanın saldırılarına rağmen, Tanrı'nın yeryüzündeki işi görkemli bir doruğa ulaşacaktır. Müjde "her ulusa, her oymağa, her dile, her halka" duyurulacaktır (Va. 14:6). Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadele, Mesih'in cehennem birliklerini tamamen yenmesiyle sona erecektir. Tanrı'nın krallığı kötülüğe karşı zafer kazanacak ve günah evrenden sonsuza dek silinecektir. Vahiy 11. bölüm, Şeytan'ın Fransız Devrimi vasıtasıyla Hristiyan inancını yok etme ve Tanrı'ya olan inancı ortadan kaldırma girişimiyle başlıyor, fakat Tanrı'nın krallığının kötülüğün yönetimleriyle hükümlerliliği karşısındaki zaferiyle sona eriyor. Bu, Mesih ve O'nun gerçeği uğruna çetin denemelerden geçen herkese cesaret vermektedir.

Vahiy 11:15-18 ayetlerini okuyun. Bu ayetlere göre, zamanın sonunda yedinci borazan çaldığında hangi olaylar gerçekleşecek?

Bu dünyanın krallıkları Rabbimizin krallıkları haline gelmiştir. Mesih zafer kazanmıştır. Kötülük bozguna uğratılmıştır. İsa kazanmış ve Şeytan kaybetmiştir. Doğruluk zafer kazanmıştır, gerçek hüküm sürmektedir. Aşağıdaki tavsiyeyi dikkate alsak iyi olur: "İnsanın yetkisi üzerine inşa edilen her şey yıkılacaktır; Allah'ın değişmez sözünün kayası üzerine kurulanlar ise sonsuza dek kalacaktır."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 288.

Vahiy 11:19 ayetini okuyun. Yuhanna gökte neyin açıldığını gördü? Ve göğe baktığında ne gördü?

Tanrı'nın gökteki tapmağı Yuhanna'nın görüşüne açılmıştı. En Kutsal yere baktığında antlaşma sandığını gördü. Gökteki büyük aslın bir örneği olan Eski Ahit tapmağında, Tanrı'nın görkemli varlığı, antlaşma sandığının kapağında oluşturulmuş iki melek şekli arasında ortaya çıkıyordu. Sandığın içinde Tanrı'nın yasası bulunuyordu. Her ne kadar iman aracılığıyla yalnızca lütufla kurtarılıyor olsak da, Tanrı'nın yasasına itaat, imanımızın gerçek olup olmadığını ortaya koymaktadır. Yargılamamın temeli ya da standardı Tanrı'nın yasasıdır (Yakup 2:12). Bu gerçek, zamanın sonunda özellikle önemli ve anlamlı hale gelmektedir (bkz. Va. 12:17; Va. 14:12).

Fransız Devrimi'nin tanrısızlığı ile Vahiy 11. bölümde tasvir edilen görkemli doruk noktası arasındaki çarpıcı zıtlık bugün bize ne söylüyor?

EK ÇALIŞMA: “Kutsal Kitap dinsel ve dünyasal yetkililer tarafından yasaklandığında; tanıklığı saptırıldığında ve insanların zihinlerini ondan uzaklaştırmak amacıyla insanların ve iblislerin aklına gelebilecek her türlü çaba gösterildiğinde; onun kutsal gerçeklerini ilan etme cüreti gösterenler kovalandığında, ele verildiğinde, işkence gördüğünde, zindan hücrelerine kapatıldığında, imanlarından ötürü şehit edildiğinde, ya da dağların kayalıklarına ve yeryüzünün in ve mağaralarına kaçmaya zorlandığında –işte o zaman, sadık tanıklar cülden giysiler içinde peygamberlik ettiler. Ancak tanıklıklarına 1260 yıllık sürenin tamamında devam ettiler. En karanlık zamanlarda, Allah’ın sözünü seven ve O’nun itibarı için titizlik gösteren inançlı insanlar vardı. Bu sadık hizmetkârlara bilgelik, güç, ve bu sürenin tamamı boyunca O’nun hakikatini ilan etme yetkisi verildi.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 267.

“Fransa Allah’ı alenen reddederek Kutsal Kitap’ı bir kenara attığında, kötü insanlar ve karanlıktaki ruhlar uzun zamandan beri arzuladıkları hedefi, Allah’ın yasasının kısıtlamalarından uzak bir krallığı elde ettikleri için sevinçle coştular . . . Şeytan’ın zalim gücü üzerine denetim koyan Allah’ın kısıtlayıcı Ruhu büyük ölçüde kaldırıldı ve tek zevki insanların sefaletini görmek olan kişi, isteğini yapmakta özgür bırakıldı. İsyana hizmeti seçmiş olanlar, bunun ürünlerini biçmeye terk edildiler, böylece ülke kalemin yazamayacağı kadar korkunç suçlarla doldu. Yıkıma uğrayan bölgelerden ve harap olmuş kentlerden korkunç bir çığlık yükseldi –en acı ıstırapın çığlığı. Fransa, deprem vurmuş gibi sarsıldı. Din, yasa, toplum düzeni, aile, devlet ve kilise –tümü Allah’ın yasasına karşı kalkan küstah elin indirdiği darbeyle yıkıldı.”—*Büyük Mücadele*, s. 286.

“Kilise O’nun açılan takdirini izlemedikçe, her ışık huzmesini kabul ederek, açıklanacak olan her görevi yerine getirmediği, din kaçınılmaz olarak bozulacak şekilde şartlarına dönüşecek ve hayati önemdeki takva ruhu kaybolacaktır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 317.

Tartışma Soruları:

1. Büyük mücadelenin ilkeleri Fransız Devrimi’nde nasıl ortaya çıkmıştır?
2. Tanrı’nın var olmadığını savunan bir kişi şöyle yazmıştır: “kendi hedeflerimizi belirlemekte ve geçiş yok tabelaları aramadan her türlü düşünsel sınırı aşmakta özgürüz.” “Geçiş yok tabelaları aramadan” ifadesi neden pek çoklarının Tanrı’yı reddetme nedenleri konusunda son derece öğreticidir? Bu tür fikirler Fransız Devrimi’nde yaşananların bir kısmını açıklamaya nasıl yardımcı olabilir?
3. Son olaylarla ilgili olarak Yuhanna’nın tapınakla ilgili görüşü ne önem taşımaktadır?

Bir Melek, Dört Karşılaşma

Nelson Cinco Reis Chitaonga ve Calavete Sabonete Ossifo Tarafından

Çok az insan bir melek gördüğünü söyleyebilir. Oylele bir melek gördüğünü söylüyor, hem de sadece bir kez değil, tam dört kere.

Oylele, Mozambik'teki Mocuba ve Nampula şehirleri arasında 400 kilometre bir yolun inşasına yardım ederek üç yıl boyunca evden uzakta çalışırken çocukluk inancından uzaklaşmıştı. Bu oldukça zor bir işti ve bile bile Tanrı'nın yasası çığneyen rahatlama yöntemlerine başvuruyordu.

Bir gün işten sonra sarhoş olan Oylele'ye birkaç yabancı yaklaştı ve ona Kutsal Kitap'ta Şabat'ın haftanın yedinci günü olduğunu öğrettiğinden haberdar olup olmadığını sordu. Oylele, yabancıların yanıldığından emindi. Onlara, "Bana bunu Kutsal Kitap'tan kanıtlayın," dedi.

Kendilerini Yedinci Gün Adventistleri olarak tanıtan yabancılar, Kutsal Kitap'tan dördüncü emri açıp okudular; "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa." (*Mısır'dan Çıkış 20:8*) Ardından Ezekeil 20:20'yi açıp okudular; "Aramızda bir belirti olsun diye Şabat günlerinizi kutsal sayın. O zaman benim Tanrınız RAB olduğumu anlayacaksınız dedim."

Oylele sonraki birkaç gün içinde ayetleri tekrar tekrar okudu. Bunun Tanrı'dan gelen bir gerçek olup olmadığından emin olamıyordu. Çocukluğundan beri kiliseye gitmesine rağmen bu ayetleri daha önce hiç fark etmemişti.

O düşünürken ve dua ederken, geceleyin kaldığı evin üzerinde parlayan bir melek belirdi. "Güçlü ol!" dedi melek. "Doğru yoldasın." Ertesi gece, yine aynı yerde meleği gördü. "Güçlü ol!" dedi tekrar melek. "Doğru yoldasın." Üçüncü gece de aynı şey oldu. Oylele bir sonraki Şabat günü bir Adventist kilisesine gitti. Bundan sonra Adventistlerle düzenli olarak tapınmaya başladı.

Üç yıllık iş sözleşmesi sona erdiğinde, eve döndü ve karısıyla çocuklarının Adventist Kilisesi'ne katıldıklarını görünce şaşırdı. Uzun süreli yokluğu sırasında onlarla hiçbir teması olmamıştı.

"Bu ne tesadüf!" dedi karısı, Oylele'nin bir Adventist kilisesine gittiğini öğrendiğinde. "Bu bir tesadüf mü?"

Oylele, memleketine döndüğünde cumartesi günleri Adventist kilisesine, pazar günleri ise çocukken gittiği kiliseye gidiyordu. Ne yapacağını kestiremiyordu. Sonra melek dördüncü kez görüldü. Melek, "Üstüne çalıştığım şeydir doğru olan," dedi. Oylele, bir Yedinci Gün Adventisti olmaya tam o an karar verdi.

Oylele'nin yaşadığı yerde çok az Adventist var, ancak Tanrı, Oylele'nin İsa'nın yakında geleceğine dair müjdeyi paylaşma çabalarını kutsadı. Oylele, üç ev kilisesinin kurulmasına yardım etti. "Sarhoş olsalar bile herkese müjdeyi verin" dedi. "Yüreklere etkileyen Tanrı'dır ve Tanrı'nın müjdeyi kabul etmeye hazırladığı birçok insan vardır. Bu insanlara küçük bir dokunuş yeterlidir."

Müjdenin Mozambik'te dünyanın bir çok yerinde yayılmasına yardımcı olan misyon sunularınız için teşekkür ederiz.

Umudun Harekete Geçirdiği

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Se. 4:13-18; Mat. 24:27, 30, 31; 2Pe. 1:19-21; Dan. 8:14; Dan. 9:20-27; Ezra 7:7-13.

HATIRLAMA METNİ: “O gün diyecekler ki, ‘İşte Tanrımız budur; O’na umut bağlamıştık, bizi kurtardı, RAB O’dur, O’na umut bağlamıştık, O’nun kurtarışıyla sevinip coşalım.’” (Yêşaya 25:9).

İsa’nın ikinci gelişi Kutsal Yazı’nın ana konularından biridir. Kutsal Kitap’ın kutlu sayfaları boyunca uzanan altın bir ipliktir. Bir araştırmacı Eski Antlaşma’da Mesih’in ikinci gelişinden 1.845 kez söz edildiği yönünde bir değerlendirmede bulunmuştu. Yeni Ahit’in 260 bölümünde Mesih’in dönüşüne 300’den fazla atıf vardır. Her 25 ayetten birinde bundan bahsedilmektedir. Yeni Ahit’teki 27 kitabın 23’ü bu büyük olaydan söz etmektedir.

Reform bölünmeler ve çekişmeler yüzünden Avrupa’da sekteye uğradıktan ve engellendikten sonra, Protestanlık Amerika Birleşik Devletleri olacak olan Yeni Dünya’da kök salmaya başladı. Oradaki pek çok kişi İkinci Geliş’le ilgili gerçekler de dahil olmak üzere, hakikatin üzerindeki örtüyü kaldırmaya çalışmıştır.

Bu kişilerin arasında William Miller adında Baptist bir çiftçi de vardı. Miller, Kutsal Kitap üzerine yaptığı çalışmalara dayanarak, İsa’nın yakında, hatta kendi yaşadığı dönemde geleceğine inanıyordu. Bu mesajı vaaz etmeye başladı ve büyük bir hayal kırıklığına uğramasına rağmen, birçok insana bugün bile geçerliliğini koruyan Kutsal Kitap gerçeklerini açan bir hareket başlatmış oldu.

Bu haftaki dersimizde Mesih’in ikinci gelişinin yüzyıllar boyunca imanlıların yüreklerini neden sevinçle doldurduğunu ve bu büyük olaya nasıl hazır olabileceğimizi inceleyeceğiz.

*18 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 18.-21. bölümle-
52 rini temel alan konusunu çalışın.

O'nun Dönüşü Vaadi

Protestan Reformcular ve Hollanda'dan Yeni Dünya'ya giden yolcular İsa'nın gelişini özlemle bekliyorlardı. Onlar için Mesih'in ikinci gelişi hevesle beklendikleri sevincili bir olaydı. John Wycliffe kilisenin umudu olan Mesih'in gelişini dört gözle bekliyordu. Calvin, Mesih'in görkemli dönüşünden "tüm olaylar içinde en hayırlısı" diye bahsederken tüm Reformcular adına konuşuyordu. Tanrı'nın sadakatli erkek ve kadınları için Mesih'in ikinci gelişi korkulacak değil, benim-senecek bir şeydi.

Yuhanna 14:1-3, 1. Selanikliler 4:13-18 ve Titus 2:11-14 ayetlerini okuyun. Bu Kutsal Kitap ayetleri yüzyıllardır Hristiyanlara neden bu kadar umut veriyor?

Mesih'in ikinci gelişine olan inancın Kutsal Kitap'a inanan Hristiyanlara neden bu kadar umut ve sevinç verdiğini anlamak zor değil. Çünkü o hastalık, acı ve ölümün sona ereceğine işaret ediyor. Yoksulluğun, adaletsizliğin ve baskının sona ereceğini müjdeliyor. Çekişme, çatışma ve savaşın sona ereceğini bekliyor. Gelecekteki barış ve mutluluk dünyasını, Mesih'le ve tüm çağların kurtarılmışlarıyla sonsuza dek sürecek kardeşlik dünyasını öngörüyor.

"Rabb'in gelişi her çağda O'nun gerçek izleyicilerinin umudu olmuştur. Kurtarıcının Zeytin Dağı'nda ayrılırken verdiği vaat, yeniden geleceği sözü, öğrencilerinin geleceğini aydınlatmış, kalplerini acının söndüremeyeceği, denemelerin karartamayacağı bir sevinçle ve umutla doldurmuştur. Baskıların ve zulümlerin arasında, 'ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesi', 'mübarek umut'tu. Selanikli Hristiyanlar Rabb'in gelişine dek yaşamayı umut etmiş olan sevdiklerini gömerken kederle dolduklarında, öğretmenleri Pavlus dikkatlerini Kurtarıcının ikinci gelişinde gerçekleşecek olan dirilişe çekti. Bundan sonra Mesih'e ait ölümler dirilecek ve hayatta olanlarla birlikte Rabb'i havada karşılamak üzere götürülecekler. 'Böylece' dedi, 'sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız. Böylece, bu sözlerle birbirinizi teselli edin' (1. Selanikliler 4:16-18)." —Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 303.

İkinci Geliş inancımız açısından neden bu kadar önemlidir? Özellikle de ölümlerin uyuduğunu bildiğimiz için (10. derse bakın), bu öğretinin neden bu kadar önem kazanıyor? Bu olmasaydı, Pavlus'un dediği gibi, neden tamamen umutsuz bir durumda olurduk (bkz. 1Ko. 15:15-18)?

Zamanı Öngörmek

Protestan Reformcular Mesih'in gerçek, görünür, işitilebilir ve görkemli dönüşüne inanmış olsalar da, bu Kutsal Kitap gerçeğinin anlaşılması yavaş yavaş değişmiştir. 19. yüzyılın tanınan vaizleri, Mesih'in yeryüzünde krallığını kurmak ve 1000 yıllık sürecek barışa öncülük etmek için geleceğini öğretiyorlardı. Bu, ruhsal atalete ve ruhsal değerlere karşı ilgisiz bir bağlılığa yol açmıştı.

Benzer şekilde, Mesih'in öğrencileri de Mesih'in gelişinin doğasını yanlış anlamışlardı. O'nun kendilerini günahın mahkûmiyetinden ve prangalarından kurtaracak Kişi olarak değil, Roma esaretinin boyunduruğunu kıracak muzaffer bir komutan olarak geleceğini düşünüyorlardı. Yani O'nun gelişinin ne surette olacağını anlayamamışlardı.

Elçilerin İşleri 1:9-11; Vahiy 1:7 ve Matta 24:27, 30, 31 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Rabbimizin dönüş şekli hakkında bize ne anlatıyor?

Mesih ilk kez Beytlehem'deki yemlikte bir bebek olarak geldiğinde, çok az insan O'nun gelişini fark etmişti. Fakat ikinci kez geldiğinde, "her göz" O'nun gelişini görecektir. Her kulak O'nun dönüşünün borazan sesini işitecektir. Yeryüzündeki her insan O'nun görkemini görecektir. Aldatılmayalım. Kutsal Yazılar O'nun dönüşü etrafında gerçekleşen olayları çok açık bir şekilde ortaya koymuştur.

"Kutsal Kitap'ta bildirilen en ciddi, ancak en görkemli gerçeklerden biri, Mesih'in muhteşem kurtuluş işini tamamlamak üzere ikinci kez gelmesidir. Allah'ın uzun zamandır 'ölüm ülkesinde ve gölgesinde' oturan göçmen halkına, 'diriliş ve yaşam' Olan'ın, 'sürgüne gönderilen halkını geri getirmek üzere' yenden geleceği vaadinde, değerli, sevinç verici bir umut verilmiştir. İkinci geliş öğretisi, Kutsal Yazılar'ın ana ilkesidir. İlk çiftin üzüntülü adımlarla Aden bahçesinden uzaklaştıkları günden beri, iman çocukları Vaat Edilen Kişi'nin gelecek yıkıcının gücünü kırmasını ve kendilerini tekrar kayıp Cennet'e götürmesini beklediler."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 300.

İlk Adventist önderlerden Luther Warren gençlere şöyle derdi: "Mesih'in gelişine hazır olmanın tek yolu hazırlanmak ve hazır kalmaktır." Mesih'in yaklaşan dönüşü mesajı, her birimize yüreklerimizi incelememiz ve ruhsal yaşamlarımızı değerlendirmemiz için acil bir çağrıdır. Bu, tanrısal yaşama bir çağrıdır. Mesih'in dönüşünün görkemini parlayan ışığında tarafsızlık olamaz.

1. Selanikliler 5:2-5 ve İbraniler 9:28 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Mesih'in geliş biçimiyle ilgili olarak bize nasıl cesaret veriyor?

William Miller ve Kutsal Kitap

Tanrı Protestan Reformcuları yalnızca Mesih'e imanla aklanma gerçeğinin yeniden keşfedilmesi için kullandığı gibi, William Miller'ı da Mesih'in ikinci gelişinin biçimi hakkındaki gerçeğin yeniden keşfedilmesi için kullandı. Miller Kutsal Yazı'yı incelerken, Mesih'in onu hayal edebileceğinden bile daha fazla seviyor olduğunu anladı. Yaratılış'tan başlayarak, elinde kalem ve not defteriyle Kutsal Kitap'ı okumaya başladı. Okuduğu ayeti anlayabileceğinden daha hızlı okumamaya dikkat ediyordu. Kutsal Yazı'yı Kutsal Yazı'yla karşılaştırarak Kutsal Kitap'ın kendisini açıklamasına izin verdi.

Yeşaya 28:9, 10; Süleyman'ın Özdeyişleri 8:8, 9; Yuhanna 16:13 ve 2. Petrus 1:19-21 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Kutsal Kitap yorumlamasının hangi ilkelerini keşfediyorsunuz?

William Miller Kutsal Yazı'yı Kutsal Yazı'yla karşılaştırdıkça, Kutsal Kitap'ın gizemleri ona açıldı. Gizli bir hazineyi arayan biri gibi araştırdı ve karşılığını fazlasıyla aldı. Kutsal Ruh Tanrı'nın Sözü'nü onun anlayışına açtı. Kutsal Kitap'ın diğer bölümlerini incelerken gösterdiği titizlikle peygamberlik sözlerine de yaklaştı.

Daniel 1:17; Daniel 2:45; 1. Petrus 1:10, 11 ve Vahiy 1:1-3 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerini anlamak konusunda bize ne öğretiyor?

Peygamberlik sözlerini barındıran kitaplardaki simgeler gizemle kilitlenmiş değildir. Sevgi dolu Tanrı, bizi yakında bu dünyada yaşanacak can alıcı olaylara hazırlamak için peygamberlik Sözü'nü bize vermiştir. William Miller peygamberlik sözünün kendi kendisinin en iyi yorumlayıcısı olduğunu açık bir biçimde anlamıştı. Peygamberlik sözünün simgeleri Kutsal Kitap'ın kendisi tarafından açıklığa kavuşturulmuştur. Canavarlar kralları ya da krallıkları temsil etmektedir (*Dan. 7:17, 23*). Rüzgâr yıkımı temsil etmektedir (*Yer. 49:36*). Su halkları ya da ulusları temsil etmektedir (*Va. 17:15*). Kadın kiliseyi temsil etmektedir (*Yer. 6:2, Ef. 5:22-32*). Daniel ve Vahiy kitaplarının zamanla ilgili peygamberlik sözleri de simgesel bir dille yazılmıştır; bir peygamberlik günü bir gerçek yılı temsil etmektedir (*Say. 14:34, Hez. 4:6*). William Miller bu Kutsal Kitap yorumlama ilkelerine başvururken, keşfettiği ve Mesih'in dönüş zamanıyla ilgili olduğuna inandığı şey onu son derece şaşırttı.

Peygamberlik sözlerindeki simgeleri doğru anlamak imanımız için neden bu kadar önemlidir?

Daniel 8:14 Ayetindeki 2300 Gün

William Miller, peygamberler tarafından önceden bildirilen olayların tam olarak gerçekleştiğinin farkına varmıştı: İbrahim'in soyundan gelenlerin 400 yıllık sürgünü, İsrail'in 40 yıl çölde dolaşması, İsrail'in 70 yıl süren esareti ve Daniel kitabında İsrail'e ayrılan 70 hafta (*Yar. 15:13, Say. 14:34, Yer. 25:11 ve Dan. 9:24*).

Markos 1:15, Galatyalılar 4:4 ve Romalılar 5:6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın ilk geliş için belirlediği zaman çizelgesi hakkında bize ne söylüyor?

Miller Kutsal Yazı'yı Kutsal Yazı'yla karşılaştırarak peygamberlik sözlerini incelerken, Tanrı Kutsal Kitap'ın tamamında ilahi bir zaman çizelgesine sahipse, Rabbimizin ikinci gelişi konusunda da ilahi bir zaman çizelgesine sahip olması gerektiği sonucuna vardı.

Daniel 8:14 ayetini okuyun. 2.300 gün sona erdiğinde hangi olay gerçekleşecektir?

William Miller, "tapınağın paklanmasının," dünyanın ateşle arındırılması olduğunu savunan yaygın görüşü kabul etmişti. Böylesine muazzam öneme sahip bir olayı anlamak için Kutsal Yazıları özenle inceledi. Daniel kitabında 8. ve 9. bölüm arasındaki bağlantıyı keşfetti. Daniel 8. bölümde meleğe "görümün ne anlama geldiğini şuna açıkla" talimatı veriliyor (*Dan. 8:16*). Bölümün sonuna gelindiğinde, 8. bölümdeki görümün açıklığa kavuşturulmamış tek kısmı (*bkz. Dan. 8:27*) 2.300 günle ilgili bölümdü. Melek daha sonra Daniel'e döndü ve şöyle dedi, "sana anlayış vermek için geldim" (*Dan. 9:22; ayrıca bkz. Dan. 9:23, 25-27*). Bu, onun 2.300 gün konusunu anlamasına yardımcı olmak içindi.

Bunu biliyoruz çünkü Daniel'e "sözün anlamını kavraması ve görümün anlaması" (*bkz. Dan 9:23*) söylendikten sonra, meleğin ilk sözleri şunlar oldu: "Senin halkına ve kutsal kentine yetmiş hafta kadar zaman saptanmıştır" (*Dan. 9:24*). "Saptanmıştır" olarak tercüme edilen sözcük kelimenin tam anlamıyla "kesilmiştir" anlamına gelmektedir. Yani yetmiş hafta, 490 yıl kesilecekti. Peki nereden kesilecekti? Elbette 8. bölümde Daniel'in anlamadığı ve meleğin şimdi açıklamaya geldiği tek kısım olan 2.300 günlük görümden kesilecekti.

Ve 70 haftanın başlangıç noktası "Yeruşalim'i yeniden kurmak için buyruğun" (*Dan. 9:25*) verilmesi olduğu için, Miller bu tarihi belirlediğinde, 70 haftanın ve 2.300 günlük peygamberlik sözünün ne zaman başladığını öğrenmiş olacağını biliyordu.

En Uzun Peygamberlik Zaman Çizelgesi

Ezra 7:7-13 ayetlerini okuyun. İsrail'in Pers ülkesindeki tutsaklarının tapınaklarını yeniden inşa etmek üzere serbest bırakılmalarına izin veren ferman ne zaman yayınlandı?

Bu ferman Pers Kralı Artahşasta tarafından M.Ö. 457 yılında yayınlanmıştı. Bu, Yahudilerin Yerusâlim'i yeniden inşa etmek ve tapınak ibadetlerini yeniden tesis etmek için geri dönmelerine izin veren üç fermanın sonuncusuydu. Bu üçüncü ferman en eksiksiz olanıdır ve 2.300 gün/yıl peygamberlik sözünün başlangıcını belirlemektedir.

Daniel 9:25, 26 ayetlerini okuyun. Tüm bu peygamberlik dönemi ne zaman başlayacaktır? Bu ayetler hangi önemli olayları öngörüyor?

Bu dikkat çekici peygamberlik sözünde Daniel, "Yerusâlim'i yeniden kurmak için buyruğun verilmesinden" Mesih'e kadar, 69 peygamberlik haftası ya da 483 peygamberlik günü veya aslında yılı geçeceğini öngörmüştür. Ferman M.Ö. 457 yılının sonbaharında yayınlandığına göre, 483 yıl eklediğimizde M.S. 27 yılının sonbaharına varıyoruz. "Mesih" sözcüğü "Meshedilmiş Kişi" anlamına gelmektedir. Mesih, M.S. 27 sonbaharında vaftiz edilerek Ruh'la meshedilmiş oldu (Elç. 10:38). Vaftizinden sonra "Tanrı'nın Müjdesi'ni duyura duyura Celile'ye gitti. 'Zaman doldu' diyordu" (Mar. 1:14).

İsa, M.S. 31 yılının ilkbaharında, bu son peygamberlik haftasının ortasında, vaftizinden üç buçuk yıl sonra çarmıha gerildi. Mesih'in Golgota'da kurban edilmesiyle Tanrı'nın Kuzusu'na işaret eden sunular düzeni sona ermiş oldu. Örnek asıyla buluştu ve sonunda törensiz düzenin tüm kurbanları ve sunuları sona erdi.

Daniel 9:27 ayetini okuyun. Yetmiş haftalık peygamberlik sözü nasıl sona erecekti?

Özellikle Yahudilere saptanmış olan yetmiş hafta ya da 490 yıl, Sanhedrin'in müjde mesajını reddetmesiyle M.S. 34 yılında sona erdi (Elç. 6:8-7:60).

2.300 yıllık peygamberlik sözünden 490 yılı çıkardığımızda, peygamberlik sözünün tamamlanması için geriye 1810 yıl kalıyor. Bu da bizi M.S. 1844 yılına götürüyor. William Miller ve ilk Adventistler Daniel 8:14 ayetindeki tapınağın yeryüzü olduğuna inanıyorlardı ve Mesih'in 1844 yılında dünyayı ateşle arındırmak için geleceğini zannettiler. (Cuma güncü tabloya bakın.)

EK ÇALIŞMA: Aşağıdaki 70 hafta ve 2.300 gün peygamberlik sözleri tablosuna bakın. Peygamberlik sözleri M.Ö. 457 yılında başlıyor ve 70 haftalık peygamberlik sözünün konu ettiği “meshedilmiş olan önderin” etrafında gerçekleşen olayları önceden bildiriyor. Bu sağlam temele dayanan 2.300 günlük peygamberlik sözü 1844 yılında sona ermektedir.

2300 gün (2300 yıl)

“İlk öğrenciler gibi, William Miller ile çalışma arkadaşları da, taşıdıkları bildirin kapsamını kendileri tümüyle kavramamışlardı. Kilisede uzun süreden beri yerleşik olan yanlışlar, peygamberlik sözündeki önemli bir unsuru doğru yorumlanmalarına engel oldu. Bu nedenle, Allah’ın dünyaya iletmek üzere kendilerine emanet ettiği bildiriye duyurmalarına rağmen, anlamını yanlış kavradıkları için hayal kırıklığına uğradılar.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 354.

“Buna rağmen Allah yargı uyarısının olduğu gibi duyurulmasına izin vererek Kendi merhametli tasarısını gerçekleştirdi. Büyük gün yakındı, O ise Kendi takdiriyle insanları, kalplerindeki şeyleri kendilerine göstermek üzere, kesin bir zaman testine tabi tuttu. Bu mesaj, kilisenin denenmesi ve arındırılması için tasarlanmıştı. Bağlılıklarının bu dünyaya mı, yoksa Mesih’e ve göğe mi olduğunu görmeye yönlendirileceklerdi. Kurtarıcı’yı sevme iddiasındaydılar; şimdi de sevgilerini kanıtlayacaklardı. Dünyasal umutlarını ve ihtiraslarını terk ederek, Rableri’nin gelişini sevinçle karşılamaya hazır mıydılar? Bu bildiri onların kendi gerçek ruhsal durumlarının farkına varmalarını sağlamak için tasarlanmıştı; onları Rabb’i tövbe ve alçakgönüllülük ile aramaya teşvik etmek için, merhamet ile gönderilmişti.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 356.

Tartışma Soruları:

1. William Miller’in tecrübesinden ne gibi dersler çıkarabiliriz? Tanrı zaman zaman hatalı anlayışımızı geçersiz kılar mı?
2. Daniel 9:24-27 ayetlerinin anlaşılması Kutsal Kitap’ın bütünlüğünü ve Mesih’in ilahiliğini ortaya koymada neden bu kadar önemlidir?
3. Peygamberlik sözünü anlamamanın kurtuluş tasarısında nasıl bir işlevi bulunmaktadır? Peygamberlik sözü Tanrı’nın planında neden son derece önemlidir?

Kalpleri Açmak

F. Edgar Nunes Tarafından

Yakın zamanda bir Şabat günü, iki Suriyeli mülteci, Kanada'nın Ontario eyaletindeki Kingston Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ndeki ibadetlere katıldı. Kilisenin pastörü olarak herhangi bir ziyaretçiyi gördüğümde seviniyorum ama başka bir dünya dinine mensup bir anne ve kızı ağırlayabilmek beklenmedik bir ayrıcalıktı. Bizi nasıl duymuşlardı? Onları ibadetimize kim davet etmişti?

Suriyeli mültecilerin kilisemize ayak basmalarından çok önce, kilise üyelerinden biri olan Shirley ile arkadaş oldukları ortaya çıktı.

Shirley'nin yabancılara, özellikle de mültecilere karşı kocaman bir yüreği var ve insanları, aradaki engelleri ortadan kaldıran sıcak bir gülümsemeye selamlar. Elinden gelen her şekilde yardım etmeyi sever ve insanlar hep onun nezaketinden ve şefkatinden etkilenir. Ailecek yemek ve yaz pikniği davetlerini hemen kabul ederler. Suriyeli anne ve kızı Eman ve Heba, Shirley'nin Şabat günü kiliseye gelme davetini kabul etmişlerdi.

İbadet sonrası kilisenin dışına çıktık. Eman ve Heba konuşmaktan mutlu görünüyorlardı ve onlar için dua etme teklifimi seve seve kabul ettiler. Daha sonra, Kanada Kutsal Kitap Derneği tarafından basılan Yuhanna müjdesinin Arapça bir nüshasıyla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini sordum.

"Hayır' dersiniz alınmam," dedim.

Anne kitabı kabul etti.

"İsa'nın bir peygamber olduğuna inanıyoruz, bu yüzden kitabı okuyacağız." dedi.

Birkaç gün sonra Shirley aradı ve "Sudanca" konuşup konuşmadığımı sordu.

"Ziyaret etmeni istediğim Afrikalı başka bir ailem var," dedi.

Shirley'nin yabancılara olan gerçek sevgisi ve sıcaklığı kalplerin kilidini açmaya devam ediyor. Onun örneği, Mesih'in yöntemini izlememiz için bize ilham veriyor. "İnsanlara ulaşmada tek başına Mesih'in yöntemi gerçek başarıyı verecektir. Kurtarıcı, onların iyiliğini isteyen biri olarak insanların arasına karıştı. Onlara sempati gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra onlara 'Ardımdan gelin' dedi." (*Ministry of Healing, s. 143*).

Shirley insanlarla kaynaşıyor, onları dinliyor, onlara hizmet ediyor ve bençil olmayan bir sevgi ve kabul gösteriyor, böylece en zorlu engelleri yıkıyor. Shirley'nin her gün yaptığı gibi biz de kalpten kalbe gidebiliriz.

İsa şöyle der; "Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır." (*Yuhanna 13:35*) O'nun öğrencisi olduğumuzu gösteren sevgi, yabancıların kalplerini açan ve onları O'nun öğrencisi olmayı düşünmeye sevk eden sevgiyle aynıdır.

Bu misyon öyküsü, amacı "10/40 Penceresi boyunca, büyük şehirlerde, ulaşılamayan ve az ulaşılan insan grupları arasında ve Hristiyan olmayan dinlere Adventist erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." olan 2 Numaralı Misyon Hedefini göstermektedir. Daha fazla bilgi için: IWillGo2020.org.

Tapınaktan Gelen Işık

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 25:8, 9, 40; İbr. 8:1-6; Lev. 16:21, 29-34; Lev. 23:26-32; İbr. 9:23-28; Dan. 7:9, 10; Mat. 25:1-13; Va. 11:19.

HATIRLAMA METNİ: “Söylediklerimizin özü şudur: Göklerde, Yüce Olan’ın tahtının sağında oturan, kutsal yerde, insanın değil, Rab’in kurduğu asıl tapınma çadırında görev yapan böyle bir başkâhinimiz vardır” (İbraniler 8:1, 2).

Millercilerden bazıları, 22 Ekim 1844’teki hayal kırıklığından kısa bir süre sonra anlamaya başladılar. 2.300 günlük peygamberlik sözü, yaygın olarak düşünüldüğü gibi İsa’nın ikinci gelişiyile değil, Mesih’in göksel tapınaktaki işiyile ilgiliydi.

Gökteki tapınağın paklanması dünyasal tapınağın arındırılması işinin tamamlanmasıydı. Bu önemli gerçeği daha iyi anlamak için Daniel 7. ve 8. bölümler arasındaki benzerliğe bakın:

Daniel 7	Daniel 8
Babil	-----
Med-Pers	Med-Pers
Grek	Grek
Roma	Roma
Gökteki Yargılama	Tapınağın arındırılması

Bu benzerlikler tapınağın arındırılmasının gerçek doğasının, yani geliş öncesi araştırmacı yargılamanın anlaşılması gerçekleri gösteriyor. Bu hafta Mesih’in göksel tapınaktaki hizmetini keşfedeceğiz.

Göksel Tapınak

Mısır'dan Çıkış 25:8, 9, 40 ve İbraniler 8:1-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde hangi iki tapınağın ana hatları çiziliyor?

İlk Adventist imanlılar 1844 yılının takip eden aylarında Kutsal Yazılar'ı inceledikçe, Kutsal Kitap'ta iki tapınaktan bahsedildiğini fark ettiler –Musa'nın inşa ettiği tapınak ve gökteki büyük asıl tapınak. Kutsal Kitap'ta kullanılan “tapınak” ifadesi, öncelikle göksel şeylerin bir örneği olarak Musa tarafından inşa edilen tapınağı; ikinci olarak da dünyasal tapınağın işaret ettiği, gökteki “gerçek tapınağı” ifade etmektedir. Mesih'in ölümüyle örneksel hizmet önemini kaybetmiştir. Gökteki “gerçek tapınak”, yeni antlaşmanın tapınağıdır. Daniel 8:14 ayetindeki peygamberlik sözü de bu dönemde tamamlandığına göre, orada bahsedilen tapınak, yeni antlaşmanın tapınağı olmalıdır.

“2300 günün sonunda, 1844 yılına gelindiğinde, yeryüzünde yüzyıllardır bir tapınak yoktu. Bu nedenle, ‘2300 akşam, sabah olacak, sonra kutsal yer yeniden düzene konulacak’ şeklindeki peygamberlik sözü tartışmasız olarak gökteki tapınağı işaret etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 421.

Çöldeki tapınak, göksel tapınağın ölçekli bir modeli ya da örneğiydi. Dünyasal tapınaktaki hizmetler, Tanrı'nın ilahi kurtuluş tasarısının habercisiydi. Sunulan her kurban İsa'nın Golgota çarmıhındaki kurbanlığını temsil ediyordu (*bkz. Yü. 1:29*). Mesih'in kurbanlığı sayesinde günahın mahkûmiyetinden kurtulduk. Bağışlanmaya sahibiz. İsa'nın bizim adımıza kurban olduğunu kabul edip günahlarımızı itiraf ettiğimizde suçluluğumuz ortadan kalktı (*Yü. 1:9*). İsa sadece bizim için ölen Kuzu değil, aynı zamanda bizim için yaşayan Kâhin'dir.

İbraniler 7:25 ayetinde şöyle açıklanıyor: “Bu nedenle O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır.” O, günahın suçluluğunu ortadan kaldırmakta ve bizi günahın gücünden kurtarmaktadır (*Rom. 8:1-4; 2Ko. 5:21*). İsa'nın göksel tapınaktaki hizmeti bizim içindir. O'nun aracılığının bir sonucu olarak, günahın yaşamlarımız üzerindeki etkisi ortadan kalkmıştır. Artık günahlı doğalarımızın esareti altında ya da kölesi değiliz. Biz Mesih'te özgürüz: günahın mahkûmiyetinden ve günahın denetiminden kurtulduk. İmanla Mesih'e tutunduğumuz sürece, kurtuluş güvencesine sahibiz.

İsa'nın gökte sizin adınıza hizmet ettiğini, yani orada sizin için aracılık ettiğini bilmek sizin için ne anlama geliyor? Neden sizin adınıza arabuluculuk yapacak birine ihtiyacımız var? Bu gerçek neden iyi haberdir?

En Kutsal Yerde

Levililer 16:21, 29-34; Levililer 23:26-32 ve İbraniler 9:23-28 ayetlerini okuyun. Eski İsrail’de Kefaret Günü neden bu kadar önemliydi?

Kâhinler yılın her günü hizmet ederlerdi, ancak İbranicede Yom Kippur olarak adlandırılan Kefaret Günü’nde tüm İsrail’in gözleri tapınağa çevrilirdi. Levililer 16. ve 23. bölümler Kefaret Günü için açık talimatlar vermektedir. O gün tüm günlük faaliyetler dururdu. Herkes oruç tutardı. Başkâhin onlar için En Kutsal Yer’de Tanrı’nın huzuruna girerken, halk da yüreklerini araştırırdı. Alçakgönüllülükle ve içten itiraflarla Tanrı’yı ararlardı.

Kefaret Günü’nde “isteklerini denetlemeyen” her kişi halkın arasından “atılacak”, artık seçilmiş halkın bir parçası olmayacaktı (*Lev. 23:27, 29*). Kefaret Günü’nde başkâhin Rab’bin tekesinin kanını tapınağa götürür ve bağışlanma kapağının üzerine serptikten sonra kanı altın sunağın ve tunç sunağının boy-nuzlarına sürerek tüm mabedi bütünüyle arındırırdı. Başkâhin “kefaret etmeyi” bitirdikten sonra, iki elini canlı tekenin başına koyarak İsrail’in günahlarını itiraf ederdi. Sonrasında teke, ordugâhtan sonsuza dek ayrılmak üzere çöle götürülürdü (*Lev. 16:20-22*).

Kanın her gün gerçekleştirilen ayinler sırasında tapınağa aktarılması, günahın kayda alındığını (Yer. 17:1) ve Tanrı’nın nihai olarak günahattan kurtulma işinin sorumluluğunu üstlendiğini gösteriyordu. Kefaret Günü geldiğinde ise tapınağın dışına alınır, Şeytan’ı temsil eden ve onun günah sorunundaki mutlak sorumluluğunu ortaya koyan günah keçisi Azazel’in başına aktarılırdı.

Bu keçi uzağa, çöle götürülürdü, böylece Kefaret Günü’nün sonunda Tanrı’nın temiz bir tapınağı ve temiz bir halkı olurdu. Mesih göksel tapınakta, önce Kutsal Yer’de ve artık 2.300 günün sona erdiği 1844’ten beri En Kutsal Yer’de bizim için hizmet etmektedir.

Bizim Vekilimiz olan İsa sayesinde bu büyük yargılamadan geçeceğiz. Ellen G. White’ın dediği gibi, “biz O’nun hiçbir paya sahip olmadığımız doğruluğuyla aklандık.”—*Sevgi Öğretmeni*, s. 20. Bize atfedilen (isnat edilen) bu doğruluğun bir sonucu olarak, biz de isteklerimizi denetleriz. Bu, günahattan yüz çevirmek anlamına gelmektedir. Bu, kötülüğü rahatlıkla kabullenmediğimiz ya da sevilen günahları mazur görmediğimiz ya da onlara tutunmadığımız, ama lütufta büyüdüğümüz ve kutsallıkla dolu bir yaşam sürdüğümüz anlamına gelmektedir.

Kefaret Günü’nün bugünkü yaşamımızdaki önemi nedir? Nasıl yaşadığımız konusunda neden bir fark yaratmalıdır?

Yargı Geldi

Daniel 7:9, 10 ile Vahiy 14:6, 7 ayetlerini karşılaştırın. Bu iki metin arasındaki benzerlik nedir?

Yargılama Kutsal Kitap boyunca öne çıkan bir konudur. “Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır, ister iyi ister kötü olsun” (*Vaiz 12:14*). İsa, insanların “söyledikleri her boş söz için yargı günü hesap” (*Mat. 12:36*) verecekleri, gelecekteki bir yargılama zamanına işaret etmişti. Elçi Pavlus şöyle ekliyor: Tanrı “karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır” (*İko. 4:5*). Melek haberci Yuhanna’ya “O’nun [Tanrı’nın] yargılama saati geldi” demişti (*Va. 14:7*).

Vahiy 22:10-12 ayetlerini okuyun. İsa geri döndüğünde tüm insanlığın kaderi ne olacak? Yuhanna’ya hangi açık tebliğ yapıyor?

Mesih nihai ödülleri vermek için geleceğine göre, O geldiğinde kimin hangi ödülü alacağını belirlenmesi için bundan önce bir yargılama olmalıdır. Mesih geri döndüğünde, ikinci bir şans olmayacaktır. Her insan Mesih’in tarafında ya da karşısında nihai, geri dönülmez kararını vermek için yeterli bilgiye sahip olmuş olacaktır.

Matta 25:1-13 ayetlerini okuyun. İsa bu iki farklı imanlı grubuyla neden bu kadar farklı ilişki kuruyor?

“Araştırma işi tamamlandığında, tüm çağlarda Mesih’i izleme iddiasında olanlar yoklanarak haklarında karar verildiğinde, ancak o zaman, daha önce olmamak üzere, deneme süresi sona erecek ve rahmet kapısı kapatılacaktır. Böylece, ‘Hazırlıklı olanlar, onunla birlikte düğün şölenine girdiler ve kapı kapandı’ şeklindeki kısa bir ifade ile Kurtarıcı’nın son hizmeti ile, insanlığın kurtuluşuna ilişkin muazzam işin tamamlanacağı zamana taşınırız.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 432.

Yargıdan korkmamıza gerek yok. Biz Mesih aracılığıyla bağışlanmaya sahibiz, suçluluktan kurtuluşa sahibiz, dindar yaşamlar sürme gücüne sahibiz ve nihai zafere sahibiz.

En Kutsal Yerin İyi Haberi

İbraniler 4:14-16 ve İbraniler 10:19-22 ayetlerini okuyun. Bu ayetler her birimize hangi güvenceyi veriyor ve hangi ilahi daveti iletiyor?

Pavlus'un İbraniler kitabında "sımsıkı sarılalım", "cesaretle yaklaşalım", "vazgeçmeyelim", imanımızı büyük Başkâhinimiz İsa'ya odaklayalım vurgularını yapıyor. Biz ihtiyacımız olan her şeye İsa'da sahibiz. İmanla, İsa'nın bizim için açtığı "yeni ve diri yol" aracılığıyla göksel tapınağa girebiliriz.

Avluya baktığımızda, tunçtan sunağın boynuzlarında kan görürüz. Kutsal Yerde buhur sunağının altın boynuzlarında kan görürüz. Bağışlanma kapağının önündeki perdenin üzerine serpilmiş kanı görürüz.

İsa'nın kanı her adımda yolu hazırlamaktadır. Bu bize umut veriyor, çünkü ancak İsa bizi bağışladığı ve günahlarımızı sildiği için Tanrı'yla yeniden bir araya gelebiliriz. Tanrı'nın merhameti de sonsuzdur adaleti de sonsuzdur. Ve adalet, İsa önce günahlarımızı bağışlamayı, sonra da onları silmeyi güvence altına almadıkça, Mesih'in kurbanlığını günahlarımıza kefarete kabul edemez.

Vahiy 11:19 ayetini okuyun. Büyük mücadele bağlamında, bu görüm neden çok önemlidir? Yasa ve müjde arasındaki ayrılmaz bağı nasıl göstermektedir?

Burada evrenin taht odasında, Tanrı'nın varlığının göz kamaştırıcı parlaklığı ve alev alev yanan görkeminde, Tanrı'nın tahtının tam dibinde, Antlaşma Sandığının içinde Tanrı'nın yasasını keşfediyoruz. Burada, En Kutsal Yer'de, Tanrı'nın adaleti ve merhameti açığa çıkıyor. Hiçbir dünyevi güç Tanrı'nın yasasını değiştiremez, çünkü diğer nedenlerin yanı sıra, bu yasa gökteki Antlaşma Sandığında saklı tutulmaktadır. İbraniler 8:10 ayeti şöyle diyor: " 'O günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur' diyor Rab, 'Yasalarımı zihinlerine işleyeceğim, yüreklerine yazacağım. Ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak.' " İmanla göksel tapınağa girdiğimizde, bizim için ölmüş olan ve yasayı yüreklerimize yazan Mesih aracılığıyla geçmiş günahlarımız için bağışlanma ve itaatkâr bir yaşam sürmek için de güç buluruz. İsa bizi "tümüyle kurtaracak güçtedir" (İbr. 7:25). İsa bizi günahın cezasından ve gücünden tamamen ve bütünüyle kurtarmaktadır.

İsa'nın arabuluculuğu neden bu kadar inanılmaz derecede iyi bir haberdir? Doğruluk standardı olan yasanın önünde dururken, müjde olmasaydı nasıl bir umuda sahip olurduk?

Yargılamadaki Savunucumuz İsa

İbraniler 10:9-14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler kâhinin dünyasal tapınaktaki hizmetiyle İsa'nın göksel tapınaktaki hizmeti arasında nasıl bir fark olduğunu ortaya koyuyor?

Mesih günah için kusursuz bir kurban olarak bir kereliğine çarımhta herkes için öldü. O'nun göksel tapınaktaki kâhinlik hizmeti ise bizi kutsamaktadır. Şimdi de, En Kutsal Yere girdikten sonra, yargılamada bizim Savunucumuz olarak bulunmaktadır (*bkz. 1Yu. 2:1*). Mesih “birçoklarının günahlarını yüklemek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklemek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir” (*İbr. 9:28*). O'nun kurbanlığı ve arabuluculuğu sayesinde günahın üstesinden gelinmiştir. O şimdi de “O'nun gelişini özlemle beklemiş olanlar” için yeniden geliyor (*2Tî. 4:8*).

İbraniler 6:19, 20 ayetlerini okuyun. O neden bizi O'nu izlemeye davet ediyor ve izlerken neyi keşfediyoruz?

“Mesih'in gökteki tapınakta insanın yararına yaptığı arabuluculuk, kurtuluş tasarısı için çarımhtaki ölümü kadar zorunludur. Ölümüyle başladığı işi gökte tamamlamak için dirilişinden sonra göğe yükselmiştir. Perdenin arkasına, ‘uğrumuza öncü olarak girdi[ği]’ o yere imanla girmeliyiz. (*İbraniler 6:20*). Orada, Golgota'daki haçtan gelen ışık yansımaktadır. Orada kurtuluşun sırlarını daha net bir şekilde kavrayabiliriz. İnsanın kurtuluşu gök için sonsuz bir paha karşılığında gerçekleşmiştir; verilen kurban, Allah'ın bozulan yasasının en kapsamlı şartlarına denktir. İsa Baba'nın tahtına giden yolu açmıştır ve O'nun arabuluculuğu ile, imanla O'na gelen herkesin samimi arzuları Allah'ın huzuruna sunulabilir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 493.

Kurtuluş tasarısı, büyük mücadeleyi çözmek ve bu gezegeni Şeytan'ın pençesinden kurtarmak için eksiksiz bir tasarıdır. İsa'nın yaşamı, muhtaç dünyaya ve gözleyen evrene Tanrı'nın sevgisini göstermiş oldu. O'nun ölümü günahın çirkinliğini ortaya çıkarmış ve tüm insanlık için kurtuluş sağlamıştır. Göksel tapınaktaki arabuluculuğu ise kefaretin faydalarını, onlara sahip olmak için imanla elini uzatan herkese sağlamaktadır.

Mesih'in çarımhtaki ölümü ile göksel tapınaktaki arabuluculuğu arasında nasıl bir ilişki bulunmaktadır ve yargılama kurtuluş tasarısı için neden bu kadar gereklidir?

EK ÇALIŞMA: İsa'nın yargılamada bizim için yaptığı işin ve bizim işlevimizin nasıl tarif edildiğine dikkat edin: "İsa onların günahlarını mazur görmez, fakat tövbelerini ve imanlarını gösterir ve bağışlanmaları talebiyle, yaralı ellerini Baba'nın ve kutsal meleklerin önünde kaldırarak şöyle der: Onları adlarıyla tanıyorum. Adlarını avuçlarıma kazıdım. 'Allah'ın kurbanları kırılmış ruhtur; Ey Allah, kırılmış ve ezilmiş yüreği hor görmezsin.' (Mezmunur 51:17 [KM]). Halkının suçlayıcısına dönerek şöyle beyan eder: 'RAB seni azarlasın, ey Şeytan!... Yeruşalim'i seçen RAB seni azarlasın!'"—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 488.

"Tanrı'nın kabul edilmiş halkının Rab'bin huzurunda kirli giysilerle durduğunun temsil edilmiş olması, O'nun adını ikrar eden herkesi alçakgönüllülüğe ve yüreğini derinlemesine araştırmaya yönlendirmelidir. Gerçeğe boyun eğerek gerçekten canlarını saflaştıran kişiler, kendileri ile ilgili çok alçakgönüllü düşüncelere sahip olacaklardır. Onlar, Mesih'in kusursuz karakterini daha yakından gördükçe, O'nun benzerliğine dönüşmek için daha güçlü bir arzu duyacaklar ve kendilerindeki saflığı ya da kutsallığı daha az göreceklerdir. Fakat bir yandan günahkâr durumumuzun farkına varmamız gerekiyor olsa da, doğruluğumuz, kutsanmamız ve kurtarılmamız için Mesih'e dayanmamız gerekmektedir. Şeytan'ın bize yönelttiği suçlamalara yanıt veremeyiz. Ancak Mesih bizim adımıza etkili bir savunma yapabilir. O, bizim erdemlerimize değil, kendi erdemlerine dayanan savlarla suçlayıcıyı susturabilecek kudrettedir."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 471, 472.

"Şu anda büyük kefaret gününde yaşamaktayız. Örneksel hizmette, başrahip İsrail için kefarette bulunurken, herkesin halkın arasından atılmamak için Rabb'in önünde günahtan tövbe ederek ve kendini alçaltarak canlarına eziyet etmeleri gerekiyordu. Aynı şekilde, adlarının yaşam kitabında kalmasını isteyenler de, şimdi, deneme sürelerinin sonunda kalan birkaç günde, Allah'ın huzurunda günahtan acı duyarak ve gerçek tövbeyle canlarına eziyet etmelidirler."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 494.

Tartışma Soruları:

1. İsa'nın, Baba'nın huzurunda bizim için yaralı ellerini kaldırdığı düşüncesi hangi duyguları harekete geçiriyor? Neden yargılamadaki yegane umudumuz budur?
2. Kefaret Günü'nde yaşıyoruz. Kefaret, Tanrı'nın kaybolmuş günahkârları kurtarmak için yaptığı iştir. O halde, Tanrı'nın günahkârları kurtarma işine adanmış herhangi bir gün neden iyi haber olmalıdır?
3. Ellen G. White'ın şu sözlerine dikkat edin: "Ancak Mesih bizim adımıza etkili bir savunma yapabilir. O, bizim erdemlerimize değil, kendi erdemlerine dayanan savlarla suçlayıcıyı susturabilecek kudrettedir."—*Advent Review and Sabbath Herald*, 2 Ocak 1908. Bu umudu nasıl sahiplenebilirsiniz?

Kiliseden Kaçış, Bölüm I

Andrew McChesney Tarafından

Kilise, Aneliya'nın gitmek isteyeceği son yeri. Hristiyan olmayan bir dünya dinine mensup bir ailede büyümüş, 40 yılı aşkın bir süredir bayramlarda kendi ibadethanesini ziyaret etmiş ve hayvanların kurban edilmesini gözlemlemişti. Bu nedenle, kocası ve 20 yaşındaki oğlu Rosen'a sokakta bir yabancı tarafından Kutsal Kitap teklif edildiğinde şok oldu.

Yabancı, "Bunu al ve bu akşamki toplantımıza gel," demişti.

İkramların da olacağını söylemişti.

Aneliya evde, bu davete karşı çıktı. "Orada ne yapacağız?" dedi. "Gitmek istemiyorum. Ben başka bir dine mensubum."

Ama Rosen kiliseye gitmek istiyordu.

"Gel" dedi. "Orada bir şeyler yeriz ve anlatacaklarımızı dinleriz."

Mülteci ailenin beş üyesi de Avrupa kentindeki toplantıya gitti. Kilise üyeleriyle selamlaştılar ve onlarla çay içip pasta yediler. Aneliya, kilise programı sırasında insanların İsa hakkında konuştuklarını anlamıştı ama kelimeleri anlayamıyordu.

Meraklanıp, "Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu. Kendi inancına sahip biri için Kutsal Kitapla ilk kez tanıştığı göz önünde bulundurulduğunda bu oldukça normal bir tepkiydi.

Ancak Rosen, toplantıdan büyülenmişti. Daha sonra, sokakta ona Kutsal Kitap'ı sunan yabancı, yani Paul ile Kutsal Kitap'ı incelemeye başladı.

Çok geçmeden Rosen, annesinin kendi vaftizi için kiliseye gelmesini istedi.

Kilise, Aneliya'nın gitmek isteyeceği son yeri.

"Vaftiz de neyin nesi?" dedi. "Ben gelmiyorum."

Rosen onsuz vaftiz edildi.

Ardından Aneliya ve ailesi kiralık dairelerinden tahliye edildi. Kiralayacak paraları vardı ama kalacak yer bulamıyorlardı. Kilise üyeleri aramaya katıldı, ancak boşunaydı. Kilise üyeleri, aileyi geçici olarak çocukların Şabat Okulu sınıfında kalmaya davet etti.

Kilise, Aneliya'nın gitmek isteyeceği son yeri. Ama başka seçeneği kalmamıştı. O ve ailesi kilisede yedi ay yaşadılar.

O sırada Paul aileyi sürekli ziyaret etip onlara Kutsal Kitap okudu. Aneliya onun neden Kutsal Kitap okuduğuna anlam veremiyordu. Yalnızca kendi dininin kutsal yazılarının gerçeği içerdiğine inanıyordu. "Bu Kutsal Kitap, bir daire bulmamıza nasıl yardım edecek? Neden bir daire bulamıyoruz?"

Şabat günleri Paul aileyi kilise ibadete katılmaya davet etti. Aneliya da kaçınmaya devam etti. İbadet töreninin başladığını gördüğü an koşarak kapıdan çıkıyordu. Ancak 22 yaşındaki oğlu Sergei, duyduklarından etkilenmişti. O da vaftiz edildi.

Aile yeni bir ev bulduktan sonra, Aneliya'nın iki oğlu da ona, İsa'yı düşünmesi için yalvarmaya başladı.

Küresel Misyon Merkezleri, insanları kurtuluşun iyi haberini diğer dünya dinlerinden değerli insanlarla paylaşmak üzere eğitmeye yardımcı olan Adventist Mission'a verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgi için globalmissioncenters.org. Hikaye haftaya sonuçlanacaktır.

Tanrı'nın Yönetiminin Temeli

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 14:6-12; Vaiz 12:13, 14; Özd. 28:9; Dan. 7:25.

HATIRLAMA METNİ: “Bunun üzerine ejderha kadına öfkelen-di. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti” (Vahiy 12:17).

A dventistler yoğun Kutsal Kitap çalışmaları sayesinde, göksel tapınağın En Kutsal Yeri'nde bulunan yasanın önemini anlamaya başladılar. Tanrı'nın yasasının kalbine baktıklarında, dördüncü emir olan Sebt gününün son derece önemli olduğunu fark ettiler. Aslında bu buyruk, diğerlerinden çok daha açık bir şekilde Tanrı'yı Yaratıcımız, tüm gerçek ibadetin temeli olarak tanım-lamaktadır. Bu konu özellikle dünya tarihinin son günlerinde belirgin olacaktır (bkz. Va. 14:6-12).

Şeytan'ın amacı başından beri Tanrı'nın yasasını zayıflatarak, O'na ibadet edilmesine karşı çıkmak olmuştur. O, “tek konuda” suç işlemenin “bütün Yasa'ya karşı suçlu” olmak anlamına geldiğini biliyor (Yakup 2:10); bu sebeple insanları Tanrı'nın yasasını çiğnemeye teşvik ediyor. Şeytan Sebt gününden nefret ediyor, çünkü Sebt günü insanlara Yaratıcı'yı ve O'na nasıl ibadet edilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. Fakat Sebt günü aynı zamanda göksel tapınağın En Kutsal Yeri'nde Tanrı'nın yasasında muhafaza edilmektedir. Günahı tanımlayan yasa olduğu için, insanlar Tanrı'ya sadık kalmaya çalıştıkları sürece, Sebt emri de dahil olmak üzere O'nun yasası geçerli olmayı sürdürmelidir.

Bu dersin amacı, tapınak, Tanrı'nın yasası, Sebt günü ve yaklaşan canavarın işaretiyle ilgili kriz arasındaki bağlantıyı göstermektir. Ayrıca Sebt Günü'nün son zaman kuşağıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu da inceleyeceğiz.

Tapınak ve Yasa

Vahiy 11:19, Mısır'dan Çıkış 25:16, Mısır'dan Çıkış 31:18 ve Vahiy 12:17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler tapınağın En Kutsal Yeri'ndeki Antlaşma Sandığının içinde ne olduğunu gösteriyor?

Kefaret Günü bir yargı günüydü. Tüm İsrail'e tövbe ederek, kendilerini sınavarak ve her türlü işten kaçınarak bu etkinliğe katılması emredilmişti (*bkz. Lev. 23:29-31*). Sadece o gün başkâhin günahın kefareti için En Kutsal Yere girerdi. Orada, kutsal alanın en iç bölümünde Antlaşma Sandığı bulunurdu. Sandığın içindeyse Tanrı'nın taş levhalar üzerine yazılmış olan On Emir yasası bulunuyordu. Sandığın altın kapağına bağışlanma kapağı denilirdi ve tapınağı günahattan arındırmak için üzerine kan serpilirdi. Tanrı'nın varlığı, bağışlanma kapağının üzerinde Şekina görkeminde tezahür ediyordu. Sunulan her kurban Tanrı'nın günahkâr insanlara olan merhametini gösteriyordu. Kefaret Günü ise günahın yargı gününe kadar hatırlanacağını (*İbr. 10:3*) Aslında günah, yüzyıllar sonra, ancak Mesih'in çarmıhta öldüğünde kan aracılığıyla tamamen ortadan kaldırılacaktı. Günahlardan arınabilmemiz O'nun kanına iman sayesinde olur (*1Pe. 1:18, 19*). Orada, Tanrı'nın huzurunda, merhamet ve adalet muhteşem bir biçimde birleşmektedir.

Elçi Yuhanna göksel tapınağa baktığında, "Tanrı'nın tapınağının... açıldığını" ve "O'nun Antlaşma Sandığının" ortaya çıktığını görmüştü (*Va. 11:19*). Büyük Mücadele şu yorumu ekliyor: "Gökteki tapınağın en kutsal yerinde, ilahi yasa – Allah'ın Sina dağında gök gürlemeleri arasında bizzat konuştuğu ve taş levhalar üzerine parmağıyla yazdığı yasa– kutsal olarak saklanmaktadır. Gökteki tapınakta bulunan Allah'ın yasası, taş tabletlere yazılan ve Musa tarafından Tevrat'a geçirilen ilkelerin yanılmaz bir kopyasını teşkil eden muazzam orijinaldir. Bu önemli noktanın anlayışına ulaşanlar, böylece ilahi yasanın kutsal ve değişmez niteliğini görmeye yönlendirildiler."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 436, 437.

İlk Adventist imanlılar Kutsal Kitap'ın tapınak hakkındaki öğretisini inceledikçe, Tanrı'nın yasasının önemini ve Tanrı'nın yasasının kalbinde Sebt gününün yer aldığını fark ettiler. Tanrı'nın yasası göksel tapınaktaki Antlaşma Sandığının içinde tasvir edildiyse, onun kesinlikle çarmıhla birlikte geçersiz kılınmış olmayacağını düşündüler.

Saatte bin kilometre hızla, istisnasız her hafta bize gelen Sebt gününü düşünün. Bu, yaratılış öğretisinin ne kadar önemi olduğu konusunda bize ne söylemelidir? Başka hangi öğreti bu kadar güçlü ve tekrar eden bir hatırlatıcıya sahiptir?

Tanrı'nın Yasasının Değişmezliği

Matta 5:17, 18; Mezmurlar III:7, 8; Vaiz 12:13, 14; 1. Yuhanna 5:3 ve Süleyman'ın Özdeyişleri 28:9 ayetlerini okuyun. Bu Kutsal Kitap ayetleri Hristiyanların yasayla olan ilişkileri konusunda ne öğretiyor?

Yedinci Gün Adventistleri, Tanrı'nın yasasının kutsallığını savunan Protestan Reformcuların izinden gidiyorlar. John Wesley'nin şu güçlü doğrulamasına dikkat edin: “Rabbimizin aslında yok etmeye, feshetmeye ve tamamen ortadan kaldırmaya geldiği yasa, Musa tarafından İsrailoğulları'na verilmiş olan, eski kurbanlarla ve tapınak hizmetiyle ilgili tüm emir ve düzenlemeleri içeren törensel ya da ayinsel yasadır . . . Fakat O, On Emir'de yer alan ve peygamberlerin yerine getirdiği ahlâki yasayı ortadan kaldırmamıştır. O'nun gelişinin gayesi bunun herhangi bir kısmını iptal etmek değildi. Bu, hiçbir zaman bozulamayacak, 'göklerde güvenilir bir tanık olarak sonsuza dek kalacak' bir yasadır . . . Bu yasanın her kısmı tüm insanlık üzerinde ve her çağda; zamana veya mekana ya da değişikliğe tabi diğer koşullara değil, ancak Tanrı'nın doğasına, insanın doğasına ve birbirleriyle olan değişmez ilişkilerine bağlı olarak, yürürlükte kalmalıdır.”—Upon Our Lord's Sermon on the Mount, Discourse V, *John Wesley's Sermons [Rabbimizin Dağdaki Vaazı Üzerine, V. Makale, John Wesley'nin Vaazları]*: s. 208, 209.

Mısır'dan Çıkış 34:5-7 ayetlerini, Romalılar 7:11, 12; Mezmurlar 19:7-11; Mezmurlar 89:14 ve Mezmur 119:142, 172 ayetleriyle karşılaştırın. Bu ayetler Tanrı'nın yasası ile Tanrı'nın karakteri arasındaki ilişki hakkında bize ne söylüyor?

Tanrı'nın yasası O'nun karakterinin bir açıklaması, tahtının temeli ve insanlığın ahlaki dayanağı olduğu için, Şeytan ondan nefret etmektedir. “Dünyasal tapınak göksel olanın simgesi ya da örneği ise, yeryüzündeki sandıkta saklanan yasanın buna göre gökteki sandıkta bulunan yasanın birebir kopyası olduğunu göremeyen kimse yoktu; ayrıca göksel tapınakla ilgili gerçeğin kabulü, Allah'ın yasasının gereklerinin ve dördüncü emirdeki Şabat günü zorunluluğunun kabulünü gerektiriyordu. Kutsal Yazılar'ın Mesih'in göksel tapınaktaki hizmetini ortaya koyan uyumlu açıklamasına sert ve kararlı karşıtlığın sırrı burada yatıyordu.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 438.

İnsanların On Emir'i artık yerine getirmek zorunda olmadığımızı savunmak için sıklıkla öne sürdükleri gerekçeler nelerdir? Sizde bunun arkasında gerçekte ne bulunuyor?

Sebt Günü ve Yasa

Vahiy 14:6, 7; Vahiy 4:11; Yaratılış 2:1-3 ve Mısır'dan Çıkış 20:8-11 ayetlerini okuyun. Yaratılış, Sebt günü ve Tanrı'nın yasası arasındaki ilişki nedir?

Yaratılış Tanrı'nın gözündeki ne kadar değerli olduğumuzu açıklamaktadır. Biz evrende yalnız değiliz, kozmik bir toz zerresi ya da genetik bir tesadüf de değiliz. Başka bir deyişle, yaşamın kökeni konusundaki medya ve popüler kültür tarafından yaygın olarak benimsenen bilimsel senaryo, Kutsal Kitap'taki anlatımla hiçbir şekilde bağdaşmayan bir köken görüşü sunmaktadır.

Biz, İsa bizi yarattığı için buradayız. Ve O sadece bizi yarattığı için değil, aynı zamanda bizi kurtardığı için de ibadet etmemize layıktır. Tüm gerçek ibadetin merkezinde Yaratılış ve Kurtuluş yer almaktadır. Bu sebeple, Sebt günü kurtuluş tasarısını anlamak için hayati önem taşımaktadır. Sebt günü, Yaratıcı'nın ilgisinden ve Kurtarıcı'nın sevgisinden bahseder.

Tanrı, yaratılış haftası sona erdiğinde, yarattığı dünyanın güzelliği ve görkemi içinde dinlenmişti. O ayrıca bize bir örnek olması için dinlendi. Sebt günü, bizi yaratanı övmek için haftada bir durup dinlenmektir. Sebt gününde ibadet ederken, O'nun başka hiçbir güne değil sadece o güne yerleştirmiş olduğu özel bereketi almak için yüreklerimizi açıyoruz.

Sebt günü bizi, O'nun bizim için amaçladıklarından saptığımızda dahi bizi terk etmeyecek kadar çok seven Yaratıcı'ya yönlendirmektedir. Sebt günü O'nda dinlenmemizin ölümsüz bir simgesidir. Yaratan'a bağlı kalmanın özel bir işaretidir (*Hez. 20:12, 20*). Sebt günü bir çalışma simgesi değil, dinlenme simgesidir; yasacılık değil, bir lütf simgesidir; mahkûmiyet değil, bir güvence simgesidir. Sebt günü kurtuluş için kendimize değil, Tanrı'ya güvenmenin simgesidir. Gerçek Sebt dinlenmesi, bizi yaratanın, bizi kurtaranın ve bizim için tekrar gelecek Olan'ın sevgi dolu kollarında lütfun dinlenmesidir.

Tanrı'nın dünya için son zaman mesajı olan Vahiy 14. bölümün mesajı, insanları her Sebt gününde O'nun sevgisinde ve ilgisinde dinlenmeye çağırıyor. Bizi yaratamı hatırlamaya ve O'na yüceltmeye çağırıyor. Sebt Günü'nü tutmak aynı zamanda Aden bahçesinin kusursuzluğu ile gelecekteki yeni göklerin ve yeni yeryüzünün görkemi arasındaki bağlantıdır. Bize Aden bahçesinin ihtişamının bir gün yeniden kurulacağına hatırlatmaktadır.

Pek çok Yedinci Gün Adventisti yasacı olmakla suçlanmıştır ve bu suçlama genellikle Sebt gününü tutuyor olmamızla ilişkilidir. Sebt gününün kurtuluşun ve imanla doğruluğun bir simgesi olması konusunu tartışın. Tanrı'nın dinlenme emrine itaat etmemiz, neden insanların göğe gitmek için çalıştığımızı düşünmelerine yol açıyor?

Canavarın İşareti

Vahiy 12:12, 17 ve Vahiy 13:7 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Şeytan'ın öfkesini nasıl ortaya koyuyor? İblis Tanrı'nın son zaman halkına neden bu kadar öfkeli?

Vahiy 12. bölüm Mesih ve Şeytan arasındaki çağlardır süren evrensel çatışmanın ana hatlarını çiziyor. Bu, Şeytan'ın Tanrı'nın halkına son defa saldırmasıyla doruğa ulaşıyor. Vahiy 13. bölümde ise ejderhanın iki müttefikiyle, denizden gelen canavarla ve karadan gelen canavarla tanışıyoruz. Bu iki güç Tanrı'nın halkına açılan savaşta ona katılıyorlar.

Vahiy 13:4, 8, 12, 15 ve Vahiy 14:7, 9-II ayetlerini okuyun. (Ayrıca bkz. Va. 15:4, Va. 16:2, Va. 19:20, Va. 20:4, Va. 22:9.) Bu ayetlerin hepsinde karşımıza çıkan ana tema nedir?

Tezada dikkat edin. İnsanlar ya Yaratıcı'ya ya da başka bir şeye tapınırlar. İbadet edilmeye layık olan Yaratıcı'dır (Va. 5:9). Mesih ve Şeytan arasındaki gökte başlamış olan mücadele ibadet konusundaydı: "Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım" (Yşa. 14:14). Şeytan sadece Yaratıcı'ya ait olan tapınılmayı istiyordu. Vahiy 13. bölüme göre, deniz canavarının faaliyetleri aracılığıyla bunu başarıyor (Va. 13:4).

Daniel 7. bölümle bir karşılaştırma yapıldığında, bu canavarının "zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayan" ve 1,260 peygamberlik "günü", yani 1,260 yıl boyunca yetki kullanan küçük boynuzla aynı olduğu görülüyor (Dan. 7:25; Va. 13:5 ile karşılaştırın; bkz. 6. ders). Tanrı'nın On Emir yasasının zamanla ilgili tek kısmı dördüncü emirdir. Bu kilise ibadet gününü yedinci gün olan Cumartesi gününden, haftanın ilk günü olan Pazar gününe çevirmeye çalışmıştır.

Tanrı'nın Kendisinin, yetkisinin bir işareti olarak bildirdiği (Çık. 31:13; Hez. 20:12, 20) ibadet gününü, yani yedinci gün Sebti'ni dünyevi bir gücün değiştirmeye çalışması, mümkün olan en temel düzeyde bir ilahi yetkiyi gasp etme girişimidir. O halde bu nokta, gerçek ve sahte ibadet konusundaki nihai çatışmanın odak noktasıdır.

Bu sebeple, Vahiy kitabı Tanrı'ya sadık olan insanları "Tanrı'nın buyruklarını yerine" getirenler diye tanımlamaktadır (Va. 12:17, Va. 14:12). Yedinci gün Sebti de buna dahildir. Üç meleğin Tanrı'nın kutsal gününde O'na tapınmaya yönelik son çağrısını reddeden kişiler (Yşa. 58:13) ve onun sahte Sebt günü olan Pazar günü canavara tapınanlar, canavarın işaretini alacaklardır (bkz. 11. ders).

Üç Meleğin Mesajı

Vahiy 14:7 ayetinde ilk melek yüksek sesle şöyle haykırıyor, “Tanrı’dan korkun! O’nu yüceltin! Çünkü O’nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!” Göğün çağırısı, yaklaşan yargılamanın ışığında Yaratıcı’ya en üst düzeyde bağlanmamızı ve yürekte ibadet etmemizi sağlamaktır.

İkinci melek ise şu açıklamada bulunuyor, “Yıkıldı! Kendi azgın fuhuş şarabını bütün uluslara içiren büyük Babil yıkıldı!” (Va. 14:8). Babil, sahte bir ibadet düzeni adına ilk meleğin mesajını reddetmiş olan, düşmüş, sapkın bir dini düzeni temsil etmektedir. Bu sebeple Vahiy 14:9-11 ayetleri “canavara ve heykeline” tapınmaya karşı uyarıda bulunmaktadır. Burada iki karşıt seçenek sunulmaktadır –Yaratıcı’ya tapınma ya da canavara tapınma. Yeryüzündeki her insan, bağlılıklarının kime olduğu konusunda nihai ve geri dönülmez kararını verecektir –İsa’ya mı yoksa Şeytan’a mı?

Vahiy 14:12 ayetini okuyun. Canavara tapınmayı reddedenlerin belirleyici iki özelliği nedir? Neden her ikisi de hayati derecede önemlidir?

Tanrı, dünya tarihindeki en sert düşmanlığı ve en şiddetli zulmü görmelelerine rağmen O’na sadık kalacak bir son zaman halkına sahip olacaktır. Onlar, Mesih’in doğruluğunun armağanı sayesinde lütufla dolu, itaatkâr yaşamlar sürecekler. Yaratıcı’ya tapınmak, canavara tapınmanın tam tersidir ve Tanrı’nın emirlerini yerine getirmekle ifade edilir. Mesih’e ya da canavara bağlanmak konusundaki bu son çatışmanın odağında ibadet vardır ve iyi ile kötü arasındaki büyük mücadelenin kalbinde de Sebt günü bulunmaktadır.

Kurtarıcı’nın bu adanmış takipçileri sadece “İsa’ya” iman etmekle kalmayacak, aynı zamanda “İsa’nın” imanına sahip olacaklar. İsa’nın imanı o kadar derin, o kadar güvenen, o kadar adanmıştır ki, cehennemdeki tüm cinler, yeryüzündeki tüm denemeler bir araya gelse onu sarsamaz. O, göremese de güvenen, sebebini anlayamasa da inanan ve kavrayamasa da umut eden bir imandır. Bu “İsa’nın imanı” imanla sahip olduğumuz bir armağandır. Önümüzdeki kriz süresince bizi taşıyacak olan odur. Son kriz patlak verdiğinde, ekonomik boykotla, zulümle, hapisle ve ölümle karşı karşıya kaldığımızda, İsa’nın imanı, İsa geri dönene kadar bizi dünyanın son saatlerinde ayakta tutacaktır.

Tanrı gelecekte olacaklar için imanımızı bugünden nasıl hazırlıyor?

EK ÇALIŞMA: “Pek çokları, kendilerini destekleyen Kutsal Kitap tanıklığının yokluğu üzerine, yılmaz bir kararlılıkla, aynı mantığın Mesih’e ve elçilerine karşı nasıl kullanıldığını unutarak, şunları ileri sürdüler: ‘Büyük adamlarımız neden bu Sebt sorununu anlamıyor? Çok az kişi sizin gibi inanıyor. Sizin haklı, dünyadaki bütün eğitilmiş insanların haksız olması ise doğru olamaz.’

“Bu tezleri çürütmek için, yalnızca Kutsal Yazılar’ın öğretilerini ve Rabb’in Kendi halkıyla tüm çağlardaki ilişkilerinin tarihçesini ortaya koymak yeterli olacaktır.

“Fakat geçmiş nesillerdeki Hristiyanlar, Kutsal Kitap’ın Sebt’ini tuttuklarını sanarak Pazar gününü tuttular; günümüzde de her kilisede, Roma Katolik kilisesinde bile, Pazar gününün ilahî kaynaklı Sebt günü olduğuna samimiyetle inanan gerçek Hristiyanlar vardır. Allah onların halis niyetlerini ve Kendi önündeki dürüstlüklerini kabul etmektedir. Ancak Pazar gününün tutulması yasayla yürürlüğe konulunca ve dünya gerçek Sebt’in zorunluluğu konusunda aydınlatılınca, yalnızca Roma’nın yetkisine dayanan bir kurala uymak için Allah’ın emrini çiğneyen herkes, bu suretle papalığı Allah’ın üzerinde şerefletirmiş olacaktır. Roma’ya ve Roma tarafından tesis edilen kurumu uygulayan güce bağlılığını bildirmektedirler. Canavara ve onun heykeline tapmaktadırlar. İnsanlar, Allah’ın Kendi yetkisinin işareti olarak ilan ettiği kurumu reddederek, onun yerine Roma’nın kendi üstünlüğünün işareti olarak seçtiği kurumu şerefletirdiklerinde, bu şekilde Roma’ya bağlılık simgesini, ‘canavarın işareti’ni kabul etmiş olacaktırlar. Bu konu açık bir şekilde halkın önüne getirildiğinde ve Allah’ın emirleriyle insanların emirleri arasında bir seçim yapmaları istendiğinde, yasayı çiğnemeye devam edenler ancak o zaman ‘canavarın işareti’ni alacaklardır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 458, 459, 452, 453.

Tartışma Soruları:

1. Dünya çok hızlı, çok çarpıcı bir biçimde değişiyor. Son gün olaylarının bizi hazırlıksız yakalamaması için neden her zaman uyanık olmalıyız?
2. Tanrı’nın yargısı ve yasası düşüncesiyle, yalnızca lütufla kurtulduğumuz gerçeği birbiriyle nasıl uyum sağlamaktadır?
3. Gerçek Sebt gününün önemini kavramamış fakat haftanın ilk günü olan Pazar gününü içtenlikle tutan kişilere tanıklık etmenin yolları nelerdir?
4. Kilise ve devlet güçlerinin birlik olmasında ne gibi tehlikeler yatmaktadır? Hristiyanlar olarak devletle nasıl ilişki kurmalıyız?

Kiliseden Kaçış, Bölüm II

Andrew McChesney Tarafından

Bir Avrupa şehrinde iki genç mülteci kalplerini İsa'ya verdikten sonra annelerinin de İsa'yı düşünmesi için ona yalvarmaya başladılar.

"Anne, kurtulmak istemiyor musun?" diye sordu 20 yaşındaki Rosen.

Annesi Aneliya bir yanardağ gibi patladı. "Dinimden asla çıkmayacağım!" diye bağırdı, masaya vurarak. "Ölene kadar dinimi yaşatacağım!"

22 yaşındaki oğlu Sergei, İsa'nın, insanların günahları için nasıl çarmıha gerildiğini ve üçüncü gün diriltildiğini anlattı.

Aneliya, "O'nun diriltilmiş olması imkansız," dedi.

Sergei, "İsa'ya inanır ve ölürsen, sen de diriltileceksin." dedi.

Bir gün, annesine Yuhanna 3:36'yı okudu; "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır." "Öleceğiz," dedi annesine, "ama İsa geri geldiğinde, mezarımızdan kaldırılacağız."

"Canım oğlum, nasıl olacak da geri kalkacağız mezarımızdan?" diye sordu Aneliya.

"Yeniden yaşama kavuşacağız," diye yanıtladı oğlu.

Aneliya için bu, büyük bir soruydu. Aklındaki en büyük soru buydu. Dirilmek ve sonsuza dek yaşamak nasıl mümkün olabilirdi?

Oğullarını dinledikçe, bir zamanlar kafasını karıştıran Kutsal Kitap ayetleri onun için anlam kazanmaya başladı. Aileyi kiliseye ilk davet eden adam olan Paul'un onlara Kutsal Kitap'tan okuduklarını ve ilk kilise ziyareti sırasında İsa hakkında duyduklarını anlamaya başladı. Sevinç doldurdu kalbini. Aneliya daha sonra Kutsal Ruh'un kalbine girdiğini anladı. Kısa süre sonra Aneliya, İsa'yı Kurtarıcısı olarak kabul etti. Bunu yaptığında, O'nunla vakit geçirme ve kilisedeki ibadete katılma arzusu onun da içini doldurdu.

Sonra 15 yaşındaki kızı da vaftiz oldu. Aneliya iki oğlunun vaftizine gitmemiştir, ama kızının vaftizini kaçırmadı. Daha sonra kızını tebrik etti. "Anne, artık sıra sende" dedi kızı.

Sergei annesine Kutsal Kitap eğitimleri verdi ve o da Kutsal Kitap'ı kendi başına inceledi. Mesih'te yaşamak için kalbinde bir susuzluk büyümeye başlamıştı. Sonra 47 yaşındayken, vaftizde yüreğini İsa'ya bağladığı gün geldi. Bir röportajda "Büyük bir sevinçle vaftiz oldum" dedi. "Sevincimi tarif edemem. 47 yıldır ilk defa bu kadar sevinmişim. İsa Mesih'e inandım ve onu kabul ettim."

Bugün Aneliya 48 yaşında ve halkına misyonerlik yapıyor. Kocasını Kutsal Kitap'ı kabul etti ve kendi ülkelerindeki ana babası bile Şabat'ı tutuyor. Aneliya ayrıca topluluğuna Kutsal Kitap çalışmaları da veriyor.

"Bir zamanlar kiliseden kaçmak istemişim ama şimdi içimi kiliseye koşma arzusu doldurdu" dedi. "Kutsal Ruh beni Tanrı'ya getirdi."

Küresel Misyon Merkezleri, insanları kurtuluşun iyi haberini diğer dünya dinlerinden değerli insanlarla paylaşmak üzere eğitmeye yardımcı olan Adventist Mission'a verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgi için globalmissioncenters.org.

Ruhçuluğun İfşası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 10:28; Vaiz 9:5; Yşa. 8:19, 20; Yu. 11:11-14, 21-25; Va. 16:13, 14; Mat. 24:23-27; 2Se. 2:9-12.*

HATIRLAMA METNİ: “Rab’bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı’nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih’e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rab’bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab’le birlikte olacağız” (*1. Selanikliler 4:16, 17*).

Uzun yıllar önce ölüme yakın deneyimler (ÖYD) hakkında hikâyeler ortaya çıkmıştı; bu hikâyelerde ölen ve daha sonra uyanan kişiler “ölüyken” gördükleri ve duydukları şeylerle ilgili inanılmaz öyküler anlatmışlardı. Milyonlarca kişi şimdi bu anlatıların ölümlerin gerçekten ölmediğinin kanıtı olduğuna inanıyor. Ruhçuluğun bu temel inancı Şeytan’ın en yaygın ve etkili aldatmacalarından biridir.

Aslında ruhçuluğun başlangıcı Aden bahçesine yılanın Adem ve Havva’ya söylediği “Kesinlikle ölmezsiniz” yalanıyla başlamıştır (*Yar. 3:4*). Bu düşünce aynı zamanda 19. yüzyılın en büyük sahte dini hareketlerinden birinin, Fox kardeşlerin daha sonra düzmece olduğu itiraf edilen, sorularına ölümlerin ruhlarından yanıt alabildikleri iddiasının da temelinde yatmaktadır.

Bu dersin amacı, Şeytan’ın son gün aldatmacalarına karşı tek güvencemizin Mesih’le kişisel bir ilişkiye sahip olmak ve sağlam bir biçimde Kutsal Kitap öğretilerini temel almak olduğunu göstermektir. Gözlerimiz, kulaklarımız ve yüreklerimiz bize ne söylemeye çalışırsa çalışsın, ölüm hakkındaki Kutsal Kitap öğretisi de buna dahildir.

*8 Haziran Sebti Günü’ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 31.-34. bölümlerini temel alan konusunu çalışın.

Ruhçuluğun Ölümcül Sonuçları

Ölümün aslında yaşamın yeni bir aşamasına giriş olduğu masalı, ruhun doğası gereği ölümsüz olduğu düşüncesine dayanmaktadır. Bu putperest düşünce, erken dönemlerde inancı daha geniş Roma dünyasına anlaşılır kılma çabasıyla Kutsal Kitap'taki temellerinden uzaklaştığı için kiliseye de sızmıştır: "Ruhun ölümsüzlüğü kuramı, Roma'nın putperestlikten alarak Hristiyanlık dinine kattığı sahte öğretilerden biriydi."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 553.

"Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun" (Mat 10:28). Sadece bu ayet bile ruhun sözde ölümsüzlüğü hakkında bize ne söylemelidir?

Rab, halkına her türlü gizemcilikle uğraşmayı yasaklamıştır. Aralarındaki "falcı, büyücü, muskacı, medyum, ruh çağırıcı ya da ölümlerin ruhlarına danışan" kişilere hoşgörülü olmamalıydılar (*Yas. 18:11*). Bu tür kişiler taşlanarak öldürülecekti (*Lev. 20:27*). Bu ceza son derece sert görünse de İsrail'i sahte tanrılara tapınmaktan korumak için tasarlanmıştır.

Büyücülük şeytani bir şeydir. İnsanları sahte ibadette bulunmaları için baştan çıkarır ve Tanrı'yla gerçek bir ilişkinin sahtesini oluşturur fakat kalbin en derin ihtiyaçlarını asla karşılayamaz. Ruhçuluk Şeytan'ın dünyayı esir alma planının merkezinde yer almaktadır. Ancak İsa, lütfu ve gücüyle tutsakları onları bağlayan kötülük zincirlerinden kurtarıyor.

Vaiz 9:5; Eyüp 7:7-9 ve Yeşaya 8:19, 20 ayetlerini okuyun. Bu Kutsal Kitap metinleri ölüm ve ölümlerle iletişim konusunda bize ne öğretiyor?

Öldükten sonra ölümlerin doğrudan göğe gittiği inancı, Kutsal Kitap'a aykırı olsa da, Pazar günü ibadeti gibi o kadar uzun süredir bulunmakta ve o kadar sağlam bir şekilde yerleşmiştir ki, insanların bundan vazgeçmesi hiç kolay değil. İnsanlar bu inancı haklı çıkarmak için bağlamından koparılmış birkaç ayeti öne sürüyorlar. Fakat bu sahte öğreti, özellikle son krizde Şeytan'ın onlara yuttura-bileceği aldatmacalara karşı hiçbir koruma sağlamıyor.

Ölümlerin durumunu diğer Hristiyanlara açıklamaya çalışırken ne gibi tecrübeler yaşadınız? Etkili bulduğunuz bir yöntem varsa açıklayın.

Eski Ahit'te Ölüm

Mezmurlar 6:5, Mezmurlar 115:17, 1. Krallar 2:10, 1. Krallar 11:43 ve 1. Krallar 14:20 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ölümlerin durumu hakkında ne öğretiyor?

Eski Ahit ruhun ölümsüzlüğünü öğretmiyor. Ölümden sonra imanlı kişilerin sonsuza dek göğün mutluluğuna yükseldiğini ya da ölümden sonra imansız kişilerin sonsuza dek yanacakları cehenneme indiğini de öğretmiyor. Ölümün bir uyku olduğunu öğretiyor. Krallar kitabında, ataların ölümü tarif edilirken, “ölüp atalarına kavuşunca” ifadesi kullanılmaktadır. Mezmurlar'da buna “ölüm uykusu” denmektedir (*Mez. 13:3, Mez. 90:5 ile karşılaştırın*). Eyüp ölümden söz ederken, uykudan uyanamamaktan söz eder (*Eyüp 14:12*). Mezmurcu şöyle ekliyor, “Ama ben doğruluk sayesinde yüzünü göreceğim senin, uyanınca suretini görmeye doyacağım” (*Mez. 17:15*).

Asur ordusu yenilip yok edildiğinde, askerlerin ölümü, onların “son uykuları” olarak adlandırılmıştır (*Mez. 76:6*). Ölümlerin bedensiz ruhlar olarak yaşayanlarla iletişim kurmak için etrafta dolaştıkları düşüncesi Kutsal Kitap'a ait bir kavram değil, tamamen putperestliktir.

Ölüm hakkındaki gerçeği anlayamamak, bizi Şeytan'ın aldatmacalarına açık hale getiriyor. “Pek çok kişinin karşısına sevgili akrabalarını veya dostlarını taklit eden cinlerin ruhları çıkacak ve en tehlikeli sapkınlıkları öğreteceklerdir. Bu ziyaretçiler en hassas duygularımıza hitap ederek, iddialarını güçlendirmek için mucizeler yapacaklardır. Onlara, ölümlerin bir şey bilmedikleri ve bu şekilde görünenlerin cinlerin ruhları olduğuna ilişkin Kutsal Kitap gerçeğiyle karşı koymalıyız”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 564.

Daniel 12:2 ve Eyüp 19:25, 26 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ölümlerin durumuyla ilgili hangi unsurları ekliyor?

Ölüm, dirilişe kadar uykuda dinlenmedir. Yaşayanlarla iletişim kurmak için etrafta dolaşan bedensiz ruhlar bulunmamaktadır. Putperestler bir ruhlar dünyasına inansalar da, İsraililer ölümü diriliş sabahına kadar bir uyku olarak kabul ediyorlardı.

Ölümler için yas tutuyor olsak da, Mesih'te ölenler hakkında şöyle düşünün: Onlar ölümlerle gözlerini kapattılar ve sonra, İsa'nın dönüşüne kadar ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bildikleri bir sonraki şey İkinci Geliş olacaktır. Diriliş sırasında akıllarına gelen ilk düşünce ise, Vay canna! İsa gerçekten de

Yeni Ahit'te Ölüm

Yuhanna 11:11-14, 21-25; 2. Timoteos 1:10; 1. Korintliler 15:51-54 ve 1. Selanikliler 4:15-17 ayetlerini okuyun. Yeni Ahit yazarlarının ölümle ilgili tarifleri Eski Ahit'tekilerle nasıl karşılaştırılabilir?

Eski Ahit de Yeni Ahit de ölümün uykuyla tasvir edildiği simgecilikten faydalanmaktadır. Kutsal Kitap'ta en az elli üç yerde "uyku" sözcüğü ölümle eş tutulmuştur. Kutsal Kitap yazarları, ölümden hemen sonra bedeni terk eden ölümsüz ruhta bilinçli bir varoluş olmadığı konusunda hemfikirdir.

Yeni Ahit, Eski Ahit'te daha önce ipucu verilmiş olan ek bir boyut daha ekliyor: Mesih'in dönüşündeki görkemli diriliş.

Müddeler sonsuz yaşamın yalnızca Mesih'te olduğunu vurguluyor. Cehennemdeki tüm cinler birleşse, sonsuz yaşam güvencesini imanlıların elinden alamaz. Mesih çarmıhta ölümü yenmiştir. Mezar artık kurbanlarını tutamaz. Mesih'in dirilişi, tüm imanlıların bir gün O'nun dönüşünde mezardan dirileceğinin güvencesidir.

Pavlus'un şu sözlerine bakın: "Ölüler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz. Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır" (1Ko. 15:16-18). Ölümler öldükleri anda göğün mutluluğuna sahip oluyorlar ise, bu ayetlerden nasıl bir anlam çıkarılabilir? Aslında çoktan gökteyseler, Pavlus onların "mahvolduklarını" söyleyerek ne demek istemektedir?

Aksine, Pavlus'un vurgulamak istediği, Mesih'in dirilişinin bizim dirilişimizin temeli olduğu, diriliş olmadan "imanımızın yararsız, bizim de hâlâ günahlarımızın içinde" olduğumuz ve ölümlerin de toprakta, mahvolmuş olarak kaldığıdır.

Bu ayetler İsa'nın dönüşündeki, bizim için göklerde saklı olan "çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa" (1Pe. 1:4) kavuşacağımız dirilişe duyduğumuz umutla ilgili diğer Kutsal Kitap metinleriyle de mükemmel bir uyum içerisindedir. Ancak eğer ölümler zaten gökteyse, Petrus neden bizim için "göklere saklı" bir mirastan söz etmektedir? Açıkça görüldüğü gibi, Yeni Antlaşma imanlıları Mesih'in gelişini ve ölümlerin dirilişini sabırsızlıkla bekliyorlardı ve bu umut onları yaşamın denemeleri karşısında sadakatli olmaya teşvik ediyordu.

Diriliş Hristiyan imanı açısından neden bu kadar güçlü bir umuttur? Ya çarmıhımız olsaydı ama dirilişimiz olmasaydı? Nasıl bir umudumuz olabilirdi? O halde diriliş neden imanımızın bu kadar önemli bir parçasıdır?

Son Günlerde Ruhçuluk: 1. Bölüm

Matta 24:5, 11, 24; 2. Selanikliler 2:7-9; Vahiy 13:13, 14 ve Vahiy 16:13, 14 ayetlerini okuyun. İnsanlar son günlerde ne tür aldatmacalarla karşılaşacaklar?

İblis, İsa'nın geliştinden hemen önce kalabalıkları aldatmak için "belirtiler ve harikalar," olağanüstü mucizelerden faydalanacaktır. Ángel Rodríguez, kötü ruhların aldatıcı gücünden bahsederken şu açıklayıcı yorumu yapıyor: "Onların ikna etme güçleri mesajlarının içeriğinde değil, 'işaretler' ya da 'mucizeler' diye adlandırılan doğaüstü tezahürlerin gücünde bulunmaktadır. İnsanların sağduyulu ve akılcı melekelerinden ziyade duygusal yönlerine hitap etmek amacıyla belirtiler gerçekleştirirler/yaparlar (poieō). Bu belirtilerin iblisler tarafından gerçekleştirilmesi, üç iblisin [ejderha, canavar ve sahte peygamber] mesajının birleştirici gücünün ruhani bir doğaya sahip olduğunu gösteriyor; yani kaynağı ya da kökeni Tanrı'ya dayanmamaktadır. Evrensel çatışma sona yaklaşırken, şeytani güç insanlık tarihi sahnesine daha önce görülmemiş bir şekilde giriş yapacaktır. Temelinde Kutsal Kitap dışı bir öğretisi olan ruhun ölümsüzlüğünü barındıran ruhçuluk neredeyse dünyayı esir alacaktır."—"The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages [Evrensel Çatışmanın Kapanışı: Üç Meleğin Mesajının İşlevi]," yayınlanmamış el yazması, s. 6.

Duyularımıza güvenmek neden çok tehlikelidir? İman deneyimimizde iyi ya da kötü nasıl bir işleve sahiptirler? Şeytan düşünme süreçlerimizi nasıl devreden çıkartıp duyularımıza hitap edebilir?

"Şeytan, dünyayı aldatmak için son çabasını uzun zamandan beri hazırlamaktadır . . . Ruhçuluğu geliştirerek, şaheser hilesine giden yolu adım adım hazırladı. Tasarımlarını henüz tam olarak bitirmedi; ancak zamanın son diliminde bunu gerçekleştirecek . . . Allah'ın sözüne iman yoluyla O'nun gücü tarafından korunan kişilerin dışında tüm dünya, bu aldanışla sürüklenip gidecektir. İnsanlar, ölümcül bir güvenlik duygusuyla hızla uyutulmaktadır ve ancak Allah'ın gazabının dökülmesiyle uyanacaklardır."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 566. Yegane güvencemiz İsa'da ve O'nun Sözü'ndedir.

Ölümlerin durumunu anlamayan milyonlarca, hatta milyarlarca insanın, ölümlerin ölümden sonra yaşamaya devam ettiği düşüncesini içeren aldatmacalara nasıl kapılabileceğini görmek zor değil.

Şu anda bile, ölümlerin uyuduğunu anlayanların korunmakta olduğu bazı yaygın aldatmacalar nelerdir?

Son Günlerde Ruhçuluk: 2. Bölüm

Bizim kurtuluş umudumuz Mesih'ten kaynaklanmaktadır. O'nun kanla lekelennmiş elleri bizi sınırsız bir bedele mal olmuş fakat bedelsiz olarak sunulan kurbanı kabul etmeye çağırıyor. Mesih yakında Kendisine ait olanları almak için geri dönecek. Titus 2:13 ayetinde Mesih'in ikinci gelişi "kutlu umut" diye adlandırılıyor.

Şeytan'ın amacı bu umudu yok etmektir. Mucizeler, belirtiler ve harikalar gerçekleştirecek, insanları Kutsal Kitap gerçeğinden ve Mesih'teki kurtuluştan uzaklaştırabilecek her şeyi yapacaktır.

"Kutsalların tahammülü burdadır; Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını koruyanların tahammülü burdadır" (Va. 14:12 CAN). Şeytan son mücadelede insanların "Allah'ın emirlerini" tutmalarını ya da "İsa'nın imanını" korumalarını veya her ikisini de gerçekleştirmelerini engellemek için elinden geleni yapacaktır. Bu sebeple, belirtiler, harikalar ve mucizeler eşliğinde olsa bile, bizi bakiye halkın bu iki özelliğinin herhangi birinden uzaklaştıracak her türlü öğretiye karşı dikkatli olmamız gerekiyor.

Matta 24:23-27; 2. Korintliler 11:13, 14 ve 2. Selanikliler 2:9-12 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Şeytan'ın aldatıcı gücü ve çalışma tarzı hakkında bize ne anlatıyor?

Zamanın son anlarında Şeytan son aldatmacasını sahneye koyacaktır: "Çok yakında göklerde, mucizeler gerçekleştiren cinlerin gücünün göstergesi olarak, doğaüstü karakterde korkunç görüntüler belirecektir. Cinlerin ruhları yeryüzünün krallarına ve tüm dünyaya gidecekler, onları hile tuzaklarına düşürerek, göğün yönetimine karşı son mücadelesinde Şeytan'a katılmaya teşvik edeceklerdir. Bu araçlar sayesinde hem hükümdarlar, hem de tebaaları aldatılacaktır. Mesih'in Kendisi olduğunu iddia ederek, dünyanın Kurtarıcısı'na ait olan unvanı ve ibadeti talep eden insanlar ortaya çıkacaktır. Bu kişiler harika iyileştirme mucizeleri yapacak ve gökten Kutsal Yazılar'la çelişen esinler aldıklarını iddia edeceklerdir.

"Büyük aldatmaca oyununun son perdesinde, Şeytan'ın kendisi Mesih'i taklit edecektir. Kilise, umutlarının gerçekleşmesi için uzun zamandan beri Kurtarıcı'nın gelişini beklemektedir. Şimdi ise büyük aldatıcı, Mesih gelmiş gibi gösterecektir. Şeytan, dünyanın çeşitli bölgelerinde kendisini göz kamaştırıcı parlaklıkta görkemli bir varlık olarak gösterecek, Yuhanna tarafından Vahiy kitabında verilen Allah'ın Oğlu tamına benzetecektir. Vahiy 1:13-15."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 629.

Mesih'in nasıl geri döneceği ve ayrıca ölümlerin durumu hakkındaki gerçeği anlamak, aldatılmamak için neden son derece önemlidir?

EK ÇALIŞMA: Lee Strobel'in son kitabı *The Case for Heaven*'da [Gök Davası], ölüm anında ölümlerin bir tür bilinçli varoluş içinde hayatta kaldığını varsayılıyor. Bu varsayım kanıt olarak kullanılanlar arasında "ölüme yakın deneyimler" (ÖYD) de bulunuyor. Bir örnek: "Kalp ameliyatı sırasında ÖYD yaşayan bir başka kız, öbür dünyada erkek kardeşiyle tanıştığını söyledi –bu onu şaşırtmıştı çünkü bir erkek kardeşi yoktu. Daha sonra iyileşip bunu babasına anlattığında, babası ona aslında bir erkek kardeşi olduğunu fakat kardeşinin o doğmadan önce öldüğünü ilk defa açıkladı."—Lee Strobel, *The Case for Heaven [Gök Davası]*, s. 69. Ancak Strobel, Kutsal Kitap'ta yer alan ve Hristiyanların ancak Mesih geri döndüğünde nihai ödülleri alacaklarını söyleyen açık öğretilerle, ölümden hemen sonraki ahiret hayatı düşüncesini uyumlu hale getirmekte zorlanıyor.

Biz şu şekilde uyarıldık: "Pek çok kişinin karşısına sevgili akrabalarını veya dostlarını taklit eden cinlerin ruhları çıkacak ve en tehlikeli sapkınlıkları öğreteceklerdir. Bu ziyaretçiler en hassas duygularımıza hitap ederek, iddialarını güçlendirmek için mucizeler yapacaklardır. Onlara, ölümlerin bir şey bilmediklerine ve bu şekilde görünenlerin cinlerin ruhları olduğuna ilişkin Kutsal Kitap gerçeğiyle karşı koymalıyız.

"Veryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan denenme saati" hemen önümüzdedir. (*Vahiy 3:10*). İmanı Allah'ın sözüne sağlam bir şekilde dayanmayan herkes aldanacak ve yenik düşecektir. Şeytan, insanoğullarının kontrolünü eline geçirebilmek için 'aldatan her türlü kötülükte' etkinlik gösterecek ve aldatmacaları gittikçe çoğalacaktır. Fakat amacını yalnızca insanlar onun ayartılarına gönüllü olarak teslim oldukça gerçekleştirebilir. Gerçeğin bilgisini ısrarla arayanlar ve itaat yoluyla canlarını paklamaya çalışarak, çatışmaya hazırlanmak için ellerinden geleni yapanlar, hakikatin Allah'ında sağlam bir sığınak bulacaklardır. Kurtarıcının vaadi, 'Sözüme uyarak sabırla dayandın. Ben de . . . seni esirgeyeceğim'dir (*10. ayet*). O, Kendisine güvenen tek bir canın bile Şeytan tarafından alt edilmesine izin vermektense, Kendi halkını korumak için gökteki tüm melekleri gönderecektir."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 564, 565.

Tartışma Soruları:

1. Şeytan zihinleri etkilemek için hangi kurnaz ruhsal etkileri kullanıyor olabilir? Kitle iletişim araçları bunda nasıl bir işleve sahiptir?
2. Sevdiği birini yeni kaybetmiş ve bu kişinin gökte olduğuna inanan bir arkadaşınızla inancınızı nasıl paylaştınız? Ne söylemek uygundur ve ne uygun değildir?

Nijerya'da Ulaşılmamış bir Kasaba

Andrew McChesney Tarafından

Nijerya'nın Umuacha kasabası, güneydoğu Nijerya'da stratejik bir kavşakta yer almaktadır. Bu kasaba, her gün, komşu kasabalardan insanları çeken büyük bir pazara sahiptir. Ancak kasabada bir Yedinci Gün Adventist kilisesi yoktu.

Bir Adventist kilisesinin olmaması şaşırtıcıydı, çünkü Adventist kiliseleri çevredeki tüm kasabalarda 70 yıldan uzun bir süre önce kurulmuştu. Adventist Kilisesi'nin Aba Kuzey Konferansı'nın merkezi bile yakınlarda bulunuyordu. Ama Umuacha'nın kilisesi yoktu.

Peki neden?

İlk kilise Umuacha'da 80 yılı aşkın bir süre önce açılmıştı ve kasabadaki tek kilise olacak gibi görünüyordu. Ancak yıllar geçtikçe kasaba halkı topraklarını yabancılar sattılar ve onlar da kendi kiliselerini inşa ettiler. En eski kilise bile yeni gelenleri kabul ediyordu, ancak hepsi, farklı bir günde ibadet eden Adventistleri, kesinlikle hoş karşılamıyorlardı.

Komşu kasabalardaki Adventist kiliseleri Umuacha'ya ulaşmak için mücadele ediyordu. Müjde toplantıları düzenlemeye çalıştıklarında kimse onlara bir buluşma yeri vermiyordu. Yakınlardaki Mba'daki kilise, kasabanın dışında iki haftalık bir müjdeleme toplantısı düzenlediğinde ve ardından bir Şabat Okulu şubesi açtığında umutlar arttı. Ancak Şabat Okulu üç ay sonra kapandı. Daha sonra, Mba gençleri, birkaç Umuacha ailesini Şabat günleri Mba kilisesine getiren Kutsal Kitap eğitimleri düzenlediler. Ancak komşuları onlara taş atınca aileler katılmayı bıraktı.

2021'de Aba Kuzey Konferansı, Umuacha'daki müjdecilik toplantıları için yeni planlar yaptı, ancak yine bir yer bulmakta zorlandılar. Bir arazi sahibi, çadır toplantıları düzenlemeyi kabul etti, ancak daha sonra aniden fikrini değiştirdi. O yıl ve 2022'de ek girişimler başarısız oldu. Durum oldukça umutsuz görünüyordu.

Sonra bir kilise üyesi olan Christian, bir bölge bulmak için yeni bir girişimde bulundu. Arama yaparken bir okulun sahibi olan Chilaka ile tanıştı.

"Etrafta koşuşturan sen, ne arıyorsun burada?" diye sordu okul sahibi.

"Görünen o ki sizi arıyorum," diye yanıtladı Christian.

Konuşmanın ardından okul sahibi, mülkünü toplantılar için teklif etti. Christian minnetle kabul etti.

Adventist vaizler bir ay boyunca Umuacha'da Tanrı'nın Sözü'nü duyurdular. Onlara, hastalara bakan bir sağlık ekibi katıldı. Sonunda 29 değerli kişi vaftiz edildi. Sonra birisi arazi bağışladı ve Umuacha'da bir Adventist kilisesi açıldı.

Aba Kuzey Konferansı müjdeleme direktörü Caleb Uchenna Onyendi, "Bugün kilise Tanrı'nın yüceliğine doğru ilerliyor," dedi.

Tanrı'nın zamanlamasının ne kadar muhteşem olduğunu belirtirken Mısır'dan Çıkış 9:5'e işaret etti, "RAB zamani da belirleyerek, 'Yarın ülkede bunu yapacağım' dedi." . Tanrı Umuacha'da tam olarak bunu yaptı.

Konuyla İlgili Metinler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 14:7, 9, 12; Va. 4:11; Va. 13:1, 2; Va. 12:3-5, 17; Va. 13:11-18.

HATIRLAMA METNİ: “Onları gerçekte kutsal kıl. Senin sözün gerçektir” (Yuhanna 17:17).

Biyočip ya da Veri çipi adı verilen, yaklaşık bir pirinç tanesi büyüklüğünde, hastaya yerleştirilebilen oldukça yeni bir tıbbi cihaz bulunuyor. Bu biyochip, hastanın tıbbi geçmişi hakkında bilgi içeriyor ve bu bilgiler daha sonra biyochip ya da Veri çipinin yerleştirildiği bölgenin harici bir tarayıcıyla görüntülenmesiyle elde edilebiliyor. Bazı Hristiyanlar bunu canavarın işaretini insanlara zorla kabul ettirmek için hazırlanan komplonun bir parçası olarak görüyor. Bazılarına göre ise canavarın işareti yiyecek kutularının üzerindeki barkotlarda bulunuyor; ya da dolar banknotlarının üzerinde bulunan ve sözde 666 anlamına gelen gizemli bir sayı. Bazıları için ise Masonik düzen, İlluminati, siyah BM helikopterleri ve Birleşmiş Milletler ile ilgili.

Bu haftanın dersinin amacı, yaklaşmakta olan tapınma konusundaki çatışmayı ortaya koymaktır. Şeytan, Tanrı'nın yasaını zayıflatmaya çalışarak O'nun yetkisine meydan okuyacak. Özellikle Sebt Günü, tapınma konusundaki küresel bir çatışmanın merkezi haline gelecek. Şeytan Sebt gününden nefret ediyor, çünkü Yaratıcı'dan nefret ediyor. Mesih'e olan bağlılığımızı kırmak için zor kullanacak, baskı yapacaktır. Gerçek ve sahte ibadet günü konusunda inançlar çarpışacak. Tanrı'nın son çağrısı, zulme, ekonomik boykota, hapse ve ölüm emrine rağmen Mesih'e sadık kalmaya yönelik bir çağrıdır. Bu haftanın dersi, İsa'nın dünyanın son çatışması boyunca bize rehberlik edecek olan kudretini vurgulamaktadır.

*15 Haziran Sebt Günü'ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 35. ve 36.

Vahiy Kitabının Son Çatışması

Vahiy kitabının mesajı gizemli simgelerden, garip yaratıklardan ve tuhaf görüntülerden çok daha fazlasıdır. Sevgi dolu bir Tanrı tarafından son zaman nesline verilen ebedi gerçeklerden bahseder. Mesih ve Şeytan arasındaki gökte başlamış olan çatışmanın konusu ibadetti. Ve ibadet konusunda nihai doruk noktasına ulaşacaktır.

Vahiy 14:7, 9 ile Vahiy 4:11 ayetlerini karşılaştırm. İyi ile kötü arasındaki bu evrensel çatışmada Vahiy'in kapsayıcı konusu nedir?

Vahiy kitabı boyunca tapınma ve yaratılış ayrılmaz bir biçimde ilişkilendirilmiştir. Vahiy 14:7 ayeti bizi tüm yaratılışın Rabbi'ne tapınmaya çağırıyor. Son iki yüzyılda dünyayı kasıp kavuran evrim bağlamında, Sebt günü kimliğimizin ebedi bir hatırlatıcısıdır. Bizim yaratılmış varlıklar olduğumuzu ve bu sebeple Yaratıcımızın bağlılığımıza ve ibadet etmemize layık olduğunu sürekli olarak pekiştirmektedir. İblis Sebt gününden bu kadar nefret etmesinin sebeplerinden biri de işte budur.

Vahiy 12:17 ve Vahiy 14:12 ayetlerini okuyun. Yaratıcı'ya tapınma nihayetinde nasıl ifade bulur?

Tanrı'nın emirlerini yerine getirerek Yaratıcı'ya ibadet etmek, canavara tapınmanın tam karşısında yer almaktadır. Tanrı, tarihteki en büyük düşmanlığı ve en sert zulmü görmelerine rağmen O'na sadık kalacak bir son zaman halkına sahip olacaktır.

Devletin yasasına itaat ederek dördüncü emre aykırı biçimde sahte Sebt'i tutmak, Allah'a karşı duran güce bağlılık bildirisi anlamına gelecektir; Allah'ın yasasına itaat ederek gerçek Sebt gününü tutmak ise, Yaratıcı'ya sadakatin bir ifadesidir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 610.

Vahiy 14:12 ayeti, Kurtarıcı'nın bu sadık takipçilerinin “İsa'nın imanına” sahip olacaklarını belirtiyor. İsa'nın imamı o kadar derin bir imandır ki, göremediği zaman güvenir. Anlamadığı zaman sebat eder. O İsa'nın imanla aldığımız bir armağandır ve yaklaşan çatışma boyunca bizi ayakta tutacak olan odur.

Yedinci gün Sebti, Yaratıcı olarak Tanrı'nın o kadar temel bir simgesidir ki, Aden bahçesine kadar uzanmaktadır. Bu nedenle, Roma'nın yaptığı gibi (bkz. Dan. 7:25) onu gasp etmeye çalışmak, en temel düzeyde Yaratıcı olarak Tanrı'nın yetkisini gasp etmeye çalışmaktır. Bu gerçek, son günlerde Sebt gününün neden bu kadar tartışmalı bir mesele olacağını anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Yaklaşan Kriz

Vahiy 13. bölümdeki canavarın işareti peygamberlik sözü, bize Şeytan'ın Tanrı'ya karşı yürüttüğü savaşın en şiddetli ve en kötü aşamasını anlatıyor. İsa çarmıhta öldüğünden beri, düşman yenildiğini biliyor, fakat o mümkün olduğunca çok kişiyi kendisiyle birlikte aşağı çekmeye kararlıdır. Onun bu mücadeledeki ilk taktiği hileye başvurmaktır. Hile işe yaramadığında ise zor kullanmaya başlar. Canavara tapınmayı ya da onun işaretini almayı reddeden herkesin öldürüleceğine dair buyruğun ardında da o bulunmaktadır.

Din zulmü elbette yeni bir şey değildir. Kayın'ın Habil'i Tanrı'nın emrine itaat ettiği için öldürdüğünden beri vardır. İsa bunun imanlılar arasında bile olacağını söylemişti.

Yuhanna 16:2, Matta 10:22, 2. Timoteos 3:12 ve 1. Petrus 4:12 ayetlerini okuyun. Yeni Ahit kilisesi neler yaşadı ve bunlar Mesih'in son zaman kilisesine nasıl uygulanabilir?

Zulüm Hristiyanlık tarihi boyunca yaygındı. Bu durum putperest Roma döneminde de yaşanmıştı, fakat özellikle ortaçağ kilisesinin Kutsal Kitap'a iman eden Hristiyanlara uyguladığı acımasız zulümde açıkça görülmüştür. Canavarın işareti de bu korkunç zincirin son halkasıdır. Geçmişteki zulümler gibi, o da herkesi bir takım belirli inançlara ve onaylanmış bir ibadet düzenine uymaya zorlamak için tasarlanmıştır.

Peygamberlik sözü zulmün mali yaptırımlarla başlayacağını işaret ediyor: İşareti almamış olanlar ne bir şey satın alabilecek ne de satabilecek. İşareti almayı reddeden herkes sonunda ölüm cezasına çarptırılacak (Va. 13:15, 17).

İblis, Hristiyan olduğunu iddia edenleri yaşamlarında tavizler vermeye teşvik ederek, son sınav geldiğinde canavarın işaretini almaya şimdiden hazırlıyor. Tüm dünyanın canavarı şaşkın bir hayranlıkla izlediği anlaşıldığında (Va. 13:3), aniden sahne değişiyor ve peygamberlik kamerası Tanrı'nın halkına odaklanıyor. Vahiy 14:12 ayeti bize şu tasviri yapıyor: "Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını koruyanların tahammülü burdadır" (CAN). Tanrı'nın halkı dinsel itaatle dolu hayatlar yaşar. Etraflarındaki her şey sallanırken, onlar Tanrı'nın lütfuyla sağlam dururlar. Dünya canavarı izlerken, onlar "Kuzu nereye giderse ardısına giderler" (Va. 14:4). Mesih'in gücüyle, karşılarında sıralanmış olan cehennem güçlerine karşı zafer kazanırlar.

9. Derste gördüğümüz gibi, iyi ve kötü arasındaki temel çatışma tapınma konusundadır. Canavar hileden faydalanmakta ve bu başarısız olduğunda şiddete ve zor kullanmaya başvurmaktadır.

Bugün ekonomik kaygıların Sebt günü ibadetinizden taviz vermenizi sağlamasına ne kadar çabuk izin veriyorsunuz?

Canavarı Tanıyalım: 1. Bölüm

Vahiy 13:1, 2 ayetlerini okuyun. Bu canavar nereden ortaya çıkıyor ve ona kim yetki veriyor?

Vahiy kitabı ejderhayı ilk olarak Şeytan olarak tanımlıyor. Vahiy 12:3-5 ayetleri, ejderhanın, “kadın doğurur doğurmaz” “erkek çocuğu” yok etmeye çalıştığını fakat çocuğun “hemen alınıp Tanrı’ya, Tanrı’nın tahtına götürüldüğünü” söylüyor. O, Mesih’i yok etmeye çalışan, putperest Roma aracılığıyla işini gören iblisti (*bkz. Mat. 2:16-18*). Tanrı’nın ve insanın baş düşmanı, amaçlarını gerçekleştirmek için siyasi ve dini kurumlar aracılığıyla iş görmektedir.

Bu canavar hakkında bize şöyle söylenmiştir, “Ejderha canavara kendi gücü ve tahtıyla birlikte büyük yetki verdi” (*Va. 13:2*). Bu peygamberlik sözü yüzlerce yıl sonra, Roma İmparatoru Konstantin başkentini Roma’dan günümüz Türkiye’sinde Konstantinopolis olarak adlandırılan yere taşıdığına tam olarak gerçekleşmiştir. Bu, Sezarların eski tahtı ya da merkezi olan imparatorluk kenti Roma’da bir güç boşluğu oluşmasına yol açmıştı. Böylece putperest Roma, canavara kendi koltuğunu ya da başkentini vermiş oldu.

Isaac Backus şöyle yazıyor: “Konstantin, imparatorluğun merkezini Konstantinopolis’e taşıyarak, Roma piskoposunun kendisini yeryüzündeki tüm insanların ve Göklerin Tanrısı’nın üzerinde yüceltmesinin yolunu açtı.”—*The Infinite Importance of the Obedience of Faith, and of Separation from the World [İmana İtaatin ve Dünyadan Ayrılışlığın Sonsuz Önemi]*, s. 16. Thomas Hobbes’a göre, “Papalık, ölmüş Roma imparatorluğunun mezarının üzerinde taç giymiş olarak oturan hayaletinden başka bir şey değildir.”—*Leviathan*, s. 386. Dikkatli bir inceleme, Vahiy 13. bölümdeki deniz canavarının, Roma’da ortaya çıkan ve dünya çapında bir tapınma düzeni haline gelen sapkın bir dini güç olduğunu ortaya koyuyor (*Va. 13:3, 4*). Bu canavar bir kişi değildir; Tanrı’nın Sözü’nün gerçeğinin yerine insan buyruklarını koyan dini bir örgüttür.

Vahiy 13:1, 6 ayetlerini okuyun. Canavar gücünü tanımlamak için hangi anahtar sözcük kullanılıyor?

Kutsal Kitap küfrü Yuhanna 10:33 ve Luka 5:21 ayetlerine iki örnekle tanımlıyor. (1) Tanrı gibi davranan ya da Tanrı olduğunu iddia eden bir adam ve (2) günahları bağışlama gücüne sahip olduğunu iddia eden bir adam. Bu suçlamalar haksızdı çünkü İsa gerçekten Tanrı’dır ve bu nedenle günahları bağışlama yetkisine sahiptir. Roma papalığının Kutsal Kitap’ın küfür olarak tanımladığı iki belirgin öğretisi bulunmaktadır: rahiplerinin günahları bağışlama gücüne sahip olduğu iddiası ve papanın yeryüzünde Tanrı’nın yetkilerine sahip olduğu iddiası.

Canavarı Tanıyalım: 2. Bölüm

Tanrı'nın halkı, canavara tapınmak yerine O'na ibadet ederek en büyük sevinci yaşamakta en yüksek zevki almaktadır. Onların itaati sevgi dolu yüreklerinden kaynaklanıyor. Onlar, O'na bağlılar çünkü O'nun kendilerine nasıl bağlı olduğunu biliyorlar.

Vahiy 13:5 ayetini okuyun. Bu tanımlayıcı niteliği aşağıdaki satırlara yazın.

4. dersten Tanrı'nın bize peygamberlik zamanını anlamamız için bir anahtar verdiğini hatırlayın –bir peygamberlik günü bir gerçek yıla eşittir (*Say.14:34, Hez. 4:6*). Vahiy 13:5 ayetinde bahsedilen 42 aylık zaman dilimini 30 günlük İbrani ayını kullanarak hesapladığımızda, 1.260 peygamberlik gününe ya da gerçek yıla ulaşıyoruz.

Papalık M.S. 538 yılından M.S. 1798 yılına kadar büyük bir nüfuza sahipti. Fakat Napolyon'un generali Berthier, M.S. 1798'de papayı esir aldığı anda, papalık üstünlüğüyle geçen peygamberlik dönemi sona erdi ve Vahiy kitabındaki peygamberlik sözü yerine gelmiş oldu: “Tutsak düşecek olan tutsak düşecek” (*Va. 13:10*). Papalığa vurulan darbe son derece ciddiydi ama ölümcül değildi. Vahiy 13:12 ayetine göre, bu ölümcül yara iyileşecekti. Papalığın nüfuzu bir kez daha dünya genelinde hissedilecekti.

Günümüzde dünya liderleri Papa'yı Roma Kilisesi'nin bir elçisi olarak ağır alıyor ve Vatikan'da düzenli olarak ziyaret ediyorlar. Eşi benzeri görülmemiş bir istikrarsızlığın hüküm sürdüğü dünyamızda, Roma papasının insanları bir araya getirecek, dünyanın takdir edilen ahlaki lideri olması için ortam hazırlanıyor. Papa 16. Benedict, 6 Haziran 2012 tarihinde, Roma'daki Aziz Petrus Meydanı'nda toplanan on beş binden fazla kişiye hitaben yaptığı konuşmada şunları söyledi: “Pazar günü Rab'bin günüdür, erkeklerin ve kadınların günüdür. O gün herkesin serbest olması, aile için ve Tanrı için serbest olması gereken bir gündür. Pazar gününü savunduğumuzda aslında insanın özgürlüğünü savunuyoruz.”—https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2012/documents/hf_ben-xvi_aud_20120606.html. Büyük Mücadele bu hareketin bir gün nereye varacağını açıkça ortaya koyuyor: “Kutsal Kitap'ın Sebt'i'ni yüceltenler kamu düzeninin düşmanları olarak, toplumun ahlâk sınırlarını bozmakla, anarşiye ve yozlaşmaya neden olmakla ve yeryüzünün Allah'ın yargısına uğramasının sorumlusu olmakla suçlanacaklardır. . . . Yönetime karşı muhalefetle suçlanacaklardır. İlahî yasanın zorunluluğunu inkâr eden din görevlileri, kürsülerden sivil yetkililere teslimiyetle itaat görevinin Allah tarafından verilmiş olduğunu duyuracaklardır. Yasama organlarında ve mahkeme salonlarında, Allah'ın emirlerini tutanlar yanlış yansıtılarak mahkûm edilecektir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 597.

Şu anda böyle bir şeyin gerçekleştiğini düşünmek zor olsa da, dünyamızın ne kadar çabuk değişebileceğini asla unutmayın. Bu değişiklikler son zaman olaylarının ne kadar çabuk gerçekleşebileceği konusunda bize ne söylemelidir?

Yerden Çıkan Canavar

Vahiy 13:11-18 ayetlerini okuyun. Bu ikinci canavarın Vahiy 13. bölümdeki ilk canavardan farkı nedir?

İlk canavar sudan çıkmıştı; ikinci canavar ise “yerden” çıkıyor (*Va. 13:11*). Sular, “halkları, toplumları, ulusları ve dilleri” temsil ediyor (*Va. 17:15*). O halde yer de, dünyanın seyrek nüfuslu bir bölgesini temsil etmektedir. Bu ikinci canavar, birinci canavarın yetki kullandığı peygamberlik döneminin sonlarına doğru ortaya çıkıyor (*Va. 13:5*). Yani, M.S. 1798 yılı civarında ortaya çıkıyor.

Amerika Birleşik Devletleri bu tarife tam olarak uymaktadır. M.S. 1776 yılında bağımsızlığını ilan etmiş, M.S. 1789’da anayasasını kabul etmiş ve 19. yüzyılın sonlarında bir dünya gücü olarak tanınmıştır.

Yuhanna şöyle devam ediyor, “kuzu gibi iki boynuzu vardı, ama ejderha gibi ses çıkarıyordu” (*Va. 13:11*). Kutsal Kitap peygamberlik sözlerinde boynuzlar gücü simgeler. İlk canavarın aksine, bu canavarın boynuzlarında taç bulunmuyor, bu da onun bir krallık olmadığını gösteriyor. İki boynuz Amerika Birleşik Devletleri’nin gücünün ve başarısının kaynağı olan iki temel yönetim ilkesini temsil ediyor –siyasi ve dini özgürlük.

Vahiy 13:11, 12 ayetlerini okuyun. Bu canavarda ne gibi bir farklılık görüyorsunuz ve nasıl konuşuyor?

Bu nazik, kuzu gibi ulus nihayetinde bir ejderha gibi konuşuyor. “İlk canavarın bütün yetkisini” (*Va. 13:12*) kullanıyor, dini özgürlük ilkelerini terk ederek “yeryüzünü ve orada yaşayanları... ilk canavara tapmaya zorluyor” (*Va. 13:12*). Amerika Birleşik Devletleri, papalığın ruhani ve dünyevi yetkisini tanıyarak, yeryüzündeki herkesin ilk canavara tapınmasına öncülük edecektir. Bu peygamberlik sözüne göre, Amerika Birleşik Devletler canavara bir heykel oluşturacak (kilise ve devletin birliği) ve herkesin bu heykele tapınmasını isteyecektir.

Etkileyici olan şu ki, bu canavar güç olarak ilk tanımlandığında, Amerika Birleşik Devletleri sonunda dönüşeceği ve mevcut durumda olduğu askeri ve ekonomik devin yakınında bile değildi.

Günümüzde ABD’nin içinde bulunduğu siyasi istikrarsızlığı düşünün. Bu bir gün bu peygamberlik sözünün gerçekleşmesine nasıl yol açabilir?

EK ÇALIŞMA: Canavara ve heykeline tapınma, Babil kralının, Şadrak, Meşak ve Abed-nego'ya altın bir heykele boyun eğmelerini yoksa kızgın fırına atılacaklarını emrettiği Daniel 3. bölüme gönderme yapıyor. Eski Babil, modern Babil fark etmez, mesele ibadettir. Gerçek ibadet, Tanrı'nın Sözü'nden öğrenen bir zihinden, O'nun sevgisiyle dönüşen bir candan ve O'nun Ruh'uyla dolu bir yürekten kaynaklanır. Ancak o zaman "bu çağın gidişine uymaz," tersine Tanrı'nın Sözü'nde bulunan isteğine göre yaşayabiliriz. Bizim yegane güvencemiz budur!

"Allah iradeyi veya vicdanı hiçbir zaman zorlamaz; fakat Şeytan'ın –başka şekilde ayartamadıklarının denetimini eline geçirmek için– sürekli olarak başvurduğu yöntemi, zulüm yoluyla zorlamadır. Korku yayarak veya zor kullanarak vicdana hükmetmeye ve kendisine saygı gösterilmesini sağlamaya çalışır. Bu amacını gerçekleştirmek için hem dinsel hem de dünyasal yetkililer aracılığıyla çalışarak, onları Allah'ın yasına aykırı insan yasalarını yürürlüğe koymaya yönlendirir."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 596.

"Önlerindeki denenmede dayanabilmeleri için, Allah'ın Kendi sözünde açıkladığı isteğini anlamalıdır; O'nu, yalnızca karakterini, yönetimini ve amaçlarını doğru bir şekilde kavrayarak ve bunlara uygun bir şekilde davranarak yüceltebilirler. "Ancak zihnini Kutsal Kitap'ın hakikatleriyle güçlendirmiş olanlar son büyük çatışmada ayakta kalabileceklerdir."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 598.

"Fakat Allah'ın yeryüzünde, tüm öğretilerin standardı ve tüm reformların esası olarak yalnızca ve yalnızca Kutsal Kitap'a bağlı kalacak bir halkı olacaktır. Eğitimli kişilerin fikirleri, bilimin çıkarımları, kilise konseylerinin, sayısı temsil ettikleri kiliseler kadar çok ve uyumsuz olan iman açıklamaları veya kararları, çoğunluğun sesi –bunların herhangi biri ya da tümü birlikte, dinsel inancın herhangi bir hususunun lehine veya aleyhine kanıt olarak kabul edilemez. Herhangi bir öğretiyi veya ilkeyi kabul etmeden önce, bunu destekleyen açık bir 'Rab diyor ki' ifadesi talep etmeliyiz."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 600.

Tartışma Soruları:

1. Mesih'in gelişi beklentisiyle nasıl yaşayabilir ve yaygaracılara dönüşmeden bu umudu nasıl paylaşabiliriz?
2. İbadet konusunda biraz daha düşünün. Gündelik yaşantımız, günlük rutinimiz, kime ya da neye ibadet ettiğimiz konusunda bize ne söylüyor?
3. Kendimizin ve başkalarının geleceği korkuyla değil güvenle karşılamasına nasıl yardımcı olabiliriz?
4. Son gün olaylarını anlamak bugünkü yaşantımızda ne gibi gerçekçi farklar yaratıyor?

Domuz Etine Hayır, Şabat'a Evet

Andrew McChesney Tarafından

Sara, güneydoğu Afrika'daki Mozambik'te annesinin domuz eti ve bira satmasına yardım ederken Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ni düşündü.

"Adventistler neden cumartesi günü kiliseye giderler?" diye merak etmişti.

Sara, küçük bir kızken, bir Adventist olan ağabeyi ile birkaç kez Adventist kilisesine gitmişti. Ama sonra başka bir şehre taşınmıştı ve o da annesinin kilisesine geri dönmüştü.

Annesiyle çalışırken, Adventist Kilisesi ile ilgili anıları canlandı. Yan eve taşınan Adventist komşularını düşündü. Sara onlara, Cumartesi günü kiliseye gitmelerinin nedenini sormaya karar verdi.

Komşular, Sara'nın sorusunu memnuniyetle karşıladılar ve Kutsal Kitap'ın Mısır'dan Çıkış 20:8-10'daki dördüncü emri açtılar. Sara okudu, "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız." . Yedinci gün Şabat'ının kutsallığıyla ilgili başka ayetler de okudu. İsa'nın yeryüzünde yaşarken, yedinci günde tapındığını da gördü. Yedinci gün Şabat'ını tutmaya karar verdi.

Sara annesine, artık cumartesi günleri domuz eti ve bira satmayacağını söylediğinde annesi çok kızdı. Sara'nın Adventist kilisesine gitmesini yasakladı. Sara yine de gitti. Tanrı'nın beşinci emirde buyurduğu gibi (*Mısır'dan Çıkış 20:12*) annesini onurlandırmak istiyordu. Fakat o aynı zamanda "İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek" (*Elçilerin İşleri 5:29*) gerektiğinin de farkındaydı.

Sara domuz eti ve bira satmayı tamamen bıraktığında gerilim daha da arttı. Annesine, Tanrı'nın domuz eti gibi kirli etlerin yenmesine (*Levililer 11:7*) ve alkol almına (*Süleymanın Özdeyişleri 20:1*) müsaade etmediğini açıkladı. Ayrıca, Kutsal Kitap'ta, "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın." (*1. Korintliler 10:31*) diye yazıldığını ve Tanrı'nın onaylamadığı şeyleri satmanın O'nu yüceltmeyeceğini de söyledi.

Annesi Sara'yı evden kovdu. Gidecek hiçbir yeri olmayan Sara kasabayı terk etti ve Adventist abisinin, onun karısının ve oğullarının yanına taşındı. Yüreğine bir yumruk oturmuştu. "İsa'yı takip etmenin bedeli bu mu?" diye düşünüyordu.

Sara'nın abisi, kız kardeşinin durumunu kilisesindeki liderlere sundu. Onların çabaları sayesinde bir Adventist pastör, Sara'nın annesi ile bir araya geldi. Annesi, pastörün söylediklerini dikkatle dinledi. Onunla her konuda aynı fikirde değildi. Fakat onlar konuşurken, annesinin yüzü yumuşamıştı. Sara'nın eve dönebileceğini söyledi.

Bugün, annesi hâlâ Sara'nın inançlarını paylaşmıyor. Sara, Kutsal Ruh'un annesinin kalbine dokunması için dua ediyor. Kendisine, sevgisinin tam anlayışını veren Tanrı'nın, ayınsını annesi için de yapabileceğini biliyor.

İsa'nın yakında gelişiyle ilgili iyi haberin Afrika'da ve dünyanın dört bir yanında yayılmasına yardımcı olan Şabat Okulu misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Yeryüzünün Kapanış Olayları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yu. 8:32. Hez. 20:12, 20; Va. 7:1, 2; Va. 14:1; Yöel 2:21-24; Hoş. 6:3; Yak. 5:7, 8; Va. 18:1-4.

HATIRLAMA METNİ: “Gerçeği satın al ve satma; bilgeliği, terbiyeyi, aklı da” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 23:23*).

Yaz tatilini geçirmek için üniversiteden eve dönen genç bir kızınız olduğunu farz edin. Onun eve varmasını beklerken, endişeyle hava durumu raporlarını izliyorsunuz. Hava hızla kötüleştiğinde endişelenmeye başlıyorsunuz. Ufukta fırtına bulutları beliriyor. Şiddetli rüzgarlar esiyor. Gökler yarıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Ağaçlar devriliyor. Çok geçmeden ana yol geçit vermez hale geliyor. Sonra komşularınızdan birinden yan bir yoldan geçmenin mümkün olduğunu duyuyorsunuz. Arabalar devrilmiş ağaçların etrafından dolaşp ilerleyebiliyor. İletişim sıkıntılı olsa da, kızınıza eve nasıl güvenli bir şekilde ulaşabileceğini dikkatlice açıklayan bir mesaj gönderebiliyorsunuz.

İsa her şeyden çok, bizi yaşamın fırtınalarından geçirip eve ulaştırmak istiyor. Ellen G. White şöyle yazıyor, “Bir fırtına geliyor, öfkesi acımasız. Onu karşılamaya hazır mıyız?”—*Testimonies for the Church [Kilise İçin Tamaklıklar]*, 8. cilt, s. 315. Mesih’in yaşamının, ölümünün, dirilişinin ve göksel tapınaktaki hizmetinin amacı, bizim eve dönmemizi sağlamaktır. Daniel ve Vahiy kitaplarındaki peygamberlik mesajları özellikle son zaman halkı için, bir gün sevgi dolu Kurtarıcı’nın sıcak kucaklayışını hissedebilelim diye, yaşamın fırtınalarında bize yardımcı olacak ilahi talimatlardır.

Bu haftaki dersin amacı, peygamberlik Sözü’nün kapanış olayları hakkında ne söylediğini ortaya çıkarmak ve Mesih’in, dünyanın son çatışmasında bize rehberlik edip eve götüreceği gücünü yeniden keşfetmektir.

*22 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için, bu haftanın Büyük Mücadele 37. ve 38. bölümlerini temel alan konusunu çalışın.

Tanrı'ya ve Sözü'ne Sadakat

Süleyman'ın Özdeyişleri 23:23, Yuhanna 8:32 ve Yuhanna 8:17 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin hepsinde var olan ortak ipucu nedir?

Çağlar boyunca, büyük mücadele gerçek ve yanlış arasındaki savaşı olmuştur. Şeytan bir yalancı ve yalanların babasıdır (Yu. 8:44). İsa tüm gerçeğin yazarıdır. İsa şöyle demişti, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" (Yu. 14:6). Bizi Şeytan'ın aldatmacalarından kurtaran gerçek Tanrı'nın Sözü'nde bulunmaktadır. Kutsal Kitap Şeytan'ın taktiklerinin gerçek yüzünü göstermekte ve Tanrı'nın planlarını ortaya koymaktadır. Kutsal Yazı adımlarımız için çıradır (Mez. 119:105). Mezmurcu şöyle diyor, "Sözlerinin açıklanışı aydınlık saçar, saf insanlara akıl verir" (Mez. 119:130). Sonra da ekliyor, "Sözlerinin temeli gerçektir" (Mez. 119:160).

2. Petrus 1:16-21 ayetlerini okuyun. Elçi peygamberlik sözüyle ilgili bize hangi güvenceyi veriyor? Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün önemini göstermek için hangi örneği kullanıyor?

Biz "uydurma masallara başvurmadık." Önümüzdeki yolu, Tanrı'nın Sözü'ndeki peygamberlik sözleri aydınlatıyor. Doğruyu yanlıştan ayırt etmemize yardım ediyorlar. Kutsal Kitap olmasaydı, insan düşüncesinin heveslerine kalmış olur ve kolayca aldatılırdık. "Allah'ın halkı, sahte öğretmenlerin etkisine ve karanlığın ruhlarının aldatıcı gücüne karşı kendilerini koruyacak olan Kutsal Yazılar'a yöneltilmektedir. Şeytan insanların Kutsal Kitap bilgisi edinmelerine engel olmak amacıyla her türlü hileye başvurur . . . Son büyük aldatmaca yakında önümüzde ortaya serilecektir. Mesih karşıtı, hayret verici işlerini gözlerimizin önünde sergileyecektir. Sahte olan gerçeğine o kadar benzeyecektir ki, bunları Kutsal Yazılar olmadan birbirinden ayırmak imkânsız olacaktır . . . Ancak zihnini Kutsal Kitap'ın hakikatleriyle güçlendirmiş olanlar son büyük çatışmada ayakta kalabileceklerdir. Her cana bu araştırma sorusu gelecektir: İnsanlardan çok Allah'a mı itaat etmeliyim? Karar zamanı çok yakındadır. Ayaklarımız Allah'ın değişmez sözünün kayasına sağlam basıyor mu? Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını korumak için kararlılıkla durmaya hazır mıyız?"—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 598, 599.

Yukarıdaki alıntıda yer alan soruları değerlendirin. Son krizde ayakta durmamızı sağlayacak olan nedir? Bizi Tanrı'nın Sözü'nü çalışmaktan alıkoyma nedir? Kişisel zevklerimiz için gerçekten nasıl taviz veriyor olabiliriz?

Gök için Mühürlenmiş

Yaklaşan ibadet konusundaki krizde, Tanrı'nın sadık halkı dünyanın baskılarına boyun eğmeyecektir (*Va. 14:12*). Onlar Kutsal Ruh'la mühürlenmiş olacaklar (*Ef. 4:30*) ve yerlerinden oynatılamayacaklar. Eski zamanlarda mühürler resmi belgelerin gerçekliğinin kanıtı kabul edilirdi. Ayırt edici, bireyselleştirilmiş işaretlerdi. Son çatışma ibadet ve Tanrı'nın, yasasında açıklanan yetkisi üzerinde yoğunlaştığı için, Tanrı'nın mührünün O'nun yasasının içine gömülü olduğunu düşünebiliriz (*Yşa. 8:16 ile karşılaştırm*).

Mısır'dan Çıkış 20:8-11 ayetlerini okuyun. Sebt günü emrinde bir mührün hangi unsurları yer alıyor?

Gerçek bir mührün üç unsuru burada bulunuyor: (1) Mührün ait olduğu ad, "Tanrın RAB." (2) Unvanı, "yaratmış" olan Kişi –Yaratan. (3) O'nun yetki alanı, "yer gök, deniz ve bütün canlılar." Kutsal Kitap'ta mühür bazen bir işaret olarak da adlandırılır (*Rom. 4:11*). Bu iki sözcük birbirinin yerine kullanılabilir. Sebt günü, O'nun yasasının kalbinde bulunan Tanrı'nın işareti ya da mührü olarak, ibadet konusundaki son çatışmanın merkezinde yer almaktadır (*Hez. 20:12, 20; Va. 12:17*).

Vahiy 7:1, 3 ve Vahiy 14:1 ayetlerini, Vahiy 13:16, 17 ayetleriyle karşılaştırm. Tanrı'nın mührü ve canavarın işareti nereye vuruluyor? Sizce neden bir fark bulunuyor?

Tanrı'nın mührü alın üzerine vuruluyor. Alın zihnin simgesidir ve bilinçli bir kararı temsil eder.

Canavarın işareti ya alna ya da ele alınıyor, bu da insanların zihinsel olarak ikna olduklarını ve kendi seçimleriyle Şeytan'ın yalanlarını kabul ettiklerini ya da bundan farklı olarak öldürülmekten kaçınmak için sahte ibadete uyduklarını gösteriyor.

Şeytan, Tanrı'ya itaat edenlerden nefret ediyor. Büyük mücadele, ejderha (Şeytan), "Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını koruyan" (*Va. 14:12 CAN*) imanlı bakiyeye savaş açtığı anda doruk noktasına ulaşıyor. Onlar Mesih'e olan sadakatlerinde kararlılar.

Son kriz geldiğinde hazırlıklı olmanın anahtarı neden her gün Rab'be sadık kalmaktır?

Kime İbadet Ediyoruz

Son günlerde, büyük mücadele çarpıcı bir biçimde ibadet aracılığı ile vuku bulacaktır. Yaratıcı'ya mı tapınıyoruz, yoksa canavara ve onun heykeline mi? Bunun orta yolu yoktur. Vahiy 14. bölümdeki ilk melek erkekleri ve kadınları “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana” tapınmaya çağırıyor (Va. 14:7). Göğün çağrısını daha da desteklemek adına üçüncü melek canavara tapınmanın korkunç sonuçlarını açıklıyor: Onlar, “Tanrı gazabının kâsesinde saf olarak hazırlanmış Tanrı öfkесinin şarabından içecektir” (Va. 14:10). Öte yandan, Yaratana tapınanlar “Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını koruyanlar” diye tanımlanıyolar (Va. 14:12 CAN).

Gerçek ibadetin dayanağı yaratılıştır (Va. 4:11). Tanrı “her şeyi İsa Mesih aracılığıyla” (Ef. 3:9 CAN) yarattığı için, Şeytan Yaratıcı'dan nefret ediyor ve dünyevi güçler aracılığıyla Yaratılış'ın anısı olan Sebt gününü değiştirmeye çalışıyor (Dan. 7:25). Tanrı'nın yasası hakkındaki yaklaşan çatışma yetki üzerine odaklanmaktadır. Şeytan Sebt ibadetini ortadan kaldıracırsa, kendi yetkisinin Tanrı'nın yetkисinden daha büyük olduğunu ilan edecek. Bunu gerçekleştirmek için, Şeytan tüm dünyayı sahte bir Sebti kabul etmeye ikna etmeye veya zorlamaya çalışacaktır.

Bunun gerçekleştiğini düşünmek şu anda çok zor olsa da, daha önce de belirttiğimiz gibi, dünya çarpıcı bir şekilde değişiyor. COVID-19 krizi dünyamızın bir gecede farklı bir yere dönüşebileceğini bize gösterdi. Canavarın işaretine götüren ayrıntıları bilmiyor olsak, bunu hayal etmek çok zor değil. Dünya çok istikrarsız bir durumda. Günümüzde var olan inanılmaz teknolojiyle, Kutsal Kitap'ın hakkında uyarıda bulunduğu şey aslında şu anda hayal edebileceğimizden çok daha hızlı bir şekilde gerçek olabilir.

Vahiy 13:13-17 ayetlerini okuyun. Canavarın işaretini almayanlara ne gibi özel cezalar veriliyor?

Canavarın ve heykelinin peşinden gitmek yerine Mesih'e sadık kalanlar, mali yaptırımlarla ve hatta ölüm tehdidiyle karşı karşıya kalacaklar. İnsanlık her zaman olduğu gibi yozlaşmış, güce aç ve şiddet yanlı olmayı sürdürüyor. Son olayların tam olarak nasıl gelişeceği hakkında henüz çok şey bilmesek de, son zamanlardaki zulmü hayal etmek çok zor olmamalı. Tamamen başka bir bağlamda yazılmış olsa da, Yuhanna kitabındaki şu sözler her şeyi anlatıyor. Yuhanna İsa'dan bahsederken şöyle yazmıştı: “insan hakkında kimsenin O'na bir şey söylemesine gerek yoktu. Çünkü kendisi insanın içinden geçenleri biliyordu” (Yu. 2:25).

İnsanlığın yozlaşmışlığını ve insanların yapabilecekleri kötülükleri düşünün. Bu, neden son olayların çok kolay gerçekleşebileceğini göstermektedir? Ayrıca, daha da önemlisi, bu üçüncü gerçek kendi yüreklerimizi korumamız konusunda bize ne öğretmelidir?

İlk ve Son Yağmur

Yoel 2:21-24 ve Elçilerin İşleri 2:1-4, 41-47 ayetlerini okuyun. Birinci yüzyılda hangi öngörü gerçekleşti? Nasıl bir etkisi oldu?

Pentikost gününde Kutsal Ruh'un dökülmesi Hristiyan kilisesini güçlü bir şekilde faaliyete geçirmişti. Bir günde üç bin kişi ihtida etti. Elçilerin İşleri, Tanrı'nın dönüştürücü lütfunun gerçekleştirdiği mucize üstüne mucizeyi yazmıştır: “konuşmayı dinlemiş olanların birçoğu iman etti. Böylece imanlı erkeklerin sayısı aşağı yukarı beş bine ulaştı” (Elç. 4:4). Dua etmek için sadece 120 imanlı bir araya gelmişti fakat dua çarpıcı bir fark yarattı. Kiliseye hızla binlerce imanlı katıldı. Ve hatta “kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu” (Elç. 6:7). Öğrenciler Yeruşalim'de şiddetli bir zulümle karşılaştıklarında, “dağlanlar iyi haberi, Söz'ü, ilân ederek her tarafa gittiler” (Elç. 8:4 CAN). Tüm Yahudiye, Samiriye ve Celile'de kiliseler kuruldu (bkz. Elç. 9:31). Elçi Pavlus, ihtida ettikten sonra Mesih'i tüm Akdeniz dünyasına duyurdu. Selanik'te müjdeye karşı çıkan bazı Yahudiler şu şaşkıncı açıklamayı yaptılar: “Dünyayı altüst eden o adamlar buraya da geldiler” (Elç. 17:6). Kutsal Ruh'un gücü sayesinde, öğrenciler nispeten kısa bir sürede o zamanlar bilinen dünyaya ulaştılar. Yoel'in ilk yağmurla ilgili öngörüsü Pentikost gününde gerçekleşmiştir, ancak son yağmur dünyanın son hasadını hazırlamak için daha büyük bir güçle yağacaktır.

Zekeriya 4:6; Zekeriya 10:1; Hoşea 6:3 ve Yakup 5:7, 8 ayetlerini okuyun. Bu ayetlere göre Tanrı'nın yeryüzündeki işi nasıl tamamlanacak?

“İlk” ve “son” yağmur ifadeleri İsrail'in hasat döngüsünden alınmıştır. İlk yağmur, tohumları çimlendirmek için sonbahar aylarında yağardı. Son yağmur ise hasadı olgunlaştırmak için ilkbaharda yağardı. Bu, Kutsal Ruh'un müjdenin duyurulması için yaptığı işi tarif ediyor. “Müjdenin başlangıcında Kutsal Ruh'un dökülmesinde değerli tohumların filizlenmesi için 'ilk yağmur'un verildiği gibi, tamamlanışında da ekinlerin olgunlaşması için 'son yağmur' verilecektir. .”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 616.

Yüksek Sesli Haykırış

Vahiy 18:1-4, Habakkuk 2:14 ve Matta 24:14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın yeryüzündeki işinin nasıl sonlanacağını söylüyor?

Babil'in düşüşünü bildiren melek "büyük yetki" sahibidir. Vahiy 14. bölümdeki melekler gibi, bu melek de insan müjdecileri temsil ediyor. Bu melek Tanrı'nın yüceliğini öylesine eksiksiz bir biçimde açıklıyor ki, tüm dünya aydınlanıyor. Yeni Ahit'te yetki ya da güç için kullanılan Grekçe sözcük *exousia*'dır. Bu sözcük genellikle Mesih'in cehennemın tüm birlikleri ve güçleri karşısında kazandığı zaferi ifade eder. İsa bu sözcüğü Matta müjdesinde, öğrencilerini dışarı göndermek konusunda bahsederken kullanmaktadır. Matta 10:1 ayetinde, İsa öğrencilerine cehennemın birlikleri ve güçleri üzerinde yetki veriyor. İyi ile kötü arasındaki savaşta zafer kazansınlar diye onları ilahi kudretle donatarak dışarı gönderiyor. Matta 28. bölümde onları bir kez daha gidip "bütün ulusları [O'nun] öğrencileri" olarak yetiştirmeleri için gökte ve yeryüzünde "bütün yetki" ile donatılmış olarak dışarı gönderiyor (*Mat. 28:18, 19*).

Kutsal Ruh'un gücüyle dolan, yaşamı ve ölümüyle cehennemın birlikleri ve güçleri karşısında zafer kazanmış olan yaşayan Mesih'in yetkisiyle ilerleyen Yeni Ahit kilisesi, Tanrı'nın yüceliğiyle yeryüzünü aydınlattı. Öğrenciler birkaç yıl içinde müjdeyi o zamanlar bilinen dünyanın tamamına duyurdular (*Kol. 1:23*).

Son zamanda Kutsal Ruh eşi benzeri görülmemiş bir güçle dökülecek ve müjde dünyanın dört bucağına hızla yayılacaktır. Bir günde binlerce kişi ihtida edecek, Tanrı'nın lütfu ve gerçeği tüm gezegeni etkisi altına alacaktır. Bu şekilde dünya uyarılacak, müjde ve sunduğu umut dünyanın her yerine yayılacaktır.

"Muazzam müjde işinin tamamlanışında Allah'ın gücünün tezahürü, başlangıcına damga vurandan daha az olmayacaktır. Müjdenin başlangıcında ilk yağmurun dökülmesiyle yerine gelen peygamberlik sözleri, tamamlanışında tekrar gerçekleşecektir . . .

"Allah'ın hizmetkârları, yüzleri aydınlanmış ve kutsal adanmışlıkla parlayarak, her yeri dolaşarak gökten gelen bildiriye duyuracaklardır. Tüm yeryüzünde binlerce sesle uyarı verilecektir. Mucizeler yapılacak, hastalar iyileştirilecek, iman edenleri belirtir ve harikalar izleyecektir."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 616, 617.

Kutsal Ruh'un güçlü bir şekilde dökülmesini, son yağmuru ve yüksek sesli haykırışı kısıtlayan nedir? Bireyler olarak işlevimiz ne kadar küçük olursa olsun, Kutsal Ruh'un dökülmesi karşısında açık ve kabul edici olmak konusunda nasıl bir işleve sahip olabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Adventist öncüler 1851 gibi erken bir tarihte Vahiy 13:11-17 ayetlerinde bahsi geçen ikinci canavarın Amerika Birleşik Devletleri olduğunu tespit ettiler. Fakat o dönemde Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm dünyanın birinci canavara tapınmasına nasıl sebep olabileceğini kavramak zor olmuş olmalı (*Va. 13:12*). 1880'lerde bile tüm Amerika Birleşik Devletler donanması toplamda 48 yaşlı gemiden ibaretti.

Ancak Soğuk Savaş'ın sona ermesinden bu yana, hiçbir güç askeri açıdan ABD ile boy ölçüşemez hale geldi. Amerikalılar harika özgürlüklerin tadını çıkarıyor olsalar da, zaman zorlaştıkça bu özgürlüklerin ayaklar altına alınacağını, hatta tamamen çigneneceğini öngörmek zor değil. Pek çok kişi şimdiden bunun gerçekleştiğini gördüğümüze inanıyor.

“Uymayı reddedenlerin tümü cezaya çarptırılacak, en sonunda ise ölümü hak ettikleri ilan edilecektir. Öte yanda, Yaratıcı'nın dinlenme gününü emreden Allah'ın yasası ise itaat talep etmekte, kendi ilkelerini çigneyen herkesi gazapla tehdit etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 609.

“Fırtına yaklaşırken, üçüncü meleğin mesajına olan imanlarını ikrar etmiş, fakat gerçeğe itaat ederek kutsal kılınmamış olan büyük bir grup, konumlarını terk ederek karşıtların saflarına geçecektir. Dünyayla birleşerek ve onun ruhundan pay alarak, meseleleri hemen hemen aynı ışıktaki görmeye başlamışlardır; deneme geldiğinde ise kolay ve popüler olan tarafı seçerler. Bir zamanlar gerçeğe sevinen yetenekli ve hoş konuşan kişiler, güçlerini canları aldatmak ve yanlış yönlendirmek için kullanırlar. Eski kardeşlerinin en sert düşmanları haline gelirler. Sebti gününü tutanlar imanlarının hesabını vermek üzere mahkemelere çıkarıldığında, bu sapkınlar onları yanlış tanıtmak ve suçlamak için Şeytan'ın en etkin araçları olacak, yanlış haberler ve imalı sözlerle yöneticileri onlara karşı kışkırtacaklardır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 613.

Tartışma Soruları:

1. Yaklaşan krizde son gün olaylarını anlamak neden son derece önemlidir? Kutsal Yazılar aldatmacaya karşı nasıl bir güvencedir?
2. Demokratik toplumlar dünya genelinde yüzyıllardır din özgürlüğünün kaleleri olmuştur. Bu durum nasıl hızla değişebilir?
3. Yukarıdaki Ellen White ifadesine bakın. Bugün yaptığımız hangi seçimler yarın Adventist olduğumu iddia edenlerle birlikte olmanıza yol açabilir?
4. İkinci meleğin mesajı yüksek sesli haykırışla nasıl değişiyor ve Tanrı'nın yeryüzündeki işini bitirmek amacıyla son yağmuru almak için ne gibi kişisel hazırlıklar yapabiliriz?

Rusça Konuşanlara Ulaşmak

Andrew McChesney Tarafından

Ukrayna uyruklu Vadym Krynychny, klima montaj işi için Portekiz'e taşınmıştı. Tam yirmi yıl sonra Vadym, İspanya'da, Rusça konuşulan bir kilisenin pastörü olarak Ukraynalı mültecilerin ihtiyaçlarına hizmet ediyordu.

Peki bu 20 senede ne olmuştu?

44 yaşındaki Vadym, "Sadece birkaç üyeyle başladık, ancak kilisemiz birçokları için bir etki merkezi haline geldi" dedi. "Bu, Tanrı'nın bir lütfudur."

Vadym ve eşi Alina, Ukrayna'dan ayrıldıktan sonra Portekiz'de başarılı bir klima işi kurdular ve Portekiz vatandaşlığı aldılar.

Ancak yeni hayatlarının 12. yılında, Portekizce bilmeyen ve yeni gelen bir aileye yardım etmeleri istendiğinde hayatları aniden değişti. Vadym ve Alina, Rusça konuşan aileyi onlarla birlikte kiliseye gitmeye davet ettiler ve aile, sunmuş oldukları Kutsal Kitap'ı birlikte inceleme teklifini de kabul etti. Üç ay sonra, yeni gelen aile kalplerini vaftizde İsa'ya verdi.

Vadym ve Alina çok sevindiler ve yardım edebilmek için daha fazla Rusça konuşan insanları aradılar. 18 ayda 20 kişilik bir ev kilisesi oluşturdular. Vadym her Şabat'ta vaaz verirken Alina da müzikleri ayarladı. Vadym, "Cumartesi akşamları, günün yoğunluğundan bitkin düşüyorduk." dedi. "Ama içimizi tarif edilemez bir memnuniyet, neşe ve mutluluk dolduruyordu."

Çift, Tanrı'nın onları yeni bir amaca çağırdığını hissetti. Tek arzuları, Tanrının Krallığı için ruhları kazanmaktı. Kendi işlerini kapatıp, komşu İspanya'daki Sagunto Adventist Koleji'ne taşındılar. Vadym, dört yıl sonra ilahiyat alanında yüksek lisans derecesi ile mezun oldu.

Vadym, koleje yakın bir şehir olan Valensiya'da bir stajyer pastör olarak çalışırken, Kutsal Kitap'ı incelemek için her Şabat öğleden sonra bir araya gelen, Rusça konuşan 20 kişilik bir grup oluşturdu. Grubun ziyaretçileri kiliseye davet edildi. Çok geçmeden yaklaşık 10 ziyaretçi düzenli olarak kilise ibadetlere katılmaya başladı ve Şabat günü öğleden sonra grubu büyümeye devam etti. Vadym, "İnsanların, anadilleriyle konuşabilecekleri insanlarla bir araya gelme ihtiyacı olduğunu fark ettik," dedi.

Rusça konuşan kilise üyelerinin sayısı 26'ya ulaştığında, İspanya'daki Adventist Kilisesi'nin ve İspanya'yı da içine alan Inter-Avrupa Bölümü'nün desteğiyle Valensiya'da Rusça konuşan bir kilise doğdu.

Vadym, "Fikrimiz, Rus vatandaşı olsun ya da olmasın tüm Rusça konuşan insanlara hizmet etmek ve onları İsa'ya getirmektir" dedi. "Tanrı, görevimizde bizi bol bol kutsadı."

Bir sonraki Şabat Günü, On Üçüncü Şabat sunularımız, anadili Rusça olan birçok insana ev olan Avrasya Bölümünde sevindirici haberin yayılmasına yardım edecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz. Bu misyon hikayesi önümüzdeki hafta sona erecek.

Tanrı'nın Sevgisinin Zaferi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 22:11, 12; Yer. 30:5-7; Mez. 91:1-11; Yer. 25:33; Va. 21:2; Va. 20:11-15.

HATIRLAMA METNİ: “Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: ‘İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı’” (Vahiy 21:3, 4).

Geleceği umut dolu yüreklerle karşılayabiliriz. Zor zamanlar geliyor olsa da, ne kadar acı çekersek çekelim, ne kadar zorluğa katlanırsak katlanalım, ne kadar üzüntü yaşarsak yaşayalım, daha iyi bir günün geliyor olduğuna dair umudumuz varsa, bugün hayatı anlam, amaç ve sevinçle yaşayabiliriz. Franklin D. Roosevelt, Amerika Birleşik Devletler tarihinin en zor dönemlerinden biri olan 1933-1945 yılları arasında devlet başkanlığı yapmıştı. Kısmi felç geçirmişti ve yardımsız yürüyemiyordu. Bir keresinde şöyle yazdı, “Biz her zaman ufkun ötesinde daha iyi bir yaşam, daha iyi bir dünya olduğu umuduna, inancına ve kanaatine tutunduk.” Dünyanın en zeki insanlarından biri olan Albert Einstein, “Geçmişten öğren, bugün için yaşa, yarın için umut et” diye yazmıştır. Kraliçe Victoria döneminde yaşamış, tanınan bir İngiliz şair olan Alfred Lord Tennyson bir keresinde şöyle yazmıştı: “Umut, gelecek yılın eşliğinden gülümseyerek ‘daha mutlu olacak’ diye fısıldar.”

Bu çeyreğin son dersinde, evrenin tarihinin en heyecan verici döneminde Mesih'in sarsılmaz sevgisini ve iyi ile kötü arasındaki büyük mücadelede O'nun tam ve mutlak zaferini göreceğiz. Kutsal Kitap'ın son kitabı olan Vahiy, bugün, yarın ve sonsuza dek bize umut veriyor.

Sıkıntı Zamanında Umut

Vahiy 22:11, 12; Daniel 12:1, 2 ve Yeremya 30:5-7 ayetlerini okuyun. İkinci geliş-ten hemen önce hangi olaylar meydana geliyor?

İnsanların deneme süresi sona erdikten sonra, “ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak.” Vahiy 16. bölümde kötü dünyanın üzerine dökülecek olan son yedi bela açıklanıyor. Ancak Tanrı'nın halkı, Mısır'ın başına gelen belalarda olduğu gibi bu belalardan korunacaktır. Daniel kitabındaki vaade dikkat edin: “Bu dönemde halkın –adı kitapta yazılı olanlar– kurtulacak” (*Dan. 12:1*). Burada, “yaşam kitabından” bahsediliyor olmalı (*bkz. Flp. 4:3; Va. 13:8; Va. 20:12, 15; Va. 22:19*). İsa'ya sadık kaldıysak, adlarımız yaşam kitabından silinmeyecektir (*Va. 3:5*).

1. Yuhanna 3:1-3; Yuhanna 8:29 ve Yuhanna 14:30 ayetlerini okuyun. Yaklaşan sıkıntı zamanı için yegane yeterli hazırlık nedir?

Sıkıntı zamanında, Tanrı'nın halkı İsa'yla hiçbir şeyin değiştiremeyeceği kadar derin bir kişisel ilişkiye sahip olacaktır. Onların en büyük arzusu O'nu her konuda hoşnut etmektir, öyle ki Kutsal Ruh'un çalışmasıyla O'nun olduğu gibi pak olsunlar. Mesih'in yüreğinde Şeytan'ın aldatmacalarına karşılık veren hiçbir şey bulunmuyordu. Bizler de O'nun karakterinin bu yönünü yansıtabiliriz.

Mezmurlar 27:5; Mezmurlar 91:1-11 ve Vahiy 3:10-12 ayetlerini okuyun. Tanrı sıkıntı zamanı için bize hangi güven veren vaatlerde bulunuyor?

Sıkıntı zamanlarında bir arabulucu olmadan yaşama kavramını yanlış anlamış olan kişiler bulunuyor. İsa, her kişi O'nun tarafında ya da karşısında olarak son kararını verdikten sonra, göksel tapınaktaki arabuluculuğunu bırakıyor. Fakat bu, bu dönemde yalnız olduğumuz, kendi gücümüze güvendiğimiz anlamına gelmiyor. İsa her zaman bizimle birlikte olacağına dair bize güvence vermiştir (*Mat. 28:20*). İman göremediğinde güvenir ve etrafımızdaki dünya dağılırken dahi inanır. Sıkıntı zamanında imanımız güçlenir ve sonsuzluğa olan özlemimiz artar, böylece tek arzumuz sonsuza dek İsa'yla birlikte yaşamak olur.

İsa'nın Yakında Döneceği Umudu

Yuhanna 14:1-3 ve Titus 2:11-14 ayetlerini okuyun. Gelecekteki zorluklar ve yaklaşan sıkıntı zamanının ışığında, bu ayetler neden son derece cesaret vericidir?

İsa'nın "Yüreğiniz sıkılmasın" sözleri, O'nun bizi asla terk etmeyeceğine ve bizi eve götürmek için geri geleceğine dair güvencesidir. Bu dünya bizim evimiz değildir. Daha iyi bir gün yaklaşıyor. Yeni Ahit her 25 ayette bir Rabbimizin dönüşünden söz ediyor. Günler karardığında ve kilise-devlet iktidarının baskıcı yasaları yaşamlarımızı tehdit ettiğinde, Mesih'in gelişinin vaadi yüreklerimizi umutla doldurur. Bu, Tanrı'nın sadık halkına her nesilde ilham veren "kutlu umuttur."

Vahiy 6:15-17 ve Yeşaya 25:8, 9 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde açıklandığı şekliyle, kurtarılanların ve kayıpların davranışlarını karşılaştırın. Bu iki düşünce yapısı arasındaki farkı ne açıklıyor?

Kötüler günahın korkunç sonuçlarının farkına varıyorlar. Öte yandan doğru kişiler lütfun muhteşem imkanlarını kabul ediyorlar. Tanrı'ya isyan etmek, korkuya, suçluluğa, mahkûmiyete ve nihayetinde de ebediyen kaybolmaya yol açar. O'nun kurtaran lütfuna verdiğimiz karşılık ise bağışlanmamızı, esenlik içinde olmamızı ve O'nun görkemli dönüşüyle sonsuza dek sevinçli olmamızı sağlar.

Vahiy 15:3, 4 ve Vahiy 19:7 ayetlerini okuyun. Kurtarılanlar Mesih sayesinde bedelsiz olarak sağlanan görkemli kurtuluşa nasıl karşılık verecekler?

"Mesih'in haçı sonsuzluk boyunca kurtulanların bilimi ve ilahisi olacaktır. Yüceltilmiş Mesih'te, çarpmıha gerilen Mesih'i görecekler . . . Tüm dünyaların Yaratıcısı'nın, tüm yazgıların Hakimi'nin, insan sevgisinden ötürü yüceliğini bir kenara bırakarak kendini alçaltması, evrenin merakını ve hayranlığını her zaman uyandırmaya devam edecektir."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 656, 657.

Vahiy 12:17; Vahiy 17:13, 14 ve Vahiy 19:11-16 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin ilerleyişine dikkat edin. Bu ayetlerdeki ilerleme yeryüzünün son savaşı ve Mesih'in nihai zaferi konusunda ne söylüyor?

Yeryüzündeki Milenyum

Vahiy 19. bölüm İsa'nın dönüşünün ve kötülerin yok edilmesinin çarpıcı bir tasvirle sona eriyor. Ancak öykü sona ermiş değildir. Vahiy 20. bölüm bizi "milenyum" olarak bilinen 1.000 yıllık bir dönemle tanıştırıyor.

Vahiy 20:1-3 ayetlerini okuyun. İsa geri döndüğünde Şeytan'ın kaderi ne olacak?

Vahiy 20:1-3 ayetlerindeki tasvirler simgeseldir. Şeytan gerçek anlamda bir zincirle bağlanmış ve bir çukura kapatılmış değildir. Bin yıl boyunca, kendi yarattığı koşullarla sınırlanmış bir şekilde bu ıssız, nüfustan arındırılmış dünyaya hapsedilmiştir. 2. Petrus 2:4 ayetinde Şeytan ve meleklerinin "karanlıkta zincire" vurularak cezalandırılmak üzere ayrıldıklarını okuyoruz. Şeytan, ayartacağı hiç kimsenin olmadığı bir koşullar zinciriyle yeryüzüne hapsedilecektir. Bin yıl boyunca, isyanının yol açtığı yıkımı, tahribatı ve felaketi görecekler.

"Dipsiz derinlikler" diye tercüme edilen Grekçe sözcük, kelime anlamı olarak uçurum, sonsuz derinlik anlamına gelmektedir. Aynı zamanda Eski Ahit'in Grekçe çevirisi olan Septuaginta'da, Yaratılış'taki yeryüzünü tanımlamak için aynı sözcük kullanılmıştır. "Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı" (*Yar. 1:2*). Septuaginta'da burada "engin" sözcüğü için kullanılan, Grekçe "sonsuz derinlik" anlamına gelen abyssos sözcüğüdür. Yeryüzünün ıssızlığını tarif etmektedir. "Dipsiz derinlikler" bir yeraltı mağarası ya da evrenin herhangi bir yerinde bulunan geniş bir uçurum değildir. Şeytan'ın günah ve yıkım işi, İkinci Geliş'ten önceki muazzam kargaşayla birlikte, yeryüzünü yaratılışın başındaki durumuna benzer karanlık, düzensiz bir kütleyle döndürmüştür.

Yeremya 4:23-26, Yeremya 25:33 ayetlerini okuyun. Kutsal Kitap peygamberleri bu sahneyi nasıl tarif ediyorlar?

Buradaki peygamberler, Mesih'in ikinci gelişindeki korkunç yıkımı ve bu bin yıllık süre boyunca yeryüzünde hiç kimsenin sağ kalmadığını vurguluyorlar. Şeytan ve kötü melekleri isyanlarının yol açtığı tahribatı değerlendirmekle baş başa kalmış durumdadırlar. Tüm evren günahın bedelinin ölüm olduğunu bir kez daha kabul etmiştir. Tanrı günah sorunuyla, onun bir daha asla ortaya çıkmamasını sağlayacak şekilde ilgilenmektedir (*Nahum 1:9*). Tanrı'nın bunu gerçekleştirmesi için üç temel yol bulunmaktadır. Birinci olarak, tüm insanlığı kurtarmak için sınırsız sevgisini, tutkulu arzusunu ve durmak bilmeyen çabalarını ortaya koyar. İkinci olarak, adaletini, hakkaniyetini ve doğruluğunu ortaya koyar. Üçüncü olarak da evrenin günah ve isyanın nihai sonuçlarını görmesine izin verir.

Milenyumda Yargılama

Vahiy 20:4-6 ayetlerini okuyun. Doğru kişiler 1.000 yıl boyunca ne yapıyorlar ve bu neden önemlidir?

Bin yıl boyunca doğru kişiler Tanrı'nın günah sorunuyla başa çıkarken ortaya koyduğu adaletini ve sevgisini ilk elden gözlemleme fırsatına sahip olacaklar. Tanrı'ya pek çok konuda sormak istediği sorular olmayan var mıdır? İşte gökteki bin yıl boyunca, kurtarılmışlar bu soruları artık sorabilecekler. Eğer sevdikleri biri ya da yakın bir dost gökte değilse, kurtulmuş olanlar Tanrı'nın kararlarını daha iyi anlama fırsatına sahip olacaklar. Kurtarılmış olanlar, Tanrı'nın yaşamış olan herkesi kurtarmaya yönelik güçlü girişimlerde bulunduğunu yeni bir şekilde, her zamankinden daha güçlü bir şekilde kavrayacaklar. Kayıp olan herkesin Mesih'i kişisel olarak reddettikleri için göğü kaçırmış olduklarını yeniden anlayacaklar. Ancak ondan sonra 1.000 yıl bittiğinde Tanrı nihai hükümü –sonsuz yıkım olan ikinci ölümü– kayıpların üzerine getirecektir.

Vahiy 20:7-9 ayetlerini okuyun. Bin yıl nasıl sona eriyor? Şeytan ve takipçilerinin kaderi nedir?

1.000 yıl boyunca Şeytan'ın ayartacağı ya da aldatacağı kimse bulunmuyordu. O ve melekleri günahın ölümcül sonuçları hakkında düşünmek üzere yalnızdılar. Milenyumun sonunda, ölümler arasındaki kötüler yargıyla yüzleşmek ve nihai ödülleri almak üzere diriltirler (*Va. 20:5*).

Şeytan'ın artık onu takip eden dev bir orduya sahiptir. Şeytan büyük mücadelede yenilgi üstüne yenilgi almış olsa da, kayıpların devasa kalabalığını gördüğünde cesaret bulur. İsyanını sona erdirmeye henüz hazır olmadığı için, bu “ulusları” kandırmaya gider. Şeytan, Tanrı'yı devirmeleri ve kendi krallıklarını kurmaları için onları son bir büyük çaba göstermeye teşvik eder. Şeytan'ı ve tüm çağlardan kurtarılmamış olanları simgelemek için “Yecüc ve Mecüc” terimi kullanılır. Şeytan ve onun peşinden gidenler “kutsalların ordugahını ve sevilen kenti” kuşatırlar (*Va. 20:9*).

Milenyum sona ererken, sadece tüm kötüler dirilmekle kalmaz, aynı zamanda Kutsal Kent, Yeni Yerusulim, gökten yeryüzüne iner (*Va. 21:2*)! Kutsallar bin yıl boyunca Yeni Yerusulim'de Mesih'le birlikte yaşamış ve hüküm sürmüşlerdir. Şimdi de 1.000 yılın sonunda, şehir Tanrı, İsa, melekler ve tüm kurtarılmışlarla birlikte yeryüzüne inmektedir. Büyük mücadelenin son çarpışması için herkes hazırdır. Günah ilk ve son kez ortadan kaldırılmak üzeredir!

İki Sonsuzluk

2. Korintliler 5:10, Romalılar 14:10, 11 ve Vahiy 20:11-15 ayetlerini okuyun. Bu ayetler kötülerin neden yeniden yaşama diriltildikleri konusunda ne söylüyor?

Kötülük bir daha ortaya çıkmasını diye günah sorununu çözmek için, herkesin Tanrı'nın tüm yöntemlerinde adil ve hakkaniyetli olduğuna ikna olması gerekmektedir. Nihayetinde herkes diz çökecek. Şeytan ve kötü melekleri bile Tanrı'nın büyük mücadeledeki adaletini kabul edecek ve Tanrı'ya isyan etmek için hiçbir zaman haklı bir gerekçe olmadığını anlayacaktır. Ellen G. White'in şu görüşüne dikkat edin: "Kayıtları içeren kitaplar açıldığında ve İsa'nın gözü kötülere baktığında, işledikleri her günahın bilincine varırlar. Ayaklarının paklık ve kutsallık yolundan saptığı yeri, gururun ve isyanın kendilerini Allah'ın yasasını çiğnemedi ne kadar ileri götürdüğünü görürler. Günaha düşkünlükleri ile teşvik ettikleri baştan çıkarıcı ayartılar, kötüye kullanılan bereketler, aşağılanan Allah'ın habercileri, inatçı ve tövbesiz kalplerinin geriye püskürttüğü merhamet dalgaları –sanki ateşten harflerle yazılmış gibidirler . . .

"Kötü dünyanın tümü, göğün yönetimine karşı işlenen ağır ihanet suçuyla, Allah'ın mahkemesinde yargılanmaktadır. Davalarını savunacak kimseleri yoktur; mazeretleri de kalmamıştır; sonsuz ölüm cezasına mahkum olurlar."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 671, 673.

Vahiy 20:9; Mezmurlar 37:20 ve Malaki 4:1, 2 ayetlerini okuyun. Bu ayetler günahın ve günahkârların nihai yıkımı ve doğruların ödülü hakkında bize ne gibi bilgiler veriyor?

İyi haber şu ki, Şeytan ve kötü melekleri ateş gölünde yok edilecekler. Günah ve günahkârlar yok edilecek. Vahiy 20:9 ayetine göre, sonsuza dek işkence görmeyecekler, yutulacaklar, yok edilecekler. Bir sonraki ayette "sonsuzlara dek" ifadesi kullanılıyor. Bağlama bağı olarak, "sonsuzlara dek" ifadesi her zaman "sonsuz" anlamına gelmez fakat bir şey tamamen gerçekleştirilene kadar. (*Bkz. Çık. 21:6; 1Sa. 1:22, 28; Yah. 7 ve 2Pe. 2:4-6.*) Kayıp olanlar için yok etme eylemi değil, yok edilmiş kendisi ebedidir. Tanrı ebedi işkenceci değildir.

Sonunda hepimizi iki sonsuzluktan biri bekliyor. Kayıp olanlar maalesef kazandıkları "ücreti" alacaklar –ebedi ölüm. O halde neden aslında hak ettiğimizi, yani ölümü almamak için tek umudumuz İsa'nın doğruluğuna güvenmektir?

EK ÇALIŞMA: “Geniş ovalar güzel tepelerle birleşir, Allah’ın dağları heybetli zirvelerini yükseltirler. Yaşam ırmaklarının yanındaki huzurlu ovalarda, çoktan beridir göçebe ve gezgin olan Allah’ın halkı bir yuva bulacaktır . . .

“Orada, ölümsüz zihinler, bitmez bir neşe ile, yaratıcı gücün harikalarını ve kurtaran sevginin gizemlerini düşünecekler. Allah’ı unutmaya ayartacak zalim ve aldatıcı düşman olmayacak. Her yeti geliştirilecek, her kapasite arttırılacak. Bilgi edinmek zihni yormayacak ve enerjiyi tüketmeyecek. En büyük girişimler gerçekleştirilebilecek, en yüce hedeflere ulaşılabilecek, en büyük tutkular uygulanabilecektir; yine de hala tırmanılacak yeni yükseklikler, hayran olunacak yeni harikalar, kavranılacak yeni gerçekler, zihnin, canın ve bedeninin güçlerinin kullanılmasını sağlayacak yeni nesnelere ortaya çıkacaktır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 680, 682.

“Yeryüzünün çocukları tarifsiz bir sevinçle, kusursuz varlıkların neşesine ve bilgeliğine kavuşur. Çağlar boyunca Allah’ın eseri üzerinde derin düşünülerek kazanılan bilginin ve anlayışın hazinelerini paylaşırlar. Görüşleri hiç bulanmadan, yaratılışın görkemine –tümü kendilerine verilen düzende Tanrı’nın tahtını çevreleyen, güneşe, yıldızlara ve sistemlere bakacaklar. En küçükten en büyüğe her şeyin üzerine Yaratıcı’nın adı yazılmıştır ve tümünde O’nun kudretinin zenginliği sergilenmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 682, 683.

“Büyük mücadele sona erer. Artık günahattan da, günahkârlardan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk tek bir nabız gibi atar. Her şeyi yaratan Kişi’den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah’ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 683.

Tartışma Soruları:

1. Sizce Tanrı günahın bu kadar uzun süre var olmasına neden izin verdi? Aynı zamanda, hiçbir insan bu dünyadaki kendi varlığından daha uzun süre acı çekmez. Yani hiç kimse kendi yaşam süresinden daha fazla acı çekmez. Binlerce yıl süren günahla karşılaştırıldığında bir insan ömrü ne kadar kısadır? Bu bakış açısı, kötülük gibi zor bir soruyla başa çıkmamıza nasıl yardımcı olabilir?

2. Milenyum olarak bilinen bin yıllık dönem kurtuluş tasarısına nasıl uyuyor? Kurtarılanların tümü Tanrı’nın adaletini, hakkaniyetini ve sevgisini görme şansına sahip olana kadar, nihai yargının kayıp olanların üzerine getirilmeyecek olmasının Tanrı’nın karakteri hakkında ne söylediğini düşünün.

Rusça Konuşanlar için Sığınak

Andrew McChesney Tarafından

Ukraynalı pastör Vadym Krynychnny, İspanya'nın Valensiya şehrinde Rusça konuşulan bir kilise için bina bulmakta büyük bir zorlukla karşılaştı. Fakat dua ederek şehir merkezinde 100 kişilik bir salonu ayda 550 ABD Doları kiralamayı başardı.

Vadym, "Değeri daha da fazla," dedi.

Salon, 26 kişilik ilk grup için büyüktü, ancak Vadym sosyal yardım programları üzerinde çalışmaya başladı. Kilise, pazar günleri yemekli buluşmalara ev sahipliği yapmaya başladı. Rusça konuşan çocuklar özel etkinliklere davet edildi. Yılbaşı ve Paskalya gibi tatillerde ek programlar düzenlendi. Konserler özellikle popüler oldu, kiliseyi taşacak kadar doldurdu ve bazen daha büyük bir salonun kiralınmasını gerektirdi.

Kilise, Rusça konuşan yerel toplulukla güçlü bağlar kurdu ve ana dili Rusça olanlar için bir merkez haline geldi. İspanya'da Rusça konuşan tahmini 400.000 kişinin yaklaşık yüzde 80'i Valensiya'da ve yakınlardaki Akdeniz kıyılarında yaşıyor. Bu 400.000 kişiden en az 500'ü Adventisttir.

Ancak yeni kilisede vaftiz edilen ilk kişi Rusya'dan veya başka bir eski Sovyet cumhuriyetinden değildi. Kadın, İran'da doğmuştu ve Hristiyan olmayan bir dünya dininde büyümüştü. Eski Sovyet cumhuriyetindeki Beyaz Rusya'da 12 yıl okuduktan sonra akıcı bir şekilde Rusça konuşmayı öğrenmişti ve birisinin onu sokakta davet etmesi üzerine kiliseye geldi.

25 vaftizden ve birkaç eski Adventist aile yüreklerini yeniden İsa'ya adadıktan sonra, 2021'de, Ukrayna'da çatışma patlak verdiğinde, haftalık kiliseye katılım 65 yetişkin ve 40 çocuğa ulaştı.

Vadym, kilisenin çatışmadan kaçan insanlara yardım etmek için çok iyi bir konumda olduğunu hayretle fark etti. Kilise yerel bağlantılarını, hızla bir mülteci merkezi kurmak için kullandı. Çatışmanın ilk iki ayında 200 kişi merkezi ziyaret ederek barınma ve yiyecek ihtiyaçlarını karşıladı. Bunların neredeyse yarısı Adventistti. O zamandan beri çok daha fazla insan yardım aldı.

Vadym, "Birçoğu, İspanya'da kimseyi tanımadan bize geldi" dedi. "Rusça konuştuğumuz için bize geliyorlar ve tanıdık bir şey arıyorlar."

Çatışma başlamadan önce bile kiliseyi mültecilere yardım edecek şekilde konumlandırıldığı için Tanrı'ya şükretti. İsa'nın yakında gelişiyse ilgili ümidini kendileriyle ve İspanya'daki tüm Rusça konuşanlarla paylaşmak istediğini söyledi. "Tüm çabalarımız, bu insanların ihtiyaçlarını karşılamaya odaklıdır." dedi.

Bir sonraki Şabat Günü, On Üçüncü Şabat sunularımız, anadili Rusça olan birçok insana ev olan Acırasya Bölümünde sevindirici haberin yayılmasına yardım edecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.